

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HEART'S
COVE HOTTIES
NOVEL

MERRY
LITTLE
MIDLIFE
MATCHMAKER

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEŞELİ KÜÇÜK ORTA YAŞ MATÇMAKERİ

A HEART'S COVE HOTTIES ROMANI

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Lizzie](#)
2. [Lizzie](#)
3. [Sean](#)
4. [Lizzie](#)
5. [Sean](#)
6. [Lizzie](#)
7. [Sean](#)
8. [Lizzie](#)
9. [Sean](#)
10. [Lizzie](#)
11. [Sean](#)
12. [Sean](#)
13. [Lizzie](#)
14. [Sean](#)
15. [Lizzie](#)
16. [Sean](#)
17. [Lizzie](#)
18. [Sean](#)
19. [Lizzie](#)
20. [Sean](#)
21. [Lizzie](#)
22. [Sean](#)
23. [Lizzie](#)
24. [Sean](#)
25. [Lizzie](#)
26. [Sean](#)
27. [Lizzie](#)
28. [Sean](#)

29. [Lizzie](#)
30. [Sean](#)
31. [Lizzie](#)
32. [Sean](#)
33. [Lizzie](#)
34. [Sean](#)
35. [Lizzie](#)
36. [Lizzie](#)
37. [Sean](#)
38. [Lizzie](#)
39. [Sean](#)
40. [Lizzie](#)

[Epilog](#) [__](#)

[Daha fazlasını mı istiyorsunuz?](#)

1. [Fiona](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2024 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.
Method and Madness Publishing PTY LTD tarafından
yayınlanmıştır.

PO Box 186 Subiaco, WA, Avustralya 6008 E-kitap

ISBN: 9781923187429

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

amaçla kullanılan kısa alıntılar hariç.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

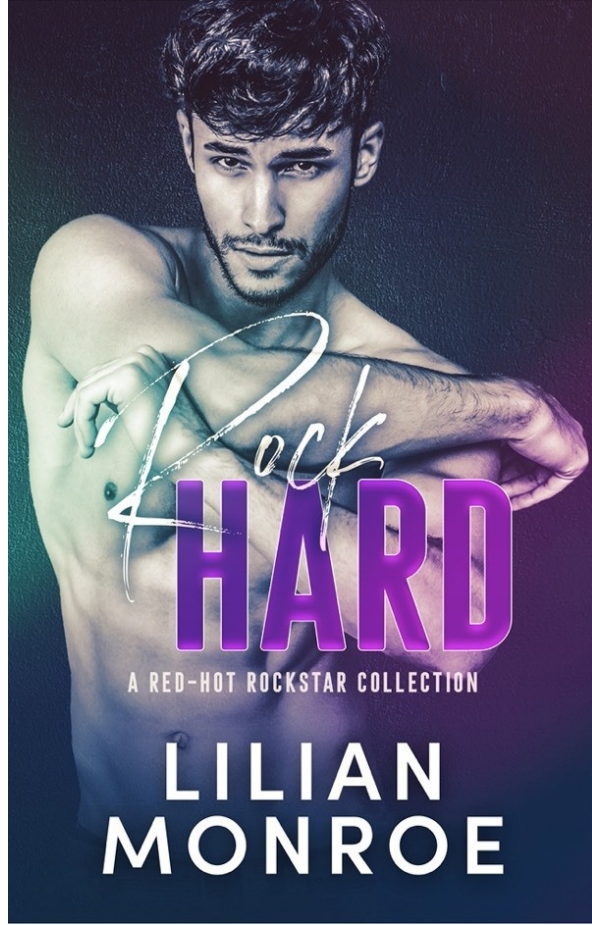
Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Motif Edits'ten Shavonne Clarke ve PKEdits'ten Paige Kraft

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR LIZZIE

Sıcak yağ tedavisi uyguladığım saçlarıma mikrofiber havlu sardım ve lavanta kokulu köpük banyosuna girmiştım ki telefonum çaldı. Dudaklarımdan uzun, yorgun bir iç çekiş kaçtı; hattın diğer ucunda kimin olduğunu biliyordum. Ve neden aradığını da biliyordum.

Aslında *tam olarak* nedenini bilmiyordum. Ama gözlerimi kapatıp birkaç seçenek yazan tahtaya dart atarsam, oldukça yakın bir tahminde bulunacağımı biliyordum. Eski kocalar böyledir. Onların, başından beri öyle olduklarını iddia ettiğin adama dönüşmelerini umarak geçirdiğin yıllar boyunca onları oldukça iyi tanırırsın.

Telefonumun ilk ve ikinci zil sesi arasında, cevap vermemeyi düşündüm. Banyomu bitirebilir, tırnaklarımı boyayabilir, yüz maskesini sürebilir, üç haftadır izlemek için sakladığım o saçma TV dizisini izleyebilir ve hiçbir şey duymamış gibi davranabilirdim.

Sonra zil sesi bir kez daha banyoda yankılandı ve boğazımdan bir inilti çıktı.

Bu aramayı kaçıramazdım. Bu değerli akşamı kendime ayırırken bilgisizliğimi bahane edemezdım, çünkü muhtemelen acil bir durum olmasa da, bu seferlik *acil bir durum olma* ihtimali her zaman vardı. İhtiyaç duyulduğumda acil servise koşmak yerine kendime çamur maskesi yapıyorsam, kendimle yaşayamazdım. En büyük çocuğum doğduğu andan itibaren, bu yük omuzlarımı ezmişti. Sorumluluk. Görev. Annelik.

Bu gece benim için lüks bir banyo olmayacaktı; bundan neredeyse emindim.

Ayakta dururken su vücudumdan damlalar halinde akıyordu, pelvisimin hemen üzerindeki tanıdık yara izinin üzerinden ve bir zamanlar en güzel özelliğim olan ve hala çok da kötü durumda olmayan bacaklarımdan aşağıya doğru akıyordu. Kapının arkasında asılı duran pembe havlu kumaş bornoz biraz yıpranmıştı

biraz yıpranmıştı, ama iki hamilelik ve on yıllık annelik dönemimde bana eşlik etmişti ve ben de onu güvenli bir battaniye gibi saklamıştım. Onu vücuduma sardım ve elimi uyluğumda sildim, sonra banyo tezgahından bana bağırmaya devam eden telefonu cevaplamak için kaydırdım.

"Evet?"

"Lizzie," eski kocam Isaac nefes nefeseydi. "Zach kusuyor."

Lavaboya yaslanıp alnımı ovuşturdum. "Tamam.

Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bir musluk açıldı ve tekrar kapandı. Arka planda oğlumun sesini duydum, ama çok sessizdi, sözlerini duyamadım. Isaac, "Bir iki saattir galiba. Akşam yemeğinden sonra birden... Tanrım, Lizzie. Kokusu. Her yer kusmukla kaplı. Ben de kusacak gibiyim." dedi.

"Sıvı alabiliyor mu?"

"Sıvı mı?" Isaac'ın sesi kaybolmuş gibiydi; gözlerini kocaman açmış bakışını hayal edebiliyordum.

"Sıvılar, Isaac. Su. Meyve suyu. Elektrolitler. Ne olursa olsun. Susuz kalmaması için bir şeyler."

"Tamam, pek fazla değil. Su içtin mi dostum?"

Zach bir şeyler mırıldandı. Bir kapı açıldı ve kapandı. "Biraz içtiğini söylüyor. Ona biraz daha getireceğim."

"Ateşi var mı?" diye sordum, buharlı banyoma hüzünle bakarak.

"Ne?"

"Ateşi, Isaac. Ateşi kaç?" "Bunu nasıl öğrenebilirim?"

Aslında bu adamla evliydim. Yıllarca. Aklım başımdayken, kendimi ona yasal, duygusal ve metafizik olarak bağlamayı kabul etmiştim ve bunun bir hata olduğunu anlamam altı yılımı aldı. Belki de sandığım kadar zeki değildim.

"Bir termometre almalısın," dedim ona, sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "June ilaç dolabını doldurmuştur, eminim."

"June, Wyoming'de annesini ziyarete gitti. Gitmemesini söyledim. Çocuklarla tek başıma başa çıkamayacağımı biliyordu. Ama yine de gitti," diye haykırdı, neredeyse paniklemiş gibiydi. Sanki karısının suçuymuş gibi

Kendi oğlunun hastalanmasının suçlusu karısıymış gibi. Sanki bir babanın ayda iki hafta sonu çocuklarına tek başına bakamayacağı bir şey değilmiş gibi.

Geri kalan zamanlarda bunu her gün yaptığımı boş ver. Ve çocuğum akşam yemeğini kusmaya karar verdiğinde paniğe kapılıp arayabileceğim tek bir kişi bile yoktu.

Evet, onunla evlenerek aptallık etmiştim. Ama yine de, bu işe yaramaz adam bana iki güzel çocuk vermişti, bu yüzden sonuçta, kazançlı çıktığımı düşündüm.

Ama yine de banyomun tadını çıkaramayacağım için sinirliydim. Belki çocukları alıp Zach'i yatırdıktan sonra eve döndüğümde suyu doldurup kaldığım yerden devam edebilirim. Zach'in durumu söylendiği kadar kötü değilse, su tamamen soğumadan gidip dönebileceğim. Soğusa bile çocukları yatırıp suyu tekrar doldurabilirim.

Bu gece banyo yapacaktım. Bu kesin olacaktı. Bu gece banyoda rahatlama gecesi idi ve bundan vazgeçmeyecektim. Bu sefer olmaz.

Planı yaptıktan sonra, makyaj masasından kalkıp yatak odasına doğru sürünerek gittim. "On beş dakika sonra orada olacağım," dedim ona. "Hazel iyi mi?"

"Sanırım. Bilmiyorum. Kusmadı. En azından, sanmıyorum. Hazel, kustun mu? Hayır. Hayır, kusmadı."

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve elimdeki sessiz telefona bakarak uzun bir nefes aldım. Eski eşimin evine gidip çocuklara yardım etmek zorunda kalmaktan şikayetçi değildim. Sorun, bunun *çok sık* tekrarlanmasıydı. On bir yaşındaki oğlumuz Zach doğduğundan beri, anne rolüne atılmışım ve nefes almaya fırsat bulamamışım. Çoğu zaman bu rolü seviyordum. Bu konuda iyiydim. Aslında, bu konuda *harikaydım*. Tabakları çevirir, makarna kolyeler yapar, öfke nöbetleri ve huysuzluklarla başa çıkardım ve sonra tüm bunlara değen gülümsemeler, beklenmedik kucaklamalar ve "*seni seviyorum*"lar alırdım. Çoğu zaman bunu yüzümde bir gülümseme ve olumlu bir tavırla yapardım, çünkü dünyaya göstermeyi sevdiğim yüz buydu.

Ancak ara sıra, eski benin nereye gittiğini merak ediyordum. Arkadaş grubu için akşam yemeği partileri düzenleyen, grubun fotoğrafçısı olan, NatGeo için fotoğraf çekmeyi hayal eden, boynunda fotoğraf makinesi ve güneşten bronzlaşmış yüzünde gülümsemeyle bir yıl boyunca dünyayı dolaşmayı hayal eden kadın. Son on beş yıl içinde, iki çocuğum ve bir boşanma kaydım, o kadın kaybolup gitmişti.

Bu günlerde kesintisiz bir banyo bile yapamıyordum.

Ama başka bir yerde bana ihtiyaç vardı ve bu benim seçtiğim bir sorumluluktur. Benim için çok değerli bir sorumluluktur. Çocuklarıma bana ihtiyacı vardı. Banyo bekleyebilirdi.

Telefonumu yatağa attım ve odamın köşesindeki sandalyenin koluna atılmış olan bir çift eşofman altı aldım. Eskimiş pembe bornozum eşofmanın yerini aldı ve çocuklarıma okulundaki gönüllü günlerinden kalma eski bir spor sütyeni ve tişörtü aldım — koku testinden geçen, üzerinde leke olmayan ilk şeyi seçtim — ve aynalı dolap kapaklarında kendimi gördüm.

Saçlarıma hala mikrofiber havluyla sarılmış ve eski giysilerim vücudumda asılı dururken, kırk bir yaşımdan on yıl daha yaşlı görünüyordu. Kendime göz kırptım, bakışlarım cildimde oluşmaya başlayan birkaç renk değişikliği, banyo ısısının ortaya çıkardığı yanaklarıma kırmızı dokusu ve bir zamanlar övündüğüm vücudumun şekline takıldı.

Ortalamadan daha kısaydım, ama hiç de çirkin değildim. Akşam yemeği partileri düzenleyen ve daha zengin bir hayat hayal eden kadın, cömert kıvrımlarını ortaya çıkaran vücudu saran elbiseler giyerdi. Saçlarını kıvrır ve her gün ruj sürerdi. O bir yabancıydı ve ben bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum.

Kafamı sallayarak, yansımaımdan gözlerimi ayırdım ve tüylü pembe çoraplarıma giydim. Saç havlusu kalmak zorundaydı, çünkü yağ yıkamak için vaktim yoktu. Ayrıca, saç derimde yağ varken yarım saat daha ne fark ederdi ki? Belki de sonunda gür ve parlak saçlara sahip olurdum ve bu akşam sonuçta boşa gitmezdi.

Gördün mü? Olumlu düşünce. Kusmuklu çocuklar ve umutsuz bir eski koca, daha güzel saçlara eşitti. Bu Lizzie Math'ti ve benim sevdiğim tarzı.

yaşamak için.

Ayaklarımı Crocs'lara sokup çantamı omzuma astım, sonra ön kapının koluna elimi koyup durdum. Lastik ayakkabılarımı çıkardım ve banyodaki ecza dolabını kontrol ettim, Pedialyte ve ibuprofen stokumun azaldığını görünce dilimi şaklattım. Isaac'ın evine giderken eczaneye uğrayıp malzeme alacaktım. Ona haber vermek için mesaj attığımda, eski sevgilimin tek cevabı "*Acele et*" oldu.

Bir yanım, bu kadar işe yaramaz olduğu için onun boynunu sıkmak istiyordu. Diğer yanım ise çocuğum için endişeleniyordu. Bu yüzden, kirli çamaşır sepetine takılıp düşmüş, sonra ayağa kalkıp aşağıya bakmış, omuz silkip "*Eh, bu da olur*" demiş bir kadın gibi giyinip, şehrin diğer ucuna koştum ve en yakın eczaneye girdim.

Bu, sonuçta bir hataydı.

İKİ LIZZIE

En kötü halinizle karşılaştığınızda, en son görmek istediğiniz kişiyle karşılaşmanız evrenin değişmez bir kuralıdır.

Benim durumumda, başım aşağıda, kığım yukarıda, diğer elimde birkaç şişe Pedialyte ile jonglörlük yaparken jenerik marka ibuprofen'i kapıyordum — acelemden dolayı, alışveriş sepeti kullanmamak daha hızlı olur diye düşünmüştüm — tam o sırada onun sesini duydum.

"Liz? Lizzie Butler?"

O kadar hızlı ayağa kalktım ki, görüşüm bulanıklaştı ve karardı, elektrolit içeceği şişeleri son bir çaba ile yerlerinden fırladı. Ellerim titriyor, görüşüm bulanıklaşırken, beynim yanımda duran adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sağ elim iki kutu ibuprofen tuttuğunu unuttu ve düşen Pedialyte şişesini yakalamaya çalıştı. Sonuç, şişeyi elimden tamamen düşüren ezilmiş bir ilaç paketi oldu. Göğsüme tuttuğum diğer iki şişe de bu fırsatı değerlendirip gemiden atladı.

"Vay canına!" Sean Hardy gülerek bir şişeyi yakalamaya çalıştı. Tabii ki havada yakaladı, ama diğer ikisini yakalayamadı.

Aynı hareketi yapmak için elimden geleni yaptım, ama dengem bozulmuştu ve kardeşimin en iyi arkadaşının bunca yıl sonra bu kadar *iyi* görünmesine biraz şaşırmıştım. Sonuç olarak, şişeler yere düştükten yaklaşık iki saniye sonra onlara uzandım ve yanlışlıkla Sean'ın iri omzuna vurdum, bir saniye sonra da göğsüne kafa attım.

Göğsü çok sertti. Sanırım ona zarar vermekten çok kendi alnımı incittim.

Kollarını bana doladı, şişeler bizden uzaklaşırken, başımdaki havlu türban boynuma kayarak, yakında muhteşem bir parlaklığa kavuşacak olan yağlı saçlarımın dağınıklığını ortaya çıkardı.

"Sakin ol," dedi, sanki ürkek bir ata konuşuyormuş gibi, ve çocukken hayran olduğum yeşil-mavi gözleriyle beni izlerken nazikçe beni sabitledi. Başparmakları, bol tişörtümün geniş kolları altından, sıcak, güçlü ve sert bir şekilde pazılarımı okşadı ve göbek deliğimin altında bir gerginlik hissettim.

Gerçekten de tek gereken buydu. Kollarımı tutan elleri ve yaklaşık bir santimlik mesafeden başparmaklarıyla hafifçe okşama hareketi, vücuduma "*Merhaba!*" dedirtti.

Eğer... Aslında, tüm durum utanç vericiydi. Artan utanç duyguma karşılık olarak, ona gülümsedim ve hissettiğim kadar çılgın görünmediğimi umdum. "Sean!"

Hatırladığım kadar uzundu, 1,80'den biraz fazla, ve spor yapmaya devam etmiş gibi görünüyordu. Omuzları, giydiği koyu yeşil örgü süveterin kumaşını gerginleştiriyordu, uzun bacakları yumuşak görünümlü kot pantolonla kaplıydı. Çenesi, birkaç gri telin parladığı sert bir sakalla kaplıydı ve o dikkat çekici gözleri, bir şekilde rengini ortaya çıkaran küçük kırışıklıklarla çevriliydi.

O muhteşemdi. İki ağabeyimle birlikte koştururken saçları dağınık ve sinirli biriydi, ama şimdi tamamen farklı biriydi. Tamamen temiz kesimli değildi, ama kenarları da çok pürüzlü değildi. Tam olarak doğru miktarda keskinlikle, kesinlikle çekiciydi.

Gözlerinde, yirmi beş yıl önce olmayan gölgeler vardı. Tam olarak yorgun görünmüyordu. Kapalıydı.

Bu, kardeşimin en eski ve en iyi arkadaşının gördüğüm en çekici erkek olduğu gerçeğini değiştirmede. Ve ben yağlı saçlı, gönüllü tişört giyen, ibuprofen alan bir dağınıktım.

Yutkundum ve gülümsememi zorla parlaklaştırdım. "Sean, merhaba." Havluyu yakaladım ve tekrar kafama geçirdim. Yanaklarıma ve boynuma yapışan saçlara bakılırsa, mikrofiber hapishanede tutmakta pek başarılı değildim.

"İyi misin?" Sesinde hoş bir sertlik vardı ve ellerini kollarımdan çektiğinde, onları özledim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Onun gibi görünen erkekler benim gibi görünen kadınlarla birlikte olmazdı.

Laurel, diye düşündüm. Onun yanına en uygun kişi oydu. Çalıştığım şirketteki mimarlardan biri, böyle bir adama mükemmel bir eş olurdu. Cesur ve harika bir gülüşü vardı, onu kabuğundan çıkarabilirdi. Ya da belki okuldan bir anne. Cindy Reynolds. Uzun boylu, manken gibi bir vücuda sahipti ve muhteşem uzun saçları vardı. Yakın zamanda yeniden biriyle çıkmaya başlamıştı. Sean'ın yanında durmaları mantıklı olurdu.

Bu düşüncelerin hemen ardından bir acı dalgası geldi. Çünkü ona yakışmayacak bir kişi vardı: 1,60 boyunda, modaaya uygun olamayacak kadar dolgun vücut hatlarına sahip ve ılık atan bebeklerini doğurduğunda stil duygusu ölmüş bir kadın.

Ama bu saçmalıktı. Onu kimseyle eşleştirmeye çalışmıyordum ve kesinlikle kendisiyle çıkmaya çalışmıyordum. Bildiğim kadarıyla, o, Disney prensesleri gibi bütün gün etrafında cıvı cıvı kuşlar ve köpek yavruları dolaşan, soylu bir aileden gelen manken gibi bir doktorla mutlu bir evliliği vardı.

Ayrıca, endişelenecek daha önemli şeylerim vardı.

"Harikayım," yalan söyledim. "Kurtardığın için teşekkürler."

"Tabii." Metal rafın altına itilmiş sıvı elektrolit şişelerinden birini almak için eğildi. Ben diğeri aldım ve diğeri elinde tuttuğu üçüncü şişeyi gözetledim.

O iki şişeyi bana uzattığında ona başımı salladım. Şimdi hızlıca kaçmam gerekiyordu, çünkü çocuklarımla ilgilenmem ve yıllardır gördüğüm en yakışıklı erkeğin önünde kendimi aptal durumuna düşürmemem gerekiyordu. Ama ağzım başka türlü düşünüyordu. Gülümsemeye devam ederek, "Tatil için mi buradasın?" diye sordu.

Perşembe günü Şükran Günü yaklaşıyordu ve dışarıdaki sıcaklık giderek düşüyordu. Heart's Cove, Kuzey Kaliforniya'da sanatçılar ve eklektik kişilerle dolu küçük bir kasabaydı. Aralık ayında genellikle hafif kar yağışı olan gri ve yağmurlu kışları vardı. Çocuk yetiştirmek için harika bir yerdi, ancak iş gücünden ayrılıp çocuklarına bakmak için ayrılmış boşanmış kadınlar için pek fazla kariyer fırsatı yoktu.

"Aslında Mikey ve ben buraya yeni taşındık," diye cevapladı Sean. Boğazını temizledi, açıkça garip etkileşimleri atlatmak için sahte pozitifliğe güvenen biri değildi. Bakışları saçımdan gömleğime ve Crocs ayakkabılarımdan aşağıya kaydı. "Biz, şey, yolculuk sırasında bir şekilde tüm tuvalet malzemelerimizi kaybettik, bu yüzden stok yapıyoruz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh," dedim, hafızamı tarayarak. Kardeşim Aaron on yıldan fazla bir süre önce Sean'ın düğününe katılmıştı, ama bildiğim kadarıyla Sean sosyal medyada değildi. Bu arada başka neler olduğunu tam olarak bilmiyordum. Hafızamda bir boşanma olduğunu hatırlıyordum, ama belki de bu benim hayalimdi, bu yüzden sadece "Mikey..." dedim.

"Oğlum," dedi Sean, bakışları omzumun üzerinden kayarak. On ya da on iki yaşlarında bir çocuk yanımdan geçip babasına diş macunu ve iki diş fırçası uzattı. "Teşekkürler, evlat. Mikey, bu Lizzie. Arkadaşım Aaron'ın kız kardeşi. Aaron'ı hatırlıyor musun?"

Mikey bana başını salladı. Babasının gözlerine ve aynı koyu kahverengi saç rengine sahipti. "Memnun oldum." Bir an durdu. "Saçın çok yağlı."

"Mikey," diye azarladı Sean.

İrademle gülümsememi sürdürdüm. "Bu bir yağ tedavisi," diye açıkladım. "Yıkadığımda parlaklaşacak."

"Oh," dedi çocuk, ikna olmamış gibi görünüyordu. Onu suçlamadım.

"Üzgünüm." Sean ensesini ovuşturdu, sonra oğluna hafifçe dirsek attı. "Kibar ol, Mikey."

"Saçını yıkadıktan sonra güzel görünür umarım," dedi çocuk.

"Teşekkürler," dedim ona. "Bu arada, gitmem gerek. kendi oğlum kusuyor." Pedialyte şişelerini kaldırdım.

"Seni alıkoymayacağım," diye cevapladı Sean. "Seni tekrar görmek güzeldi. Eminim Aaron'da bir ara görüşürüz."

"Tabii ki," dedim. Sonra, her saniye utanç duygum artarken, sesime biraz daha neşe katarak, "Sabırsızlıkla bekliyorum!" dedim.

Sean hafifçe kaşlarını çattı ve ben de bunu, bu keyifli sohbeti kısa kesmem için bir işaret olarak algıladım. Crocs ayakkabılarım karo zeminde gıcırdadı ve gözden kaybolur kaybolmaz, aptal saç bandını kafamdan

ve onu eşofmanımın cebine attım. Yağlı, yağla kaplı saçlarım kafama yapışmış ve kasiyerin bakışlarını üzerime çekmişti.

Ona kaşlarımı çattım, bu kabaydı ama utanmış, dağınık ve moralsiz hissediyordum.

Sean'ın kollarımı tutan elleri beni tahrik etmişti. O inanılmaz derecede çekiciydi ve ben... bendim. Aramızda, tamamen benim vücudumda saklı olmayan bir elektriksel kıvılcım yoktu. Ve asla da olmayacaktı. Onun gibi erkekler benim gibi kadınlarla birlikte olmazdı. Dürüst olmak gerekirse, benim gibi bir kadınla birlikte olan erkeklerin ne tür erkekler olduğunu tam olarak bilmiyordum. Şimdiye kadar tüm girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Ama en azından gecenin sonunda parlak saçlara sahip olacaktım. Umarım.

İç çekerek, malzemelerimin parasını ödedim ve arabama doğru yürüdüm. Eski kocamın evinin önüne geldiğimde, omuzlarımı dikleştirdim ve kardeşimin lisedeki en iyi arkadaşını aklımdan çıkardım. En azından ilgilenmem gereken hasta bir çocuğum ve işe yaramaz bir erkeğin vardı. Güzel kadınlarla evlenip güzel bebekler yapan yakışıklı erkekler beni ilgilendirmiyordu.

Söz konusu işe yaramaz çocuk, ben yola yarı yolda iken kapıyı açtı. Onu bu şekilde tanımlamak benim için muhtemelen çok acımasızcaydı, ama o benim banyomu mahvetmişti ve beni yıllardır gördüğüm en yakışıklı adama *bu halde* koşarak gitmeye zorlamıştı.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu Isaac.

Çantayı kaldırdım. "Söyledim ya. Eczaneye uğramam gerekti."

"Zach'e bir bardak su verdim ama hepsini kustu. Halının her yeri su içinde, Lizzie." Isaac sanki benim hatammış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ona bütün bardağı içirdin mi?" "Ona sıvı ver dedin!"

"Az miktarda, Isaac," diye tersledim ve onun yanından geçerek yeni karısının dekore ettiği güzel eve girdim. Derin bir nefes aldım, taze çiçeklerin ve uzaktaki kustumuk kokusunu içime çektim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Isaac beni çocukların yatak odasına götürdü ve Zach'i yatağın kenarında kıvrılmış, yanında yerde bir kova ile buldum. Yerde,

su içtikten sonra kusma sonucu oluşan izleri örtmek için konulduğunu düşündüm.

"Anne," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Hey, tatlım," diye onu sakinleştirdim ve yanına oturdum. Alnındaki saçlarını geriye ittiğimde saçları nemliydi, cildi terliydi. Ateşi yoktu, bu iyi bir şeydi. Zavallı bebeğim. "Seni rahatlatacak şeyler getirdim. Birazını deneyebilir misin?"

"Babamın verdiği suyu kustum."

"Hadi birazcık içelim," dedim ve kapağını açtım. "Kendini daha iyi hissedeceksin ve sıvı alman gerekiyor."

Cesur oğlum Zach, yastıkların üzerine kendini kaldırdı ve içecek şişesini tutmama izin verdi. Birkaç küçük yudum aldı ve başını salladı.

"Miden buna çok kızmadı mı?" O başını salladı.

"Buraya bırakacağım," dedim ve şişeyi yatağının başucundaki masaya koyduktan sonra tekrar alnındaki saçlarını düzelttim.

Gözlerini kapattı ve dokunuşuma yaslandı. "Eve gitmek istiyorum," dedi küçük bir sesle.

"Ben de," dedi Hazel, odaya sessizce girerek. Bana sokuldu, vücudu dizlerimin arasında, elleri belimi sardı.

Onun şakağına öptüm. "Babanla konuşacağım. İyi misin?"

Kızım başını salladı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Onlarla birkaç dakika daha kaldım ve Zach'in elektrolit içeceğini birkaç yudum içmesini izledim, sonra eski kocamı aramaya gittim. Birdenbire vücudumun ne kadar ağrıdığını fark ettim. Yorgunluk, kafamın yan tarafına kroket sopası gibi çarpmış gibiydi ve tek seçeneğim, akşamın bana yüklediği her şeyi hallederken gülümsemek ve katlanmaktı.

Isaac, hala kusmukla kaplı banyoda değildi ve termometre aramak için banyolardan hiçbirinde de yoktu. Merdivenlerden aşağı indim ve onu televizyonun önünde oturmuş spor maçlarının tekrarlarını izlerken buldum.

Bir anlığına onun arkasında durdum, televizyondan ESPN'nin tanıdık sesi geliyordu ve o kadar derin, sarsılmaz bir tiksinti hissettim ki, destek almak için duvara tutunmak zorunda kaldım. Kısacası, benim evliliğim böyleydi. Altı yıl birlikte kaldık, bunun dört yılı benim için çocuk bakımı ve ev işleriyle geçti. Isaac'ın ebeveynlerine, kardeşlerine, komşularına iyilikler yaparken beni boğulmaya terk ettiğini izledim. Seyircileri olduğunda mükemmel, sevgi dolu bir koca ve baba rolünü oynadı, ama sadece ikimiz olduğumuzda yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Kendimi görünmez ve ihmal edilmiş hissettim ve bunu her gündeme getirdiğimde beni başından savdı.

Sonra iş arkadaşını öğrendim. Aşk kalpleri ve aralarında anladıkları şakalarla dolu mesajlarını öğrendim. Bana sıkıcı ve rutin olduğunu söylediği iş seyahatini öğrendim. Yine de evliliğimi kurtarmak istedim. O kadar küçültülmüş ve görünmez hale getirilmiştim ki, uyuz bir sokak köpeği gibi kırıntılar için savaşılmaya razıydım.

Dört yaşındaki Hazel bana neden babasının onunla hiç oynamak istemediğini sorana kadar, bu evlilikten çıkmam gerektiğini fark etmemiştim.

Boşanmak istediğimi söylediğimde, bunun için hazırlıksız olduğunu söyledi. Benden başka herkese iyilik yaparak biriktirdiği tüm sosyal sermayesi karşılığını verdi ve binlerce omuzda ağlayarak evliliğimizden çekip gitti. Onu o kadar çok dırdır eden cadaloz bendim ki, geri çekilmekten başka seçeneği yoktu.

Ve yine de ben buradaydım. Kendimi en sona koyuyordum.

Ama başka seçeneğim var mıydı? Isaac çocuklara hak ettikleri şekilde bakacak gibi görünmüyordu.

"Çocuklar bu gece eve gelmek istiyorlar," dedim, istemediğim kadar sert bir ses tonuyla. "Bu geceyi başka bir hafta sonu telafi edebiliriz."

"Endişelenme," dedi Isaac, gözlerini kutudan ayırmadan. "Bütün gün onlarla birlikteydin ve bu yıl Noel de benimle. Velayet programına sadık kalabiliriz."

"Tamam," dedim. "Eşyalarını alıp gitmeyeyim."

Bu onun dikkatini çekti. Kanepede döndü ve kanepenin arkasından bana kaşlarını çatarak baktı. "Tuvalet ne olacak?"

Çocukların yanına dönmek için yarı dönmüştüm, bu yüzden bir ayağım oturma odasının dışındaki koridorda kalmış halde durdum. Eski

kocamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Banyo mu?" "Kusmukla kaplı."

Ona göz kırptım. O da bana göz kırptı.

"Öyleyse... temizle," dedim ona, yavaşça konuşarak, çünkü bu akşam sabrım tükenmek üzereydi ve tek istediğim çocukları eve götürüp güvende tutmaktı. Ve o banyoyu yapmak istiyordum, lanet olsun.

O geri çekildi. "Ben mi?"

"Bu senin evin, değil mi?"

"June yarın akşama kadar dönmeyecek," diye itiraz etti.

Ne demek istediğini anlamamış gibi davrandım, ama biliyordum.

Biliyordum.

"Bütün gün öyle bırakamam," diye açıkladı, sanki karısının eve gelip dağınıklığı temizlemesini beklemek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Ve ben gitmeliydim. Gerçekten gitmeliydim. Bu benim evim değildi ve benim kocam da değildi. Tam da bu tür şeyler yüzünden ondan boşanmışım, inanılmaz derecede düşüncesiz ve beceriksiz olduğu, akıl almaz anlar yüzünden.

Ama June'u sevmiştim. İş arkadaşıyla ilişkisi sona erdikten sonra, bir çevrimiçi tanışma sitesi aracılığıyla June ile tanışmıştı. O, tıpkı yıllar önce benim gibi, onun tarafından aldatılmış nazik bir kadındı. Yaşlı annesini ziyaret etmek için geçirdiği hafta sonunun ardından eve geldiğinde, kurumuş kusmuklarla karşılaşmasını istemedim. Belki de evliliğimin bana yaşattığı acı deneyimlerden tamamen kurtulamamışım, çünkü Isaac'ın görmezden geldiği pisliği temizlemek için başka bir kadını bırakıp gidemedim.

Böylece, iç çekerek üst kata çıktım ve eski kocamın banyosunu temizledim, sonra halıyı ovdum ve çocukların eşyalarını topladım. Onları arabaya bindirdiğimde, Isaac kanepeden kalkıp veda etmeye gelmişti, ayrıldığımız için rahatladığı belliydi.

Herkes yatmış ve ev yeniden sessizliğe bürünmüşken, parmak uçlarımla banyoyu yokladım. Buz gibi soğuktu. Bir kez daha iç geçirdim, tıkaçları açtım ve saçımdaki o aptal yağ tedavisini yıkamak için duşa girdim. Sabunlanırken Sean'ı düşündüm ve dudaklarım acı bir şekilde kıvrıldı.

Beni en kötü halimle görmüş olması önemli değildi. Beni en iyi halimle görse bile, aynı ligde olmadığımız gerçeği değişmeyecekti.

Ve Zach'in odasına kafamı sokup onu uyurken gördüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Evet, eski ben yok olmuştu, ama daha iyi birine dönüşmemiş miydim? Ara sıra annelikte kendimi kaybolmuş hissetsem ne olmuştu ki, sanki beni *ben* yapan şey bu etiket altında gömülmüş gibi? Bu, her zaman çocuklarımla annesi olacağım ve onlar söz konusu olduğunda her zaman boşluğu dolduracağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Önemli olan buydu. Bir erkeğin nasırlı ellerinin çıplak kollarımı okşamamasıyla oluşan geçici bir çekicilik değil. Aslında başka biri tarafından yapılması gereken birkaç ekstra temizlik de değil.

Anne olmayı seviyordum. *Onların* annesi olmayı seviyordum. Bu benim için yeterli olmamalı mıydı?

ÜÇ SEAN

HEART'S COVE, benim yokluğumda değişmişti. Eskiden, genç halimin ilgisini çekmeyen bir grup hippie ve sanatçıdan başka pek bir şeyin olmadığı küçük bir kasaba iken, şimdi hatırladığımdan çok daha fazla restoran ve dükkanın bulunduğu canlı bir belediye haline gelmişti. Sonbaharın serin havasında bir hareketlilik vardı, beni yeni bir umutla dolduran bir canlılık.

Ama ben de liseden mezun olup buradan ayrıldığımdan beri değişmiştim. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Ancak bir şey değişmemişti. Heart's Cove Oteli, yaşlı bir kraliçe gibi hala Cove Bulvarı'na hakimdir. Bulutlu gökyüzü ve çıplak ağaçların çerçevelediği, yamalı park yeri ve solmuş boyası, otelin acil bakıma ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Başka bir kamyonetin yanındaki park yerine park ettim ve lobide ilerledim, ama içeri girer girmez aniden durdum.

Teyzelerim, yaşlı ve *deli* teyzelerim, odanın iki yanındaki iki eş merdivenin tepesine tünemişlerdi ve aralarında devasa bir sahte çam çelenk asılıydı. Noel süsleri çelenk üzerinde zıplarken, tinsel kar gibi yağmur gibi yağıyordu.

Dorothy, siyah pantolonunun üzerine bol bir tunik giymişti. Yabani gri saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Çelenkleri, aralarındaki duvardaki apliklerden birinden çıkarmak için ileri geri sallıyordu. Kırmızı Noel toplarından biri uçup duvara çarparak parçalandı. Dorothy küfretti ve ellerinin her hareketiyle merdiven sallanmaya başladı. Onu korkutup yere düşerek ölmesine neden olmamak için, ona doğru yarım adım attıktan sonra durdum.

İkizlerin büyüğü Margaret, çelenkin diğer ucuna tutunmuş, Dorothy'ye bağırarak çelenk ile bu kadar şiddetli davranmamasını söylemeye çalışıyordu. Çelenk her çekildiğinde Margaret, yıpranmış bir tasma ile çılgın bir hayvana tutunmuş gibi sıçırıyordu. Onun merdiveni aslında bir basamaklı merdivendi ve resepsiyon masasının üzerine dayandırılmıştı, ki bu çok çılgınca bir şeydi. Margaret'in sorumlu olan kişi olması gerekiyordu. Lacivert pantolonlu takım elbise ve ipek gömlek giymişti, saçları klasik Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı, dudakları koyu kırmızı rujla boyanmıştı. Dorothy ile Noel çelenkini çekişerek, benim tanıdığım o ciddi, sorumlu kadın gibi görünmüyordu.

"Dur—Dor—Dur! Onu yırtacaksın!"

"Eğer ben sadece..." Dorothy, bileğini hafifçe hareket ettirerek çelenki duvardan atmaya çalışırken homurdandı, "sadece bir santim daha çekersem..."

Boğazımı temizledim. Margaret beni ilk fark etti ve sevinç çığlığı attı, Dorothy bunu panik olarak yorumlamış olmalı ki, bana doğru hızla döndü ve çam çelenkini sanki beni boğacakmış gibi tuttu. Sonra yüzü aydınlandı ve beni tanıdı. "Sean!"

Ne yazık ki, sert dönüş A-çerçeveli merdivenini sallamıştı ve yüzündeki sevinç dehşete dönüştü.

Üç uzun adımda yanına ulaştım. Merdivenin sallanmasını engellemek için onu tuttum, ama Dorothy dengede kalma çabasında başarısız olmuştu. Bir çığlık attı, ben kollarımı uzattım ve sonra en çılgın teyzem üstüme düştü. Sendeledim, dengemi tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

Dorothy hiç tereddüt etmeden kollarını omuzlarıma doladı ve yanağıma yüksek sesle bir öpücük kondurdu. "Sean! Başardın! Beni yakaladın! Benim kahramanım!"

"Beni indir, tatlım," diye bağırdı Margaret, hala resepsiyon masasındaki merdivenin tepesinde duruyordu. Bir dakika sonra ayağa kalktı ve diğer yanağıma bir öpücük kondurdu.

İkiz teyzelerim bana gülümsedi ve ben de dudaklarımı zorlayarak karşılık verdim. Yüzüm, alışık olmadığım kasların bu şekli yapmak için gerilmesiyle çatırdayacak gibi görünüyordu.

"Mikey nerede?" diye sordu Dorothy, omzumun üzerinden bakarak. "Buraya gelmeden önce onu okula bıraktım," diye açıkladım.

"Akşam yemeğine gelmelisiniz. İkiniz de," diye emretti Margaret. "Hamish harika bir aşçıdır."

"Onu görünce bunu anlayamazsın, ama doğru," diye ekledi Dorothy, Margaret de gözlerini devirdi.

"Hamish kim? Ve ona bakınca bunu nasıl anlayamazsın?" "Hamish ham benim sevgilim," Margaret cevapladı.

"O at bir

motosiklet

"O *motosiklet* kullanıyor," diye düzeltti Dorothy.

Margaret gururla başını salladı. "Öyleyse akşam yemeğine geleceksin, değil mi?"

"Tabii," diye cevapladım ve teyzelerim sanki onlara dünyayı vermişim gibi gülümsediler. Buraya geri taşınmakla ilgili endişelerime rağmen omuzlarım gevşedi. Taşınmamın sebebi tam da buydu: aile. Topluluk.

Mikey ve ben, boşanmamızdan bu yana üç yıl boyunca San Francisco'da zorluklar yaşamıştık. Eski eşimden aldığım nafaka ve yapabildiğim kadar çok çalışmama rağmen, geçimimizi sağlayamamıştım. Heart's Cove'da yaşam daha ucuzdu ve teyzelerim yerel bir marangozla benim için iyi şeyler söylemişlerdi. Böylece sadece tam zamanlı bir işe girmiş olmakla kalmayıp, sonunda biraz istikrar da kazanabilecektim. Oğlum daha iyi bir yaşam şansı yakalayabilirdi. Onu akşam yemeğini yedirip yatırırken kısa anlar yakalamak yerine, onun büyümesini izleyebilecektim.

O sırada lobinin arkasındaki kapı açıldı ve benden birkaç yaş büyük bir adam kot gömlek ve bej renkli iş pantolonu giymiş olarak dışarı çıktı. Bana başını salladı ve teyzelerime döndü. "Şövale tamir edildi. Biraz daha sallananlara ekstra destek koydum, artık sanat derslerinde bir sorun yaşamazsınız."

"Harika," diye bağırdı Dorothy gülümseyerek. Saçlarını omzunun üzerinden itti ve bana işaret etti. "Bu bizim yeğenimiz Sean. Sean, bu da sana bahsettiğimiz sevimli genç adam Grant."

Grant, bu tanımlamaya hafifçe gülümsedi, çünkü ellili yaşlarında görünüyordu ve elimi sıkmak için uzandı. Rahat ve dostane bir havası vardı, ama keskin gözleriyle beni inceledi. "İş aradığımı duydum."

"Evet," dedim. "Oğlumla birlikte şehre yeni taşındık."

"Kışın işler genellikle yavaşlar, ama tatil öncesinde projelerle boğulmuş durumdayım. Bugün işe başlamak istersen, bundan sonra bir işe gidebiliriz. Yeni mutfak, tamamen özel yapım marangozluk işi. Ayrıntıları konuşup, ikimizin birbirine uygun olup olmadığını görebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. Grant ile işler yolunda giderse, endişelenecek bir şey azalırdı.

"Harika!" dedi Margaret. "Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum."

"Teknik olarak benim fikrimdi, ama kim takar ki," diye ekledi Dorothy.

Margaret onu görmezden geldi. "Şimdi siz çocuklar gidin ve işinize bakın. Dorothy ve ben burada işleri bitireceğiz."

Çelenk, sonra da dengesiz merdivenlere, ardından da Grant'e baktım. Kaşlarımı kaldırdığımda, o sırıttı.

"Sana yardım ederiz," dedi ve ben de sırf bu yüzden onu sevdiğimi anladım. On dakika sonra, yılbaşı süsleri takılmıştı ve teyzelerim hala hayattaydı, bu yüzden Grant ve ben şehrin diğer ucundaki bir işe gittik.

Onu kamyonetimle takip ettim ve derin bir nefes aldım, koltuğa yaslanarak omuzlarım bir santim daha düştü.

Bir iş, iyi bir okul, kalan iki aile üyem ve geçmişimden birkaç kişi. Durum daha kötü de olabilirdi. Oğlumu San Francisco'da tutmak için 14 saatlik günler boyunca mücadele ediyor, annesinin iş yükümlülükleri arasında şehre uğrayıp onu görmeye karar vermesi ihtimaline bel bağlayabiliyordum.

En azından şimdi *bir şeyim* vardı. Bir destek sisteminin başlangıcı. Bir şans. Belki de bunca zaman sonra nihayet başımı sudan çıkarabilecektim.

Aaron'un evinde Şükran Günü yemeğine davet bile edilmişim. Grant'in kamyonetini takip ederek devasa evlerin sıralandığı virajlı bir yola girdim ve önceki gün Aaron'un küçük kız kardeşi ile yaşadığım karşılaşmayı düşünerek gülümsedim. O da hiç değişmemişti. En azından benim kadar değişmemişti. Hayat onu benim gibi çiğneyip tükürmüş gibi görünmüyordu. Onu korkuttuğumda bile gülümsemişti. Onun yanında olmak her zaman güneş ışığı altında durmak gibi hissettirirdi. Hayata, onu

gölümsemeyle boyun eğdirebilecekmiş gibi hayatın üstüne saldırıyordu. Bu bana tamamen yabancı bir şeydi - çocukken de öyleydi - ama onun yanında olmayı her zaman sevmiştim. Hâlâ o sevimli kırmızı elma yanakları ve o koyu, koyu gözleri vardı. Hâlâ da çok sakardı.

Kafamı salladım. Buraya geri dönmek konusunda tereddüt etmişim. Büyürken burada yaşananlar yüzünden bu kasabada kendimi evimde hissedebileceğimden emin değildim. Ama yeni bir başlangıç yapmak için burası da diğer yerler kadar iyiydi ve Mikey bu sabah birlikte okula gittiğimizde okul hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik sergilemişti. Robotik kulübü onu etkilemişti; gözlerinde uzun zamandır görmediğim o ilgi dolu ışıltı vardı.

Belki Lizzie'nin yaptığını örnek alıp her şeyin yoluna gireceğine inanabilirdim. Bu düşünce beni biraz rahatsız etti, bu yüzden her şeyin yoluna gireceğine, en azından felaketle sonuçlanmayacağına inanmaya karar verdim. Ve eğer gelecekte bir felaketle karşılaşsam, onunla da başa çıkardım. Her zaman öyle yaptım.

Bu düşünceyle tanıdık bir acı içimi kapladı ve ben onu bastırdım. Bu yeni bir başlangıçtı. Mikey için istikrar. Çocuğuma bakmak için ihtiyacım olan her şey.

Grant, kamyonetini yavaşlatırken sinyal lambasını yaktı ve ardından güzel bir eve giden uzun bir araba yoluna girdi. Onu takip ettim, derin bir nefes aldım ve eski dostlarımı ve karanlık gözleri aklımdan çıkardım.

Şu anda önemli olan, iyi bir izlenim bırakmak, bu işi almak ve oğlumun olabildiğince iyi bir şekilde yerleşmesini sağlamaktı. Bu yollarda tekrar araba kullanmanın verdiği his ve eski anıları uzak tutmak için harcadığım çaba dahil, diğer her şey ikincil öneme sahipti.

DÖRT LIZZIE

TATİL HAD HER ZAMAN KAOS kaotik olmuştu benim benim ve Şükran Günü de bir istisna değildi. Bu yıl, ağabeyim Aaron ve eşi Emily ev sahipliği yapıyordu, ama benden hindi ve iki yan yemek hazırlamamı istemişlerdi. Hafta boyunca elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ama Zach'in hastalığından kurtulması, Hazel'ın okulun Noel oyununda rol alması ve benim iş programım nedeniyle, işlerim geride kalmıştı. Neyse ki çocuklar çok neşeliydi. Hazel odasından çıkarken bana gülümsedi ve pas kırmızısı elbisesini döndürdü.

"Çok güzelsin," dedim ve eğilip kafasına bir öpücük kondurdum.

"Kabarık!" Tekrar döndü ve eteğinin havalanıp etrafında dans edişine gülerek.

"Emily teyzen iyi bir seçim yapmış," dedim ve koridora döndüm.

"Zach! Hazır mısın?"

"Evet" diye kısık bir sesle cevap verdi, ben de mutfığa koşarak iç malzeme hazırlığımı kontrol ettim. Yıllar boyunca, anneannemden miras kalan doldurma tarifimi mükemmelleştirmiştım ve bu, Şükran Günü'nün en sevdiğim şeylerinden biriydi. Domuz eti, hindi midesi, adaçayı ve elma, ekmek kırıntıları ve kuşun suyu (ve bol miktarda tereyağı) ile bir araya gelerek muhteşem bir lezzet yaratıyordu. Asla artan kalmazdı. Yemeyi sabırsızlıkla bekliyordum, ama önce yapmam gerekiyordu.

Doldurma işlemi devam ederken, ben patatesleri soymaya başladım. Hindi bir gece boyunca kuru salamurada bekletilmişti ve pişirilmeye hazırdı. Aaron'ın evinde fırın alanı sınırlıydı, bu yüzden verimli çalışmam gerekiyordu.

Saati kontrol ettim. Zaman daralıyordu, ama yarım saat içinde Aaron'ın evine gidebilirim sorun olmayacaktı.

Hayatım buna bağılıymış gibi pişirdikten sonra çocukları kontrol ettim. Hazel ayakkabılarını giymiş, saçına fiyonk takmış, oturma odasında prenses boyama kitabıyla meşgul oluyordu. Zach elinde top tutarken televizyonda futbol izliyordu.

"Zach, giyin. Yakında çıkıyoruz."

Kendine baktı, sonra ayağa kalktı ve yatak odasına doğru sürünerek gitti. Kendi tavsiyemi dinlemeye karar verdim. Duşa girdim ve rekor bir sürede iki dakikada kendimi ovuşturdum, biraz kapatıcı, rimel ve ruj sürdüm, sonra birkaç dakika boyunca saç kurutma makinesini kafama tuttum. Çocuklar kavga etmeye başladı, ben de iç çekip hala ıslak olan saçlarımı pençe tokayla topladım. Bu da iş görürdü.

Kendimi süslemek isterdim, ama saate bir kez daha baktığımda, yiyecekleri ve çocukları arabaya bindirip kardeşimin evine gitmem ve herkesin makul bir saatte yemek yemesini sağlamam gerektiğini fark ettim. Şarap rengi bir hırka ve hala bana uyan tek kot pantolonumu giydim ve günü böyle bitirdim. Zaten bütün gün koşturup duracaktım, muhtemelen her tarafım yemek lekeleriyle kaplı olacaktı, bu yüzden bu konuda fazla titiz davranmanın bir anlamı yoktu.

On dakika sonra, araba yüklendi, yiyecekler güvenli bir şekilde yerleştirildi ve çocuklar barışmaya karar verdi. Kendi koyduğum programdan sadece on beş dakika geç kalarak kardeşimin evine vardım ve içeri girdim. Ev, sıcak baharatlar ve vanilya kokuyordu ve konuşma sesleri, televizyonda spor haberleri sunan spikerlerin sesleriyle karışıyordu.

"Merhaba, merhaba!" diye seslendim ve hindiye mutfığa doğru ittim.

Emily'yi orada, bir kaseye cipsleri dökerek buldum. Yengem bana sarıldı ve fırını işaret etti. "Hadi bakalım. İşini yap!"

Gülümsedim. "Tabii ki. Jacob ve Levi nasıl?" "Jacob maç için çok heyecanlı," dedi. "Levi ise Levi." "Odasında LEGO mu oynuyor?"

Bana yanından gülümsedi. "Bir dakikan varsa ve onu aşağıya, herkesin yanına çağırmak istersen, çok sevinirim. Onunla özel bir ilişkin var gibi görünüyor."

"Tabii," dedim ve fırını ön ısıtmaya almak için düğmeleri çevirdim. Saatime bininci kez baktım ve derin bir nefes aldım, sonra arabaya geri döndüm.

Patatesler ve ekstra dolma güveç, yolcu koltuğunun ayak boşluğuna yerleştirilmişti, bu yüzden Sean Hardy arkamda durduğunda yine yüzüstü, kığım havada duruyordum. Bir kapının açıldığını duydum ve ortanca kardeşim Kyle'ı bekleyerek, arkamı döndüm ve araçtan çıkan kişiye soyulmuş patateslerin bulunduğu devasa tencereyi fırlattım.

Sean gözlerini kırptı ama, hakkını vermek gerekirse, tencereyi yakaladı. "Mutlu Şükran Günleri," dedi.

"Oh," diye cevap verdim. "Sana da. Seni kardeşim sandım. Onu içeri getirebilirim."

"Sorun değil," dedi. Oğlu arabanın etrafından dolaşıp yanına geldi. Saçımı incelediğini gördüm ve on bir yaşındaki bir çocuğun gözünde yeterince parlak olup olmadığını tartışmaya gerek olmadığını düşündüm, bu yüzden güveç kabını aldım ve kalçamla arabanın kapısını kapattım.

"Herkes oyun başlamadan önce oturma odasında hazırlanıyor. Bir şey içmek ister misin?"

"Tabii," diye cevapladı. "Mikey, arka koltuktan turtaları al."

"Turta!" İkisine gülümsedim. "Ne harika!"

"Marketten alınmış," diye açıkladı Sean. Güneş ışınları yüzüne vurarak tenini altın rengi bir parlaklıkla kapladı ve gözlerini özellikle çarpıcı hale getirdi. Açık yün ceketinin altında düğmeli bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymişti ve hem rahat hem de şık görünüyordu. Ve son derece çekici.

Gözlerimi ondan ayırdım. "Kabuğu ve içi varsa, benim için turta sayılır," dedim ona, sonra ikisini mutfığa götürdüm. Sean patates tenceresini ocağın üzerine koyduğunda, omuzu omzuma değdi ve lezzetli kokan bir kolonya kokusu aldım. Kadınsı yanlarım çılgına döndü.

İfademi nötr tutmaya çalışarak ikisine teşekkür ettim, fırını kontrol ettim ve işe koyuldum.

"Yardım ister misin?"

Sean'ın hala orada olmasına şaşırarak, ellerimde fırın eldivenleriyle döndüm ve ona gülümsedim. "Her şey kontrol altında. Hindi fırında, yani her şey yolunda. Bira buzdolabında ve Emily'nin oturma odasında atıştırmalıklar olduğunu biliyorum. Sen keyfine bak."

Bir an beni izledi, sonra tezgahın üzerine parmaklarını vurdu ve kendine bir içki aldı. Onun uzaklaşmasını izlemiş olabilirim, ama sadece kot pantolonu çok yakıştığı ve onu görmek beni biraz başımı döndürdüğü için.

Bu da aklıma geldi. Henüz hiçbir şey yememiştim.

Yemek pişirirken atıştırdım ve her şey yoluna girdiğinde, sonunda kendime yarım bardak şarap doldurdum ve sohbet seslerini takip ederek oturma odasına gittim. Son bir saat boyunca insanlar mutfağa girip çıkmışlardı ve ben de herkese merhaba demiştim, bu yüzden odaya gizlice girip kanepede oturan Emily'ye gülümsedim, o da bana başını sallayarak karşılık verdi.

Bir sandalyeye oturmaya başladım ve bitmiş cips kasesinden bir cips aldım. Bacaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı ve daha yapılacak çok yemek ve temizlik vardı.

Emily masadaki boş tabağa baktı. "Lizzie, biraz daha sosisli börek koyabilir misin? Levi nerede? Onunla konuşma fırsatın oldu mu?"

Elim cips kasesine uzanırken yarıda durdu. "Hay aksi," dedim. "Hemen gidip ona bakayım."

"İçki isteyen var mı?" diye sordu Emily ve kalkmak için harekete geçti. Kalkarken bana baktı, kaşlarını kaldırdı ve ben ona oturması için el salladım.

"Ben alırım," dedim ve herkesin siparişini aldım. Sean'a sıra geldiğinde, göz teması kurmaktan kaçınmak için çenesine bakarak direnmeye çalıştım ve kendimi o güzel yeşil-mavi gözlerle bakmaya zorladım. "Hâlâ üzerinde çalışıyor musun?"

Şişesinin seviyesini kontrol etti. "Neredeyse bitti. Sana yardım ederim." Ayağa kalkmaya başladı.

"O her şeyi kontrol altında tutuyor, inan bana. Lizzie herkesin annesi gibidir. Bunu çok seviyor," dedi Aaron, Sean'ın omzuna elini koyup onu tekrar koltuğuna oturtturarak. "Seni iki yıldır görmedim. Arayı kapatmamız lazım dostum!"

Sinirlendim, ama... Aaron yanılıyor muydu? Ev sahibesi olmayı seviyordum ve zaten mutfığa gidiyordum. Sean da misafirdi.

Sean kardeşime başını salladı ve gülümsemesinin gerginliğini fark ettim. Bir an, liseden mezun olduktan sonraki yıllarda neler olduğunu merak ettim, ama sonra görevim beni çağırdı.

Kardeşim bana gülümsedi ve başparmağını kaldırdı, ben de dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum, ama odadan çıkar çıkmaz gülümsemem kayboldu. Tam olarak yanlış sayılmazdı. Ben grubun annesiydim. Her grubun annesiydim ve gerçek bir anne olduğumda, bu rol hayatımın her alanında yerini sağlamlaştırmış gibiydi.

Aslında benim evimde düzenlenmeyen bir etkinlik için çok fazla iş yaptığım aklıma geldi. Herkesin içeceklerini yenilediğim ve hamurla kaplı mini sosisleri ısıttığım sırada, haince, kıvrımlı bir düşünce zihnimin ön saflarına çıktı.

Herkesle birlikte oturma odasında oturup sohbet etmek isterdim. Emily gibi olmak ve bir kadeh şarap yudumlarken başımı kocama yaslamak isterdim. Her aile etkinliğinde sadece aşçı ve dadı olarak değil, sohbete ilginç katkılar yapan gerçek bir yetişkin olarak görülmek isterdim.

Ama bu konuda iyiydim. Herkesin yemeklerimi sevmesini görmekten gerçekten keyif alıyordum. Çocuklarıma, yeğenlerime ve kuzenlerime bakmak beni mutlu ediyordu. Öyleyse gerçekten şikayet edebilir miydim? Pek çok insan benim sahip olduklarıma sahip değildi.

Ellerimi bir mutfak havlusuyla sildim ve merdivenlere doğru yöneldim. Levi'nin odası üst kattaki koridorun sonunda bulunuyordu ve odasına vardığımda kapısı aralıktı. Hafifçe kapıyı çaldım ve başımı içeri soktum.

Levi başını kaldırıp baktı, sonra masasının üzerine yayılmış LEGO'lara geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Duvara dayalı kutuyu işaret etti. Kutunun üzerinde Batman, LEGO Batmobil'e biniyordu. Levi'nin önünde projenin ilk aşamalarının şekillenmeye başladığını görebiliyordum.

"Çok güzel," dedim ve omzunun üzerinden eğilip, motor haline geleceğini düşündüğüm diğer parçaların üzerine küçük bir parçayı takmasını izledim.

"Hiç talimatları takip etmeden yapmayı denedin mi?"

"Bazen," diye itiraf etti. Levi, Zach'ten bir yaş büyüktü, ama iki çocuk hiç pek iyi anlaşılamıyordu. Zach, Levi'nin kardeşi Jacob gibi aksiyon ve sporu severdi. Jacob dokuz yaşındaydı, ama sık sık kardeşine hükmederdi.

Aaron'ın Levi'yi futbol, beyzbol ve balık tutmayı sevmesi için ikna etmeye çalıştığını izlemiştim, ama çocuk Jacob gibi bu sporları hiç sevmemişti. Aaron da LEGO gibi titiz şeyleri pek sevmezdi, bu yüzden aralarında giderek artan bir kopukluk vardı. Emily, onların kendi aralarında halletmelerine izin vermekten memnun görünüyordu, ama aynı zamanda Jacob'ı biraz daha kayırıyor gibiydi. Sessiz yalnızlığı tercih eden çocuktan ziyade, girişken ve çekici olanla geçinmek daha kolaydı.

Bu hissi iyi bilirdim. En küçük ve tek kız çocuktum ve sık sık kendimi dışlanmış hissederdim. Levi'nin yaptığı gibi geri çekilmek yerine, kendimi hoş ve uyumlu göstererek bununla başa çıkmıştım. Bugün gibi günlerde, bunun doğru bir yaklaşım olup olmadığından emin olamazdım.

"Aşağı inip herkese merhaba demek ister misin?" diye sordum.

Yeğenim omuz silkti. "Belki." "Patatesleri ezmene izin vereceğim."

Levi'nin dudakları hafifçe kıvrıldı ve bana hızlıca bir bakış attı. "Tamam," dedi, sandalyesinden kaydı ve beni takip etti. Bir süre mutfakta takıldık ve ona maraschino kirazlı süslü bir alkolsüz kokteyl yaptım, bu da yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. Zach arka bahçeden içeri girip Levi'yi diğer çocuklarla top oynamaya davet ettiğinde, Levi sandalyesinden kayarak indi ve oğlumun peşinden koştu.

Arka pencereden çocukları izlerken göğsümü hoş bir sıcaklık kapladı. Elbette, bazen kendi ailem tarafından bile biraz ihmal edilmiş ve görünmez hissediyordum, ama böyle anlar için buna değmez miydi?

BEŞ SEAN

BÜYÜRKEN, Aaron'ın evi benim ikinci evim olmuştu. Annem ve ben, annem vefat etmeden önceki üç yıl boyunca her Şükran Günü ve Noel etkinliğine davet edilmiştik ve bunlar benim en mutlu tatil anılarımdı. Kanepede oturup Kyle ve Aaron'ın oyun hakkında konuşmalarını, birkaç teyze, amca, kuzenlerin sohbetlerini ve Emily'nin hoş sohbetini dinlerken, hafta boyunca vücuduma yeniden yerleşen gerginliğin bir kısmı dağıldı.

"Grant iyi biridir," dedi Aaron, kiminle çalıştığımı duyunca. "Karısı, birkaç kadınla birlikte Four Cups Café'nin ortağı. Orada harika pastalar var."

"Fırıncı Jen televizyona çıktı!" diye araya girdi Emily, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Hatırlıyorum," dedim. "Heart's Cove'un haritada yer almasına inanamamıştım."

Konuşma futbola kaydı ve reklam arası geldiğinde, boş bira şişesini üçüncü kez dudaklarıma götürdüğümde, kendimi koltuktan kaldırdım.

"Oh, biri senin için kalkabilir," dedi Aaron, etrafına bakarak. "Nerede... Bebeğim, sen kalkabilir misin?"

"Tabii," diye cevapladı Emily, ama ben ona elimi sallayarak gitmesini işaret ettim.

"Mikey'nin nereye gittiğini kontrol etmeliyim," dedim ona. "Oh, muhtemelen bir şeyi yoktur," dedi Aaron.

"Lizzie çocuklara göz kulak oluyordur," diye ekledi Emily.

Kaşlarım çatıldı. Lizzie, ailesinin ona davranışlarından rahatsız görünmüyordu, ama benim içimde bir şeyler yolunda değildi. Birkaç yıldır bekar bir babaydım ve bir çocuğa bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum, altı çocuğa bakmak ise daha da zordu. Ayrıca Mikey benim sorumluluğumdaydı. O çocuk hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve tek başına iyi olduğunu görmek istiyordum

. Son birkaç hafta ikimiz için de değişikliklerle dolu geçmişti.

Boş şişemi mutfığa götürdüm ve Lizzie'yi arka pencerenin yanında dururken görünce adımlarım yavaşladı. Güneş ışığı dudaklarında parıltıyordu ve vücudunun dolgun hatlarını vurguluyordu. Pencereden dışarı bakarken yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve onun gerçekten çok güzel bir kadın olduğunu ilk kez fark ettim.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. En azından, bu şekilde fark etmemiştim.

Yüz hatları yumuşak ve yuvarlak. Yanakları dolgun, dudakları yumuşaktı. Saçları geriye çekilmişti ve kulaklarından sarkan küçük altın küpeler görünüyordu. Her şeyi ruhani ve yumuşaktı, sanki başka bir zaman, başka bir dünya için yaratılmış ve yanlışlıkla buraya gelmiş gibiydi.

Bu beni durdurdu. Beni şaşırttı. O, açan bir çiçek kadar yumuşaktı ve ben o ana kadar bunu fark etmemiştim bile. Bunu şimdi görmek, yavaşlayıp başka neler kaçırdığımı görmek istememi sağladı. Göğsümdeki bu çarpıntıyı araştırmak ve yüzündeki o sakin, huzurlu bakışın beni neden bu kadar özlemle doldurduğunu tam olarak anlamak istememi sağladı. Onun *bana* öyle bakmasını istedim, sanki hayatında mutlu olmak için ihtiyacı olan her şey benmişim gibi.

Beni duyan Lizzie pencereden gözlerini ayırdı ve bana döndü. Her zamanki gülümsemesi dudaklarına geri döndü, ancak bana biraz zoraki geldi.

"Yeniden doldurmak için mi geldin?" Buzdolabına doğru yürüdü.

"Çocukları kontrol etmeye geldim," dedim ve pencereden dışarı baktım. Çocuklar bir oyun oynamışlardı ve koşuşturup gülüyorlardı. Mikey'nin yüzünde uzun zamandır görmediğim geniş, parlak bir gülümseme vardı.

"Sen olmadan da gayet iyi gidiyor," dedi alaycı bir gülümsemeye, boş şişemi dolu bir şişeye değiştirirken. "Böyle şeyler olduğunda her zaman canım yanar."

Ben gülerek, onun karanlık gözlerine bakarak iç geçirdim. O sonsuz kahverengi havuzların ne kadar güzel olduğunu biliyor muydun acaba? Dudaklarını öpülesi hale getirdiğini bildiği için mi o ruju sürmüştü acaba? "Burası güzel kokuyor," dedim, gözlerimi ondan ayırarak.

O, Aaron'ın kardeşi idi. Onunla ilgili bir şey dikkatimi çekmiş olsa da, ona karşı şehvet duymam mümkün değildi. En eski arkadaşım, onun küçük kız kardeşine yaklaşırsam beni öldürürdü. Buraya bir topluluk kazanmak için gelmiştim, onu mahvetmek için değil.

"Hindi iyi gidiyor," dedi, fırın penceresinden içeriye bakmak için eğilerek. Kendimi tutamadığım için, kot pantolonunun kıvrımlarının, kalçalarının dolgun hatlarını ortaya çıkarmasını izledim. Ayağa kalktı ve bakışlarım vücudunda yukarı doğru kayarak boynunun kıvrımlarına takıldı. Onu tatmak istedim. "Fazladan iç malzemeyi fırına koyacağım..." Saatine baktı. Dilini dudaklarının köşesinden dışarı çıkardı ve başını birkaç saniye ileri geri salladı, ben de kendimi yine onun görüntüsüne kaptırmış buldum. Sevimli. Ve güzel. Ve hiç çaba harcamadan tamamen doğal bir şekilde şehvetli. "Yirmi beş dakika," dedi sonunda ve ben de kendime geldim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Çok naziksin," dedi, "ama tek yapman gereken eğlenmek. Aaron'un senin geri dönmene çok sevindiğini biliyorum."

Lizzie'yi mutfakta tek başına bırakıp tüm işi ona bırakmak istemiyordum. Aaron ve ailenin diğer üyeleriyle vakit geçirmek, yıllardır ilk kez kendimi evimde hissetmemi sağlamıştı, ama Lizzie'nin yanında olmak sanki sakin, huzurlu bir vaha girmiş gibi hissettiriyordu. Üstelik arka pencereden gelen ışık, yüzünün incelemek istediğim yeni yönlerini bana göstermeye devam ediyordu.

Gülümsemeyi engellemeye çalıştığında yanağında beliren hafif gamze vardı. Ya da koyu kahverengi saçlarının ensesinde kıvrılması, parmaklarımın o bölgedeki cildi okşamak için kaşınmasına neden oluyordu. Ya da süveterinin göğüslerinin arasında aşağıya doğru sarkması, bana altında ne olduğunu en ufak bir ipucu veriyordu.

Erkekler arasındaki kuralları çiğnemiyordum. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin peşinde değildim. Sadece oğlumun iyi olduğundan emin olurken ev sahibine eşlik ediyordum. Hepsi bu kadar. Gördüklerim hoşuma gittiyse, sorun neydi ki?

"Geri dönmek tuhaf oldu," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Lizzie, ocağın yanındaki ihmal edilmiş bir kadeh şarabı aldı. "Nasıl yani?"

"Her şey farklı ve aynı zamanda aynı."

Lizzie kadehini kaldırdı. "Bence buna hayat denir." Bir yudum aldı ve başını eğdi. "Demek Mikey ile iyi anlaşıyorsun. Peki ya karın...?"

Tanıdık bir acı göğsümü deldi. Yıllar sonra bile Melody'nin adının geçmesi bile vücudumu gerginleştiriyordu. Bu beni sinirlendiriyordu. Oğlumuzun velayetini almıştım ve onunla bir hayat kurmuştum. O da her zaman istediği kariyeri peşinde koşuyordu. Ayrı olduğumuzda birlikte olduğumuzdan daha mutluyduk.

Ama yine de...

"Boşandık," dedim Lizzie'ye. "Üç yıldan biraz fazla oldu."

"Üzgünüm," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Benim için beş buçuk yıl oldu... Aslında neredeyse altı yıl. Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum gibi hissediyorum."

Nefesimi verip biramdan bir yudum aldım. Onun karanlık gözlerine kapılmak istemediğimden, bakışlarımı başka bir yere çevirip oğlumun başka bir çocuğu kovalarken ikisinin de kahkahalarla gülmesini izledim. Bahçenin köşesinde, bir kız kırmızı elbisesiyle dönüyordu, bir diğeri ise kot pantolonuyla aynı şeyi yapıyordu.

"Senin çocuğun kovaladığı benim çocuğum," dedi Lizzie, işaret etmek için yaklaşarak. "Ve o da benim kızım. Zach ve Hazel. On bir ve dokuz yaşındalar."

Çocukları işaret ederken vücudu benimkine yaslandı, yumuşak ve vericiydi. Cildinin görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını, vücudunun dokunmak ve sarılmak için hayal ettiğim kadar iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ettim.

Boğazımı temizleyerek, birkaç santim geri çekildim. "Güzel çocuklar."

Bir an için kaskatı kesildi, gülümsemesi yumuşaklığını kaybetti, sonra bana parlak bir gülümseme attı. "Onlar benim yaptığım en iyi şey," dedi, sonra ön kapının açılma sesiyle döndü. Bana bir daha dokunmadı.

"Merhaba! Mutlu Şükran Günleri!" diye bir ses koridordan geldi.

"Buradayız!" Aaron'ın sesi duyuldu ve bir an sonra yaşlı bir kadın mutfığa girdi. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Sean! Aaron bize şehirde olduğunu söyledi." Lizzie'nin annesi Sandra bana sıkıca sarıldı. Kısa boylu bir kadındı ve beni her zaman

beni kendi çocuğu gibi davranırdı ve ben de tereddüt etmeden ona sarıldım.

"Merhaba, Bayan B."

"Seni görmek ne güzel," dedi, yanağını okşayarak. Yüzünde hatırladığımdan daha fazla kırışıklık vardı, ama yıllar önceki canlılığı hala duruyordu.

Yaşlı kadın Liz'e döndü ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Güzel kokuyorsun tatlım."

"Teşekkürler anne. Yeşil fasulyeleri getirdin mi?"

"Tabii ki. Yemeğe ne kadar var?"

"Muhtemelen bir saatten biraz fazla."

"Harika." Sandra, folyo ile kaplı yeşil fasulyeleri tezgahın üzerine bıraktı. "Sean, yeni okuluna alışabildin mi?"

"İyiyim, teşekkürler," diye cevapladım ve iki kadın mutfakta telaşla dolaşırken kenara çekildim. "Mikey yeni okulunu sevmiş görünüyor."

"Harika. Allan ve ben, Melody ile işlerin yolunda gitmediğini duyunca çok üzöldük." Yanıma gelip kollarımı sıktı. "Ama merak etme. Lizzie bu işi halledecek, sen de hemen yeni birini bulacaksın."

"Anne," diye itiraz etti Lizzie.

"Lizzie'yi bu işe mi sokacağız?" diye tekrarladım.

"Hey, anne," dedi Aaron mutfağa girerken. Sandra'nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra buzdolabına gidip kendine taze bir içecek aldı. "Aslında bu iyi bir fikir," dedi alt raftan taze bir şişe çıkarırken. Kapağını çevirip bana döndü. "Lizzie sana birini ayarlayabilir."

"O doğuştan çöpçatan," diye ekledi Sandra.

Ekstra dolgunun durumuyla çok ilgilenen görünen söz konusu kadına bir göz attım. "O kadar ileri gider miyim bilmiyorum," dedi.

"Oh, saçmalama!" dedi Sandra.

"Sen beni ve Emily'yi tanıştırdın," diye araya girdi Aaron. Bana baktı. "Lizzie de Kyle için mükemmel bir kadın buldu, ama kadın yurtdışına taşındı ve ilişki yürümedi. Bir de okulda dişşinle tanıştırdığın o anne vardı."

"Keşke kendisi için de bu kadar iyi bir zevki olsaydı," diye ekledi Sandra gülerek.

Lizzie'nin kızarmış yanakları daha da kızardı. Gözlerime bakamadı. bakamıyordu.

Boğazımı temizledim. "Çıkacak birini aramıyorum," dedim. dedi. "Sadece Mikey ile uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Tabii," dedi Sandra, "ama eğer biri varsa..." Lizzie'ye döndü. "Aklında biri olmalı. İnsanlarla tanıştıktan birkaç dakika sonra kimin kiminle eşleşeceğini hemen anlayabilirsin." Sandra bana gülümsedi. "Bu konuda gerçekten çok iyidir."

Lizzie'nin gözlerime bakması çok zor görünüyordu. Gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı, ama gözlerine kadar ulaşmıyor gibiydi. Gamzesi hiç görünmüyordu. "Aklıma birkaç aday geliyor," dedi. "Ama sadece ilgilenirsen."

"Tabii ki ilgileniyor!" Aaron sırtıma bir şaplak attı. "Sean her zaman kadınların sevgilisi olmuştur."

Ben burnumu çektim. "Lisedeki Sean belki."

"Herkes ara sıra bir randevuya çıkmayı hak eder," dedi Sandra, yanağını okşayarak. Yüzü aydınlandı. "Ve herkes Yeni Yıl öpücüğünü hak eder!"

"Uzun zamandır öyle bir öpücük almadım," diye itiraf ettim.

Lizzie anlayışla burnunu çektirdi, ama kimse fark etmemiş gibiydi. Aaron ve Sandra'nın gözleri üzerimdeydi.

Sandra gülümsedi. "Lizzie'nin sihrini yapmasına izin ver. Yeni yıla kadar yeterince zaman var. Değil mi, tatlım?"

"Tabii," dedi Lizzie, yeşil fasulyeleri inceleyerek. Omuzlarını dikleştirdi ve bize döndü. Gülümsemesi genişti ama neredeyse kırılan. "Ne dersiniz?"

Gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyemedim, yani bu teklifin en çekici çözümünü Lizzie ve benim birbirimizin Yeni Yıl öpücüğü olmamızdı. Bu da tabii ki yeni evimin temellerine bir torpido atmak gibi bir şey olurdu. Bunun yerine omuz silktim. "Senin bu çöpçatanlık becerilerin ilgimi çekti."

"Oyun yeniden başladı," dedi Aaron. "Akşam yemeğine ne kadar var?" "Bir saat kadar," diye cevapladı Lizzie.

"Harika." Aaron beni odadan dışarı çekti ve Sandra da çalışma odası için yeni bir tepsi atıştırmalıkla peşimizden geldi. Köşeyi dönmeden önce, omzumun üzerinden arkama baktım ve Lizzie'nin mutfakta kaybolmuş gibi durduğunu gördüm.

ALT LIZZIE

ANNEM, Emily, bir amcam ve birkaç kuzenim masayı hazırlamaya yardım etmeye geldi. Çocukların masası oturma odasıdaydı ve diğerleri yemek odasının hazır olmasını sağlarken, ben dışarı çıkıp çocukları yemeğe çağırdım. Sonra, her bir seçici çocuğa uygun tabakları hazırlamak için telaşlı bir koşuşturma başladı ve ben kendimi mutfak ile oturma odası arasında koşuştururken buldum, yetişkinler ise ana masaya doğru ilerliyorlardı.

"Orada herkes iyi mi?" diye sordu Emily, oturma odasına bakarak.

"Levi tabağındaki sosu kaşıkla almaya çalışırken yanlışlıkla Hazel'a sıçrattı, ama ben temizlerim," diye cevap verdim.

"Teşekkürler Lizzie. Hayatımı kurtardın," dedi yengem.

"Aaron, tatlım, hindiye kesiyor musun?" Annem hindiye masaya getirirken seslendi. Emily de büyük bir tabak dolusu iç malzemeyeyle hemen arkasından geldi.

"Hey, bana da biraz o dolmadan ayırır mısınız?" diye sordum ve oturma odasına doğru yöneldim. "Çocuklarla ilgileneneğim, sonra hemen gelirim."

"Sorun değil," dedi annem. "Aaron, onuru sana bırakıyorum! Kyle, içkini doldurmamı ister misin? Bana öyle bakma, Allan. Akşam yemeğine kadar yeterince içtin."

Yemek odasından hoş sohbet sesleri ve tabakların tıkırtıları geliyordu, ama ben çocuklarla ilgilenmek için acele ettim. Birkaç kuzenimin çocukları yemeklerinden memnun görünüyorlardı ama yeni içecekler gerekiyordu, ben de içeceklerini yeniledim ve sonra Hazel'ın elbisesiyle ilgilendim. Levi oturmuş tabağındaki yemeği itip duruyordu — sosu sevmezdi ve annem tabağını sosla ıslatmıştı — ben de ona sabırlı olmasını ve ona yeni bir tabak hazırlayacağımı söyledim.

Sonra Zach benden bir ekmek daha istedi ve kuzenimin çocuğu acil olarak peçeteye ihtiyaç duydu, aksi takdirde oturma odasındaki tüm mobilyalar patates püresi ve sosla kaplanacaktı. Beş ila on üç yaşları arasında on çocuk vardı ve ben tek başımaydım, bu yüzden yemek odasına yardım için seslendim. Tek duyduğum, yetişkinlerin yemeklerinin tadını çıkarırken çıkardıkları kahkahalar ve seslerdi.

"Biraz yardım! Emily?"

Çatal bıçaklar tabaklara çarptı. Amcalarımdan biri bir fıkra anlattı ve oda kahkahalarla çınladı. Sonra patates püresi elleri olan çocuk Emily'nin değerli kadife koltuğuna doğru deli gibi koştu ve ben onu belinden yakalayıp yıkamak için banyoya götürmek zorunda kaldım.

"İşte oldu," dedim ona, onu çocuk masasına geri getirirken. Midem guruldadı. "Herkes iyi mi? Ben açlıktan ölüyorum, gidip biraz yemek alacağım."

"Anne," dedi Zach. "Biraz daha sos istiyorum." "Sos iğrenç," dedi Levi. "Sos en iyi kısmı."

"Hayır, patates en iyisi."

"Olmaz. Sos olmadan patateslerin tadı yok." "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun!"

"Çocuklar," diye araya girdim. "Herkesin zevki farklıdır. Sana biraz sos getireyim, Zach. Sonra da annenin yemek yemesi lazım."

Yemek odasına girdim ve kardeşim Kyle'ın omzunun üzerinden sos kabını aldım. "Birazcık lazım. Hey, bana da biraz dolma ayır! Bütün gün bunu bekledim."

Kuzenlerimden biri, büyük bir servis kaşığına ikinci porsiyon dolma koyarken başını salladı. "Çok lezzetli, Lizzie! Her zamanki gibi harikasin."

"Hindi yıllardır hiç bu kadar sulu olmamıştı," dedi babam, bardağını bana doğru kaldırarak. Kuşun parçalanmış karkası masanın ortasında bir süs gibi duruyordu. "Sen olmasan bunu başaramazdık."

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu Emily.

"İyiler. Sosları biraz az. Hemen dönerim." Zach'in tabağını doldurmak için geri koştum, iki bardak süt ve üç bardak su doldurdum, beş yaşındaki çocuğun yanındaki küçük bir döküntüyü temizledim, sonra derin bir nefes aldım, ellerimi yıkadım ve sosu yetişkinlerin masasına geri getirdim.

Ve gözlerim boş dolma tabağına takıldı.

Donakaldım, kimsenin olmadığı bir yerde durup, tamamen temizlenmiş tabağa bakıyordum. O kadar aptalcaydı ki gözlerim yaşardı. Yaşadığım onca şeyden sonra, nasıl olur da bir dolma beni ağlatabilirdi? Bunun sadece yemek olduğunu ve büyük resimde gerçekten önemli olmadığını biliyordum.

Ama içimi kaplayan duygu, hafta sonu Isaac'ın evinde hissettiğimle tamamen aynıydı. Kendimi görünmez, ezilmiş ve çok *yorgun* hissediyordum.

Tek bir şey istemiştim. *Tek* bir şey. Herkesin çocuklarına baktım, herkesin yemeğini pişirdim, ama kimse bana bir kaşık dolusu dolma bile ayırma nezaketini göstermedi.

Ama bunun için ağlasaydım, altı yıldır evli olduğum kocamdan boşandığımı ilan etmekle aynı şey olurdu. Mantıksız olan bendim. Aşırı tepki gösteriyordum. Kendi gururum uğruna evliliğimi ve çocuklarımla hayatlarını mahvettiğim gibi, bir garnitür uğruna herkesin tatilini mahvediyordum.

Gözlerimi kırıştıtararak dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım ve sosu masaya geri koydum, sonra masanın en uzak köşesindeki teyzelerim ve kuzenlerimin arasına oturdum. Masa ayağı yoluma çıkıyordu, ama en azından sonunda yemek yiyebilecektim. Bütün gün ağzımın suyunu akıtan dolmayı yiyememiş olmam önemli değildi. Gerçekten, gerçekten önemli değildi. Alt tarafı yemekti.

Ve bu masadaki hiç kimse beni düşünmemişti.

Kafamı salladım. Şimdi ağlamak için uygun bir zaman değildi. Kesinlikle tüm ailenin önünde değil, ve önünde de değil...

Başımı kaldırıp baktığımda Sean'ın beni izlediğini gördüm. Kaşları çatılmıştı, bakışları doldurma tabağına, neredeyse boşalmış tabağına, etrafındaki tabaklara ve tekrar bana kaydı. Dudakları hafifçe aralandı ve sohbetin gürültüsü onun çıkardığı sesi bastırsa da, nefes aldığını biliyordum. Doldurma konusunda üzülmediğimi anlayabilirdi ve bu en çok

Hayatımda yaşadığım en aşağılayıcı şeydi. Muhtemelen benim gülünç olduğumu düşünmüştü. Isaac, bu tür şeylerden dolayı üzöldüğümde kesinlikle öyle düşünürdü. Ailem her zaman bana bunu önemsemememi ve küçük şeyleri dert etmememi söylerdi. Muhtemelen haklıydılar ve bu kadar çok acı vermesi, muhtemelen bir karakter kusuruydu, çünkü *tek bir* kişi bile...

Omuz silkerken dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım. Sorun yoktu. Gerçekten, gerçekten sorun yoktu. Muhtemelen iç malzemeye ihtiyacım yoktu zaten. Annemin bana hatırlatmaktan büyük zevk aldığı gibi, dudaklarda bir anlık bir tat. Önümdeki sepetten bir rulo almak için öne doğru eğildiğimde, geniş kalçalarım iki yanımdaki sandalyelere sürtündü.

Hindi karkası bitmiş ama bana yetecek kadar vardı ve ben zaten koyu renkli eti tercih ediyordum. Yeşil fasulye hala taze ve bir kamyon dolusu patates yapmışım, bu yüzden getirdikleri diğer yan yemeklerle birlikte fazlasıyla yeterli yiyecek vardı. Bazıları biraz soğuktu ve tam olarak istediğim gibi değildi ama yine de yiyecek vardı. Ailem ve arkadaşlarımla çevriliydim ve bu mutlu bir anıydı.

Bu Şükran Günüydü. Minnettardım. *Öyleydim*. Doldurma yüzünden öfke nöbetleri geçiren histerik, mantıksız bir kadın değildim. Büyük, sevgi dolu bir ailem vardı. Arkadaşlarım vardı. Yemeğim vardı. Hayat güzeldi. Sadece bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu, o zaman midemdeki bu boşluk her zamanki gibi geçecekti.

Yemeğime başladım ve çocukların masasından gelen çığlıkları duyduğumda, duymamış gibi yaptım. Birkaç uzun dakika sonra, Emily kalkıp onları kontrol etmeye gitti, bu sırada şakalar yapıp martir gibi davranıyordu.

Bütün günü geçirdiğimi boş verin...

Hayır. Ben acımasız bir kadın değildim. Bu günün beni etkilemesine izin vermeyecektim. Sadece açtım, hepsi bu. Hindi etini küçük, ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmaya odaklanarak, sonra da çatalla mükemmel bir ısırik alıp, öfkemi boşaltmaya başladım. Olay çıkarmayacaktım. Herkesin gününü mahvetmeyecektim.

"Ee, Sean," dedi babam masanın başındaki yerinden. "Heart's Cove'da kalacak mısın?"

"Planım öyle," dedi adam.

"Ne kadar harika," diye ekledi annem.

"Geri döndüğüne sevindik," diye onayladı babam. "Sandra, Lizzie'nin sana birini ayarlayacağını söyledi! Yeni Yıl öpücüğü!" Babam kıkırdadı. "Fena fikir değil. Lizzie'nin ne kadar dağınık olabileceğini hepimiz biliyoruz, bu yüzden ona gerçek bir son tarih vermek iyi olur."

Dağınık mı? Gözlerimi kırptım, muhtemelen olması gerekenden daha fazla kırılmışım. Bazen bir şeyler unutuyorsam, bunun nedeni günlük olarak halletmem gereken çok şey olmasıydı! Bu doğuştan gelen bir karakter kusuru değildi. "Peki

—” Ben başladım.

"Kendini ortaya koymalısın tatlım," dedi annem Sean'a. "Lizzie, Sean için bazı seçenekler düşündün bile, değil mi?"

Tüm gözler bana çevrildi. Cildim sıcak ve gergin hissediyordu ve ağrıyan yanaklarımı zorla kocaman bir gülümsemeye zorladım. Ağlamayacaktım. *Neden* ağlamak istediğimi bile bilmiyordum. Her şey *yolundaydı*. "Ne yapabileceğime bakacağım," dedim, sesime ekstra neşe katarak.

"Eğer senin kadar iyi yemek yapabilen bir kadın varsa, ben varım," dedi Sean, gürültülü kahkahalar ve onaylar eşliğinde. Kardeşim sırtına vurana kadar gözlerime baktı, sonra biri şarap kadehini doldururken gülümsedi.

Muhtemelen bunu bir iltifat olarak söylemişti, ama sözleri canımı yaktı. Bu, seçilecek ve fark edilecek kişinin asla ben olmayacağımı bir kez daha hatırlatıyordu. Benim gibi yemek yapabilen, benim gibi temizlik yapabilen, benim hiç bir türlü sığamadığım role ve görünüme uyan başka bir kadındı.

Hindi ağzımda kurudu ve ben onu yuttum. Günün sonunda tüm vücudum ağrıyordu. Yemeklerimi ve küçük tabaktaki artıkları eve getirdim, çocukları yatmaya hazırladım, sonra kanepeye oturdum ve kendimi tamamen bitkin hissettim.

YEDİ SEAN

ZİLİ ÇALDIĞIMDA, elimdeki plastik kabı aşağıya doğru baktım. Bu aptalca bir fikirdi. Buraya gelmemeliydim, ya da en azından önceden aramalıydim, ama Lizzie'nin telefon numarası bende yoktu ve sosyal medyada da değildim, bu yüzden ona mesaj atamazdım...

Küçük ayak sesleri kapıya doğru koşarak geldi ve Lizzie'nin kızı Hazel kapıyı açtı. Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas" şarkısı, evin derinliklerindeki hoparlörlerden yüksek sesle çalıp kulaklarımı tırmalıyordu. Kapıdan sıcak baharatların kokusu - tarçın, hindistan cevizi, karanfil - geliyordu. Sanki Noel Baba'nın elflerinden biri yüzüme tokat atmış gibiydi.

Her saniyesinden nefret ettim.

Kapının eşiğindeki küçük kız, annesinin koyu kahverengi gözleriyle bana göz kırptı ve "Anne! Kapıda bir adam var! Mikey ile birlikte geldi" diye bağırdı.

"Ne? Kim?" Lizzie'nin sesi koridorun uzak ucundan geldi.

"Mikey! Dün tanıştığımız!"

Bir saniye sonra, Lizzie evin diğer ucundaki veranda kapısının önünde belirdi. Ellerini bir mutfak havlusuyla sildi, beni görünce kaşları havaya kalktı. "Sean?"

Krem rengi bir süveter giymişti. Göğsünün ortasında, burnunda yanıp sönen kırmızı bir ışık olan bir ren geyiği aplike vardı. Kafasında, büyük kırmızı bir fiyonk at kuyruğunu tutuyordu. Bacakları kot pantolonla kaplıydı, ama ayaklarında, Noel Baba'nın botlarına benzeyen terlikler görünümünü tamamlıyordu. Sanki Noel Baba uğramış ve üzerine kusmuş gibi görünüyordu.

Saçma. Ve sevimli.

Tatilleri sevmezdim, ama onun bu kıyafetini görünce gülümsemek istedim.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedim, elimdeki kabı kaldırarak. "Adresini annenden aldım. Dün geceden borcun olduğunu düşündüm."

Koridordan gelirken kalçaları sallanıyordu, bize ulaştığında elini uzatıp Hazel'in başını okşadı. "Borcum mu? Ne demek istiyorsun?"

"Al." Kolumu uzattım ve kabı ona verdim.

Lizzie ona, sonra bana kaşlarını çattı. Elimde tuttuğum plastik kabı aldı ve açtı, yüzünde neredeyse okunamayacak kadar hızlı bir duygu belirdi. Sürpriz, ya da belki şok. Bir anlık sevinç. Sonra ifadesi kapandı ve utanç gibi bir şey belirdi. Korkunç bir hata yaptığım hissine kapıldım.

"Sen... bana hindi dolması mı getirdin?"

"Bugün teyzemin evinde bir Şükran Günü yemeği daha yedik. Hamish'in dolması seninki kadar iyi değil, ama hala canın çekiyorsa bu da işini görür diye düşündüm."

Lizzie'nin önceki gün yüzündeki ifade, güneş pleksusuna yumruk yemiş gibiydim. Onu gülümserken görmeye o kadar alışmıştım ki, hiçbirimizin onun istediği tek şeyi ona ayırmadığını görünce gösterdiği o saf duygu...

Utanmıştım. Ve onu pencerenin önünde, yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle gördüğüm an gibi, bu da beni uyandırmış ve dikkatimi çekmişti.

Lizzie her zaman Aaron ve Kyle'ın küçük kız kardeşi olmuştu. Çocukken ona izin verdiğimizde hep bizimle gelirdi, ama ergenliğe girdiğimizde çoğunlukla bizi rahat bırakırdı. Onun pek ilginç olmayan, hoş bir kız olduğunu düşünmekten başka ona pek dikkat etmemiştim.

Ama şimdi ilgimi çekiyordu. O şekilde değil tabii. Aaron en eski arkadaşımdı ve onun küçük kız kardeşiyle çıkamazdım. Ama eczanede gösterdiği utanmaz pozitifliği ve Şükran Günü'nde ailesinin evinde olanlar arasında, onda daha önce düşündüğümde daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ailesi için çok çalışıyordu, ama hiçbiri bunu fark etmiyor gibiydi. Ama ben fark etmişim.

Boğazı titredi. "Bu..." Utangaç bir gülümsemeyle, kızaran yanakları daha da kızardı. Sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. Hep bu kadar sevimli miydi? "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sen istediğinde sana biraz ayırmalıydık," diye itiraf ettim. "Senin suçun değildi."

Hazel, belli ki sohbetimizden sıkılmıştı. Oğluma bakarak, "Noel ağacımızı süslememize yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Sabırla yanımda duran Mikey, kaşlarını kaldırarak bana baktı. Lizzie'ye baktım, yüzünde tanıdık o güneşli gülümseme belirdi. Gerçek bir gülümseme. Her iki gamzesi de görünür durumdaydı.

"Şükran Günü'nden sonraki gün süslemelerimizi yaparız," diye açıkladı. "Aile geleneği."

İçgüdüsel reddetme sözcüklerim dudaklarımın ucundaydı. Ben Noel'i seven biri değildim. Önümüzdeki bir buçuk ay kutlanacak değil, katlanılacak bir şeydi. Ocak ayının ilk veya ikinci haftasında hayat normale dönene kadar, bir maske takıp içimde bir boşluk hissetmiyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Ama Mikey yanımda dik duruyordu ve Lizzie'nin kalçasının etrafına meraklı bir şekilde bakındığını görebiliyordum.

"Az önce ilk Noel kurabiyelerimi yaptım," diye ekledi Lizzie, Mikey'e gülümseyerek. "Bir tane daha tatıcıya ihtiyacım olabilir."

Oğlum başını bana doğru çevirdi ve ben de başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerindeki umudu nasıl reddedebilirdim ki? Ben canavar değildim. O ve Hazel koridorda bir ok gibi fırladılar ve benim bakışlarım yine Lizzie'ye yöneldi. Yine o yumuşak gülümsemeyi takınmıştı, iki elinde de doldurulmuş kutuyu sıkıca tutuyordu. Dönüp benim ona baktığımı fark etti, gözlerini kırptı ve kenara çekildi.

Arkamdan kapıyı kapattı ve koridoru işaret etti, Mariah'nın stereo'da Frank Sinatra'ya yerini bırakmış olduğu yeri. Tatil şarkılarını duymaktan duyduğum rahatsızlığı bir kenara itip, odaya bakmaya karar verdim.

Lizzie'nin evi eski sayılırdı, mutfacı doksanlı yıllardan kalma gibi görünüyordu. Ahşap dolaplar, fırçalanmış pirinç donanım ve kirli beyaz fayans zeminle birleşen kendine özgü turuncu bir renk tonuna sahipti.

Mutfak, tuğla şöminenin hakim olduğu bir oturma odasına açılıyordu. Duvarlarda, çocuklarının bebeklik fotoğrafları, yerel manzaraların güzel fotoğraflarıyla karışmıştı. Şömine rafına, ışıklarla parıldayan yeşil bir çelenk asılmıştı ve şöminenin üzerindeki kancalara Hazel, Zach ve Mom yazan üç çorap asılıydı. Kanepede tatil temalı yastıklar duruyordu. Kırmızı kumaş üzerine kar tanesi desenli perdeler bile Noel'i haykırıyordu.

Odanın köşesinde ise yapay bir Noel ağacı kurulmuş ve parlak altın ışıklarla süslenmişti.

Bu, Noel'in ön kapıdan içeri giremediği benim evimin tam tersiydi. Mikey bunun için annesinin evine gitti ve bu tam da benim istediğim gibiydi.

Mikey'nin Zach'ten kırmızı Noel süsleri içeren bir kutu kabul etmesini izlerken boğazım düğümlendi. Plastik kılıftan bir tanesini çıkardı ve ağacı inceledikten sonra asacağı dalı seçti. Zach onaylayarak başını salladı ve Mikey gülümsedi.

Melody ve ben boşandığımızda, velayet anlaşması oldukça kolay oldu. O kariyerine zaman ayırmak istiyordu, ben ise oğlumu istiyordum. Tatiller konusunda, benim nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu ve ben de Noel'i sonsuza kadar Mikey ile geçirmesine izin vermekten çok mutluydum.

Şimdi, diğer çocuklara ağacı süslemelerine yardım ederken gülümsemesinin genişlediğini izlerken, bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Ben Noel'den nefret ediyordum, ama o etmiyordu. Melody onu tatil için almaya geldiğinde, bir veya iki hafta kendime zaman ayırabilmek benim için bir rahatlamaydı. Evimizi süslemedim ve Lizzie'nin yaptığı gibi gelenekler oluşturmadım. Mikey'e hediyeler alırdım, ama hepsi o kadardı.

Hiçbir şeyi kaçırdığımı düşünmemiştim. Oğlumu bir şeylerden mahrum bırakıyor olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Artık o kadar emin değildim.

Lizzie bulaşık bezini fırın rafına bıraktı ve bana bir içki ikram ederek düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

"Su iyi olur," dedim, kot pantolonunun kalçalarının kıvrımlarını sarmasını izleyerek. Kısa boylu ve kıvrımlıydı ve hareketlerini izlemekten hoşlandığımı fark ettim. Ağırlığını kaydırma şekli, eğilme şekli hakkında şehvetli bir şey vardı. Koyu saçları ışığı yakaladı, büyük fiyonk koyu kahverenginin içinden geçen kestane tonlarını ortaya çıkardı, birkaç tel saç boynuna kıvrıldı.

Vücudunun kıvrımlarında, yanaklarının dolgunluğunda, dudaklarının tombulluğunda doğuştan gelen bir kadınsılık vardı. Tüm o yumuşaklığın bana bastırıldığını hissetmek istedim. İstemiştim...

Gözlerimi kırıp başka yere baktım. O tamamen yasak bölgeydi. Aaron, onun küçük kız kardeşi ile ilişkiye girersem beni öldürürdü ve o zaman kurmayı umduğum destek sistemi ne olacaktı? Mikey ile birlikte Heart's Cove'a geri dönmemin tek nedeni, bizi tanıyan ve önemseyen insanların yanında olmakti. *Yardıma* ihtiyacım vardı. Kendim ve oğlum için daha iyi bir hayat kurmam gerekiyordu. Lizzie'ye olan tutkum tüm bunları mahvedecekti.

Onun doldurma kabını açmasını izledim ve profilinden gizli bir gülümsemenin kenarını görebildim. Bana bakıp kaşlarını kaldırdığında içim ısındı.

"Sakıncası var mı?"

"Senin için getirdim," dedim.

Alt dudağını ısırdı, bir porsiyon alıp kaseye koydu, sonra mikrodalgada ısıttı. İlk lokmayı aldığı anda kalçaları bir yandan diğer yana sallandı, omuzları düştü ve boğazından yumuşak bir inilti çıktı. "Çok güzel," dedi.

"Evet," diye cevap verdim, onun görüntüsüne kapılmışım. Kalçalarının küçük, zevk dolu hareketine. Yanaklarını ısıtan kızarıklığa. Derin kahverengi gözlerindeki ışıltıya.

"Anne!" diye seslendi Zach. "Sallanan at süslemesinin kancasını takamıyorum."

"Bana getir," diye cevapladı ve bana su bardağımı uzattı. "Noel süslerini topluyorum," derken gülümsemesi biraz alaycıydı.

Bazıları sürekli tamir gerektiriyor."

Zach küçük kahverengi bir sallanan atı kızının ellerine verdiğinde, kızımın metal kancayı atın sırtındaki küçük halkaya takmaya çalıştığını izledim. Kızım bir ara tırnaklarını koyu kırmızıya boyamıştı ve çalışırken tırnakları ışığı yansıtıyordu. Birkaç saniye sonra, küçük bir sallanan at süs kancasına asıldı ve Lizzie oğluna gülümsedi.

Oğlunun yüzü de sevinçle parlıyordu ve bu, göğsüme bir yumruk daha yemiş gibi hissettirdi. Belki de Mikey ile Noel'i kutlamaktan vazgeçmemeliydim.

"Siz de katılabilirsiniz," dedi Lizzie, çocuklar ağacın etrafında vızıldarken ağacı işaret ederek.

Başımı salladım. "Kendi başlarına gayet iyi idare ediyorlar gibi görünüyor."

"Benimkini şimdi takmak istiyorum!" diye bağırdı Hazel, yan tarafında Sharpie kalemıyla "Noel" yazan büyük kahverengi kutuyu karıştırarak. Daha küçük bir kutu çıkardı. Dikkatli ellerle kutuyu açtı ve etrafı pembe süslemelerle kaplı sedefli bir süs eşyası çıkardı. Hazel, süs eşyasını yavru kuş gibi tutarak bize doğru yürüdü. "Anne, bak. Onu ağaca takabilir miyim?"

"Tabii ki tatlım," dedi Lizzie.

Hazel bana baktı ve gururla gülümsedi. "Annem bunu ben doğduğumda satın aldı ve her yıl onu ağaca asan tek kişi benim. Zach'in de bir tane var."

"Bu çok özel bir şey," dedim boğazım düğümlenerek.

Mikey, Hazel cam küreyi gösterirken hevesle izledi, Hazel onu asarken üç çocuk da sessizleşti. Kardeşine döndü ve annesinin sahip olduğu aynı parlak gülümsemeyi ona gösterdi. "Sıra sende!"

"Bunun çok saçma olduğunu düşünüyorsun herhalde," dedi Lizzie, gözleri çocuklarında. Bakışlarını onlardan ayırıp benim gözlerime baktı. "Bu zamanlarda geleneklere fazla önem verdiğimi biliyorum."

"Hiç de saçma olduğunu düşünmüyorum," diye cevapladım ve doğruyu söylediğimi fark edince kendime şaşırdım. Aslında, Zach ve Hazel'in doğum yıllarına ait süsleri

Zach ve Hazel'in doğum yıllarına ait süsleri ele alışlarındaki saygıyı görünce, bir baba olarak başarısız olduğumu hissettim.

Elbette bahanelerim vardı. Bütün o yılların anıları üzerimde baskı yaratıyordu. Babamın annemle sarhoşken yaptığı kavgalar. Tatil öncesindeki haftalarda, o gün babamın nasıl bir ruh hali içinde olacağını merak ederek yaşadığım endişe. Ve sonra, babam öldükten ve annem hastalandıktan sonra olanlar. Her yıl, annemin ölüm yıldönümü geldiğinde, bu durum hiç de kolaylaşmıyordu.

Sonra Melody vardı. Beni iyileştirmiş gibi görünen yıllar, ama sonra ayaklarımın altından halı çekildi.

Mikey doğduğunda, babamın bana yaptığı gibi ona daha iyi bir ebeveyn olacağıma yemin etmişim. Ve başardığımı düşünmüştüm. Ona Noel geleneklerini yaşatamadım, ama ona istikrar ve dayanabileceği bir omuz verebildim.

Ama şimdi...

"Al," dedi Lizzie, benim için bir tabağa birkaç yıldız şekilli şekerli kurabiye koyarak. Yarısına kırmızı şeker kristalleri, diğer yarısına yeşil şeker kristalleri serpilmişti. "Hala sıcaklar."

Çok lezzetliydiler. İkinci kurabiyemi yerken Lizzie'ye dönüp, "Bütün bunları tek başına başardığın için çok etkilendim. Ben tatil gelenekleri hakkında bir şey düşünemedim, Mikey için böyle bir şey hazırlamayı bırak." dedim.

Lizzie elini salladı. "Bu iş bana çok kolay geliyor." Tabaktan yeşil şekerlemelerle kaplı bir kurabiye aldı ve yıldızın bir ucunu ısırdı. Dilini çıkarıp dudağının köşesindeki şekerlemeyi alırken onu izledim ve karnımın alt kısmında bir sıkışma hissettim. O hep bu kadar güzel miydi? Nasıl hiç fark etmemiştim?

LED ışıklı burnu olan Rudolph'un resmedildiği o saçma Noel kazağıyla bile ağzımın suyunu akıtmayı başardı.

Lizzie gibi bir kadın yanımda olsaydı hayatım nasıl olurdu? Çocuklarını istediği hayatın önünde bir engel olarak görmek yerine onları seven biri? Gerçekten önemli olan binlerce küçük şeye çaba gösteren biri.

Hayatın, benim göz ardı ettiğim tüm küçük anlarda ve geleneklerde tadını çıkarabileceğini hatırlatan biri. Dayanabileceğim biri.

Ve onu tezgaha yaslanırken izlerken, şu andan itibaren yaşlılık beni toprağın altına gömene kadar her gece kendi Noel hediyesi gibi açabileceğim biri olduğunu düşündüm.

Boğazımı temizledim. "Artık gitmeliyim."

"Oh." Lizzie kurabiyesini masaya koydu ve dudaklarını sildi. "Tabii. Bu kadar düşünceli davrandığın için, sanırım seni bir arkadaşım ile tanıştırmalıyım. Annem dün bu konuda biraz abarttı, ama kimin kiminle uyumlu olacağını anlamakta biraz yeteneğim var. Ve herkes Yeni Yıl öpücüğünü hak eder."

O anda öpmek istediğim tek kişi Lizzie'ydi, yani belki de sandığı kadar yetenekli değildi.

Ama, kendime milyonuncu kez hatırlattım, Lizzie en eski arkadaşımın küçük kız kardeşi idi. Bu kasabada ilişki kuramayacağım tek kişi varsa, o da oydu. Dudaklarına kırmızı ve yeşil şeker serpiştirip onu yalamak istesem de, kendimi toparlamam ve neden burada olduğumu hatırlamam gerektiğini biliyordum.

Bir destek sistemi. Bir topluluk. Oğlum için daha iyi bir hayat.

Bu yüzden tek söylediğim şey, "Belki, ama ben flört etmekten aleladeyim. Beklediğinden daha zor bir eşleşme olabilir."

Gülümsemesi genişledi. "Ben zorluklardan kaçan biri değilim," dedi. "Mükemmel kadını tarif et."

"Onu gördüğümde tanıyacağım," dedim ve bu bir yemin gibi geldi.

Dudaklarını büzdü. "Bu yardımcı olmuyor, Bay Hardy. Bir bakalım." Çenesine dokundu. "Hâlâ spor yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Beni formda mı bulmuştu? İrademle, göğsümü gururla kabartmamaya çalıştım. "Evet," dedim.

"Açık hava etkinlikleri?"

"Yaz aylarında ara sıra yürüyüş yapmayı severim. Ama yıllardır snowboard yapmadım."

"Hayatın tatlı tarafını tadını çıkarmanı sağlayacak biri."

"Evet," diye cevapladım, bakışlarım Lizzie'nin dudaklarının köşesindeki, dilinin yalayamadığı şeker kristaline düştü. "Kulağa hoş geliyor."

"Bana bırak," dedi Lizzie, gözleri yaramazlıkla parıldayarak. "Ne yapabileceğime bakayım."

Lizzie'nin sıcaklığını, ışığını ve rahatlığını geride bırakarak oğlumu yeni evimizin açılmamış kutularının ve yabancı odalarının olduğu yere geri götürdüm ve sahip olmama izin verilmeyen tek kadını düşünmekten kendimi alıkoymaya çalıştım.

SEKİZ LIZZIE

İŞİM O KADAR heyecan verici değildi, ama faturaları ödememi sağlıyor ve her gün çocuklarımı okula götürüp getirmeme olanak tanıyordu. Yerel bir mimarlık firmasında parlak beyaz bir resepsiyon masasının arkasında oturuyordum ve üstlerimin bana verdiği bin bir işi hallediyordum.

Şirketin projelerinin mimari planlarının bulunduğu devasa dosya dolabının yanında durmuş, en güncel çizimlerin doğru şekilde yazdırılıp dosyalanıp dosyalanmadığını kontrol ediyordum. İş arkadaşım Laurel yanıma yaklaştı. O, şimdiye kadar gördüğüm en büyük mavi gözlere sahip güzel bir esmerdi ve üstelik yetenekli bir mimardı. Bu kadar sevimli olmasaydı, onu kesinlikle kıskanırdım.

"Çocuk nasıl?" diye sordu.

"Zach çok daha iyi. Şükran Günü hafta sonu iyi geçti mi?"

"Çok fazla yedim, daha da fazla içtim ve mümkün olduğunca az hareket ettim. Harikaydı." Ben güldüğümde, başını çıkışa doğru eğdi. "Kahve molası? Yirmi dakika bilgisayarımdan uzaklaşmam lazım, yoksa delireceğim."

"Tabii," dedim. "Sadece bunu bitireyim, sonra resepsiyonda buluşuruz."

Birkaç dakika sonra, ceketlerimizi giyip Four Cups Café'ye giden birkaç blokluk yolu yürüdük. Heart's Cove'un ana caddesinde bulunan bu sevimli küçük kahve dükkanı, bölgedeki en iyi unlu mamulleri sunuyordu. Dükkanın insanlarla dolu olmasına şaşırmadım. Tezgahın arkasında duran üç çalışan, her zamanki pembe tişörtlerini giymişlerdi. Tişörtlerin üzerinde, *Heart's Cove Hotties* yazan parlak harfler vardı.

İçeceklerimizi alıp gitmek üzereydik ama sonunda duvarın yanındaki masalardan birine oturduk. Orada gözüm, sahildeki kayalıklardan birinin manzara resmine takıldı. Uzun zaman önce oraya fotoğraf çekmeye gitmiştim ve fotoğraflar oldukça iyi çıkmıştı. Ama bu çok uzun zaman önceydi

ama hayat ve çocuklar araya girmeden önce. Kameram yıllardır kılıfından çıkmamıştı.

Laurel, Heart's Cove Hotel'in yenilenmesi için üzerinde çalıştığı teklifin ayrıntılarını bana anlattı. "Bence çok iyi sonuçlanabilir, ama ikizlerin burayı yenileme konusunda ne kadar ciddi olduklarını bilmiyorum."

"Yeni bir yönetici alacakları doğru mu?"

"Söylentiler öyle," dedi Laurel omuz silkerek. Bir adam mutfağa seslendiğinde o tarafa baktı ve sahiplerinden biri, kızıl saçlı Simone, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Adamı kollarına aldı ve ona bir öpücük verdi, sonra gözlerinde bir ışıltıyla onu girişe doğru çekti. İkisini, kafenin önündeki cam pencerelerin hemen yanındaki kapıdan kaybolurken izledim.

Laurel başını salladı. "Böyle bir erkeğin bana öyle bakması için neler vermezdim," dedi.

Sean'ın yakışıklı yüzü aklıma geldi. Sessiz, yakışıklı Sean, bana Şükran Günü dolması getirmek için elinden geleni yapmıştı. Simone'un kocasının ona gösterdiği sevgi ve arzunun onda biri kadarını bana gösterse ne verirdim.

Ama Sean bana göre değildi. Bunu biliyordum. Ancak Laurel için mükemmel bir erkek olabilirdi.

O bekar bir babaydı, bu da çocuğu olmayan Laurel için bir engel olabilirdi. Ama Laurel küstah ve inatçı biriydi, onun için iyi bir eş olacağını düşündüm. Ayrıca spor yapmayı seviyordu; bana sürekli spor salonundan, hafta sonu yürüyüşlerinden ve kışın kayak gezilerinden bahsediyordu.

Onlar benim kafamda birbirlerine yaklaşıyorlardı ve iyi anlaşacaklarını hissediyordum. O, benim yapamayacağımı düşündüğüm bir şekilde onu kabuğundan çıkaracaktı. O da muhtemelen ona kraliçe gibi davranacaktı.

Kahve fincanımın kapağını parmağımla okşadım ve bir an için hiçbir şey söylememeyi düşündüm. Sonuçta biz iş arkadaşaydık. Onu biriyle tanıştırmak bana düşmezdi.

Ve tamam, bir yanımda *onu* kimseyle tanıştırmak istemiyordu. Aslında bu çok saçmaydı, çünkü o cuma günü evimden ayrılmadan önce

benim evimden ayrılmadan önce bana bu çöpçatanlık işini halletmemi istemişti.

Evet, ondan hoşlanıyordum. Kim hoşlanmazdı ki?

Onun bana ilgi duyacağı falan yoktu. Yemeklerim hakkında bir yorum yapmıştı: benim kadar iyi yemek yapan birini bulursa mutlu olacağını söylemişti.

Ama *aslında* ben değil. Asla ben değil.

Laurel ve Sean birbirlerine yaklaşıyorlardı çünkü güzellerdi, doğa severlerdi ve formda idiler. Ben moda uygun olmak için biraz fazla kıvrımlıydım ve ayrıca bir anneydim. Yaptığım her şey, verdiğim her karar çocuklarım düşünülerek yapılıyordu. Hayatımda romantizm için yeterli yer yoktu, beni görüp hoşuna giden bir erkek olsa bile. Ki bunun olası olmadığını öğrenmiştim.

Isaac'tan dersimi almıştım. Umursamayan bir erkek tarafından aşağı çekilmek yerine, yalnız kalmak daha iyiydi.

Bu yüzden, Sean'ı kendime saklamak istesem de, onunla benim asla, milyon yıl geçse bile, birlikte olamayacağımızı biliyordum.

Ve bu, onun kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu hesaba katmadan bile böyleydi.

Gerçekten asla, asla, asla olamazdı.

Bu yüzden Laurel'ın gözlerine bakarak, "Aslında, eski bir arkadaşım şehre yeni geldi ve onu görür görmez, ikinizin ne kadar iyi anlaşacağınızı düşündüm" dedim.

Laurel kaşlarını kaldırdı ve bakışlarında ilgi belirdi. "Devam et." "O kardeşimim arkadaşı ve bir oğlu var. Bu bir anlaşma olur mu?"

"Oğul bir terörist değilse ya da ciddi bir bebek annesi draması yoksa hayır."

Ben gülererek iç geçirdim. "Oğul harika bir çocuk ve annesi hakkında bilgi almaya çalışabilirim."

"Ne iş yapıyor?"

"Marangoz. Grant Greene'de işe yeni başladı." Laurel mırıldandı. "Elleriyle çalışıyor."

"Ve elleri çok güzel," diye bilgilendirdim onu.

Laurel'in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, keskin bakışları beni bir kitap gibi okuyordu. "Bizi tanıştırmak istediğinden emin misin, Lizzie? Ona karşı bir şeylerin var gibi görünüyor."

Kahvemi bir yudum içtim ve ona düz bir bakış attım. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. O benim kardeşimin en iyi arkadaşı ve bana en ufak bir ilgisi bile yok."

"Peki sen ona ilgi duyuyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim ve Laurel'in şüpheyile kaşlarını kaldırdığını görünce, "ama çok yakışıklı. Kör değilim," diye ekledim.

O güldü ve sandalyesine yaslanarak omuz silkti. "Belki. Uzun zamandır kimseyle çıkmadım. Zararı olmaz."

Hafif bir keder beni sardı, ama ben acımasızca onu geri püskürttüm. Sean benim için uygun değildi. Asla da olmayacaktı. Bunu ne kadar çabuk anlarsam o kadar iyi olurdu. "Harika," dedim, dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurarak. "O zaman anlaştık."

"Hiçbir söz vermiyorum," diye uyardı Laurel. "Ben de. O da."

Başını salladı. "İyi. Geri dönelim. Sanırım bilgisayarımın başına tekrar oturabilirim. Oh! Bana bir fotoğraf gönder. Senin düşündüğün kadar yakışıklı mı görmek istiyorum."

Gülümsedim. "Bir tane bulmaya çalışacağım," dedim, sonra eşyalarımı topladım ve onu kapıdan dışarıya kadar takip ettim.

O fotoğrafı çekme fırsatı birkaç saat sonra, okul kapısında çocuklarımla çıkmasını beklerken karşıma çıktı. Siyah bir kamyonet yolun diğer tarafına yanaştı ve sürücü camından Sean'ın keskin hatlı profilini gördüm. Ağzım kurudu.

Kendimi toparlayıp, o benim bakışımı yakaladığında elimi salladım, sonra o caddenin karşısına geçip bana doğru yürüdüğünde gülümsedim.

"Bir haberim var," diye neşeyle duyurdum.

Bakışları şüpheliydi. "Öyle mi?"

"Arkadaşım ilgileniyor."

"Neyin ilgisini çekti?" Kaşlarını çatı ve beni başımı döndüren yeşil-mavi gözleriyle izledi. Onun ilgisinin odağı olmak, görölmek, bunda bir şey vardı.

Bu çekiciliğe kapılarak kendime işkence ettiğimi biliyordum. Yine de, ona bu kadar yakın olmanın verdiği baş dönmesini atlatmak zordu. "Sana ilgi duyuyor," diye cevapladım gülerek.

Kaşları havaya kalktı. "Çok hızlı oldu."

"Bu kasabada yıkıcı derecede yakışıklı erkekler çok az," dedim, ki bu tam olarak doğru değildi, ama yine de ağzımdan çıkıverdi. "Bir kadının ilgisini çekmek zor değil."

"Yıkıcı derecede yakışıklı, ha?" dedi, kollarını kavuşturarak arabama yaslanarak. Boynunda açık olan kahverengi kapitone işçi ceketi giyiyordu. Kafasını eğip gözleriyle beni tekrar delip geçince, dizlerim biraz titredi. "Bu senin fikrin mi, yoksa onun mu?"

"İkisi de değil. Bu sadece bir gerçek."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Bunun böyle işlediğinden emin değilim, Lizzie."

"Senin yakışıklı olduğunu itiraf etmemi mi istiyorsun?" Düşmemek için arabama yaslandım. Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu.

"Belki," diye itiraf etti. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Övgü mü bekliyorsun, Hardy?"

"Sadece seni anlamaya çalışıyorum." Dudakları kıvrıldı. Oh, tanrım.

Gözlerimi ondan ayırdım ve okulun ön cephesine baktım. "Sana bir şey sorayım. Aynaya baktığında ne görüyorsun?"

Tüm çabalarıma rağmen, geniş avucuyla çenesinin yanını ovuştururken bakışlarım yine ona kaydı. "Güne göre değişir. Eskisine göre birkaç kırışıklık daha var. Son zamanlarda sakalımda daha fazla gümüş rengi var."

Gözlerimi devirdim. "Bana bir rahat ver." "Bu ne demek oluyor?"

Ona döndüm ve elimi onun yönünde yukarı aşağı salladım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O mükemmel bir erkek örneğiydi ve

o kırışıklıklar ve gri saçlar onu daha da çekici yapıyordu. "Gerçekten sana bunu açıklamam mı gerekiyor?"

"Belki de istiyorum." Dudaklarında yine o eğiklik belirdi.

Nefesim kesildi. "Sen çekicisin Sean. Tamam mı? Mutlu musun?"

Gülümsemesi yayıldı ve ben biraz başım dönmeye başladı. "Bir iltifatı hakaret gibi göstermeyi gerçekten iyi biliyorsun, Lizzie."

"Bana öyle deme." Ona kaşlarını çatarak baktım ve onun aptal, yakışıklı yüzüne bakmak zorunda kalmamak için okula döndüm. Büyük bir gülümsemeyle çok hoş görünen bir yüz. O kadar hoştu ki, kalbim göğsümde çarpmaya başladı, ama onun beni asla öyle görmeyeceğini biliyordum. O benim adımı söylediğinde, alışık olmadığım şeyler hissettim. Sesindeki sertlik, adımı dilinde kesinlikle günahkar bir şekilde seslendiriyordu ve ben bunun ne kadar iyi hissettirdiğini kesinlikle kabul edemezdim. Asla.

"Sana adınla hitap etmemi istemiyor musun?" "Evet."

"Neden?"

"Öyle istiyorum." Kollarımı kavuşturup kaşlarını çattım ve okulun girişine, sanki onu açabileceğimi düşünürcesine bakakaldım. Saçma davrandığımı biliyordum. Muhtemelen deli gibi göründüğümü de biliyordum. Ama ona bu kadar yakın olmak beni çok rahatsız ediyordu ve o sadece bana kendi adıyla seslendi, hem de o dudakları, o ağzı ve o gözleriyle.

Aramızda birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Sean sessizce, "Seni üzecek bir şey mi yaptım?" dedi.

Tüm öfkem bir anda kayboldu. Kafamı salladım. "Hayır. Uzun bir gün oldu. Üzgünüm."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, ben de kendimi çok çekici buluyorum. Sadece senin de bunu söylemeni istedim."

Dudaklarım seğirdi. "Bu beni daha iyi hissettiriyor. Teşekkür ederim." Yüzümün yan tarafındaki bakışlarını hissedebiliyordum, o odaklanmış bakışlar beni bir şekilde daha güzel, daha farkında, daha kadınsı ve *daha fazlası* hissettiriyordu, ama bakışlarımı öne doğru çevirip farkında değilmiş gibi davrandım.

Daha fazla araba gelmişti ve ebeveynler kapıların etrafında gruplar halinde duruyorlardı. Birçok anne bize meraklı bakışlar gönderiyordu ve

tüm bu ilgi beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bu yüzden, Cindy Reynolds uzakta duran güzel anneler grubundan ayrıldığında, dikkatimin dağılmasına hem rahatladım hem de beni rahatsız ettiği için ona kızdım.

"Merhaba Liz," diye selamladı ve hemen Sean'a döndü. "Ben Cindy. Kızım dördüncü sınıfta. Seni geçen hafta burada görmüştüm ama selam vermeye vaktim olmamıştı. Sen ve oğlun buraya yeni taşındınız, değil mi?"

O elini uzattığında, Sean onu tuttu. Beni rahatsız etmesine rağmen, rahatsız olmadığımı taklit ettim, bu da delirdiğimin bir başka işaretiydi. Bu adam üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Aslında, hiç hakkım yoktu. Benden hoşlanmadığını *biliyordum* — bunu kendisi söylemişti — ve o, kardeşimin en eski ve en yakın arkadaşıydı. Üstelik, onu başka biriyle tanıştırmaya çalışıyordum ve eczanede ilk karşılaştığımda aklıma gelen seçeneklerden biri, şu anda elini sıkmaya cesaret ettiği için kafasını koparmak istediğim kadındı.

Günüm pek iyi geçmiyordu.

Birbirlerine nezaket sözleri söylediler ve benim içimdeki küçük, kötü taraf, Cindy'nin benden gördüğüm o ışıltılı bakışları ve yarı eğik gülümsemeleri görmemesini sevdi. Bu bir sorundu, çünkü onun bunları ilk başta bir anlam yüklediği falan yoktu. Onun ortalama bir erkekten daha sessiz ve içine kapanık olduğunu biliyordum. Muhtemelen beni daha uzun süredir tanıdığı için benimle daha rahat hissediyordu.

Okulun kapıları açılıp koşan öğrencilerin akını dışarı çıktığında, rahat bir nefes aldım. Hazel beni ilk gördü, sırt çantası kollarında asılıyken yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru koştu. Bana hızlıca sarıldı, Sean'a merhaba dedi ve arabaya atladı. Zach de çok geride değildi ve Cindy'nin kızı da neyse ki aynı telaşla dışarı çıktı.

Mikey ortaya çıkıp Sean'a doğru ilerlerken, veda etmek için bana çenesini eğdi.

"Bekle!" dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. "Arkadaşım için." Telefonu ona doğrultup bir fotoğraf çektim, sonra ona gösterebilmesi için döndürdüm.

Ekrana, sonra bana baktı.

"Sana arkadaşım Laurel'ın fotoğrafını göndereceğim," diye söz verdim. "Bu adil olur."

O başını salladı ve numaralarımızı değiş tokuş edip ayrılırken, bakışlarında küçük bir eğlence kıvılcımı gördüğümü sandım.

DOKUZ SEAN

Tek başıma televizyonun önünde oturuyordum — Mikey odasında video oyunu oynamaya karar vermişti — telefonum çaldı. Kahve masasından telefonu aldım ve tanımadığım bir numara gördüm, ardından cihazın kilidini açıp resimli mesajı gördüm. Lizzie konuştuğu gibi mesaj atıyordu, neşeli ve tatlıydı ve önceden haber vermiyordu. İlk önce bir fotoğraf vardı, ardından bir dizi mesaj geldi.

LIZZIE

Söz verdiğim

gibi. LIZZIE

Adil olan

adıldır. LIZZIE

Laurel soldaki,

belirgin değilse

diye. LIZZIE

Bu arada, adım Lizzie.

Fotoğrafa tıkladım ve gülerek iç geçirdim. Fotoğrafta sadece iki kişi vardı: Sağda Lizzie ve solda başka bir esmer. Muhtemelen kim kim olduğunu anlayabilirdim ve Lizzie'ye bunu söylemek için cevap verdiğimde, bana sadece kısmen anlamlı bir dizi emoji gönderdi.

Ne zaman gülümsemeye başladığımı bilmiyordum, ama o anda kesinlikle gülümsüyordum. Fotoğrafı tekrar açtım ve yakınlaştırdım. Diğer esmer kız, Laurel, güzel ve zayıftı, başı Lizzie'ye doğru eğilmişti. Lizzie, vücudunu saran, tam da

Dizlerinin altında, bacakları parlak siyah ayak bileği botlarıyla biten şeffaf siyah taytlarla kaplıydı. Saçları omuzlarının etrafında parlak kahverengi dalgalar halinde düşüyordu. Daha önce hiç bu kadar uzun saçlarını görmemiştim ve koyu ve parlak görünüşünü beğendim. Eminim diğer her yeri gibi yumuşaktı ve parmaklarımla okşamak istediğimden parmaklarım kasıldı. İkisi bir bar veya restoranda duruyorlardı ve ışık loştu, ama Lizzie'nin gülümsemesi yine de fotoğraftan parlıyordu.

Ekranımın üst kısmında bir bildirim belirdi.

LIZZIE

Ne düşünüyorsun???????

LIZZIE

Onun tek fotoğrafı bu, ama muhtemelen başka bir tane daha bulabilirim.

Gözlerimi kırptım. Doğru. Lizzie'yi incelerken fotoğrafı o kadar yakınlaştırmıştım ki diğer kadın kısmen kadrajın dışında kalmıştı, bu yüzden kamerayı kaydırıp bir kez daha baktım. Laurel güzel bir kadındı. Gülümsemesi Lizzie'ninki kadar parlak değildi, ama hoş görünüyordu. Sokakta yanından geçseydim başımı çevirip ona bakar mıydım, emin değilim, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Son zamanlarda kimseyle çıkmak istemiyordum; Mikey'e bakmakla çok meşguldüm.

LIZZIE

Spor salonuna gitmeyi sever, yoga yapar ve yazın çok yürüyüşe çıkar. Çocuğu yok. Mimar, çok zeki ve çok eğlenceli. Onu seveceksin.

SEAN

Çabuk çalışıyorsun. Çöpçatanlık becerileriyle insanları zorla randevulara çıkarmış ve hayır cevabını kabul etmemiş

insanları zorla randevuya çıkarmaktan ve hayır cevabını kabul etmemekten ibaret olmadığından emin misin?

LIZZIE

Kaba. Bu arada, o da ilgileniyor. Sana numarasını göndereceğim. Ondan çok hoşlanıyorum, beni kötü gösterme. Çocuklar bağırıyor, gitmeliyim.

Laurel'in telefon numarasını içeren başka bir mesaj geldi. Bir süre ona baktım, sonra telefonumu bir kenara koyup iki elimle yüzümü ovuşturdum. Biriyle tanıştırmak kötü bir şey değildi. Bir kadınla çıkmayalı yıllar olmuştu ve biriyle tanışmaya karşı değildim. Bu Laurel denen kadın birçok kriteri karşılıyor gibiydi.

Öyleyse neden onunla iletişime geçmeyi hiç umursamıyordum?

Bir süre televizyonu izlerken gözlerimi donuklaştırdım, bu sorunun cevabını bilmiyormuş gibi davrandım. Sonra telefonumu aldım ve muhtemelen yanlış bir karar verdim.

SEAN

Numaranı telefonuma nasıl kaydetmeliyim?

Lizzie'nin cevap vermesi neredeyse otuz dakika sürdü, ama cevap verdiğinde tek gönderdiği bir dizi soru işaretiydi.

SEAN

Eğer adını kullanmamam gerekiyorsa.

LIZZİE

Har har.

SEAN

Bu çocukluktan kalma bir lakap mı?

LIZZİE

Umarım bu, Laurel ile çoktan iyi anlaşmaya başladığınızı söylemenin bir yolu değildir.

SEAN

Hiç pes etmiyorsun.

LIZZIE

Bu benim birçok yeteneğimden biri.

Aklım yaklaşık üç milisaniye içinde pis düşüncelere daldı ve kendimi durduramadan parmaklarım harekete geçti.

SEAN

Bunca diğer yeteneklerini saklıyordun?

Gönder tuşuna bastım, sonra donakaldım. Ekranda Lizzie'nin cevap yazdığını gösteren üç nokta belirdi. Sonra kayboldular. Sonra tekrar belirdiler ve iki dakika boyunca acı verici bir şekilde yanıp söndüler. Sonra tekrar kayboldular.

Sessizce küfrettim ve telefonumu bir kenara attım, sonra ellerimle yüzümü ovuşturdum. Kanepeye çöktüğümde televizyonun ışığı odada titredi ve bir rüzgâr esintisi evin üzerine esti. Telefonum hareketsiz ve sessiz kaldı.

Ne düşünüyordum ki? Lizzie ile flört edemezdim. Ama flört ediyordum. Onun parıltıyan gözlerini ve ilk karşılaştığımızda fark etmediğim kıvrımlarını düşünüyordum. Ya da okulun dışında bana attığı sevimli bakışları ve bunun göğsümde köpüklü baloncuklar patlamasına neden olduğunu.

Şükran Günü'nde giydiği kırmızı süveteri çözüp parmaklarımı sütyeninin kenarlarında gezdirmeyi düşünüyordum. Onu yatağıma yatırıp, onu tadarken sırtının kıvrılmasını izlemeyi düşünüyordum. Onun ateşli kucaklamasını hissetmek için sikimin nasıl acı çektiğini düşünüyordum.

Ama ona sahip olamazdım.

O benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi. Daha da kötüsü, Heart's Cove'a yeni taşınmıştım ve buraya gelmemin tek amacı daha sağlam bir destek sistemi kurmaktı.

Aaron, kız kardeşine mesaj attığımı öğrenirse nasıl tepki verirdi? Muhtemelen yüzüme yumruk atardı; biz küçükken ona karşı çok koruyucuydu.

. Artık onu takdir etmiyor gibi görünüyordu, ama bu onun benim gibi biriyle çıkmasını isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Bu çekiciliğe kapılmak beni sadece belaya sokardı. Belki de Laurel ile iletişime geçmek iyi bir fikirdi. Böylelikle Lizzie'yi kafamdan atabilir ve bu gerginliği içimden atabilirdim. Ama telefonumu alıp diğer kadınla iletişime geçmek yerine, televizyonu kapattım ve yukarı çıktım.

Bu üç yatak odalı evi bir yıllık kira sözleşmesi ile kiralamıştım ve tüm eşyalarımızı buraya taşımak için nakliyeciler tutmuştum. Mutfak yarısı boşaltılmıştı ve mobilyaların çoğu yerleştirilmişti, ama her odanın köşelerinde hala kutular duruyordu. Mikey kıyafetlerini boşaltmış ve yatağını yapmıştı, en sevdiği oyuncaklarından birkaçı duvara dizilmişti, sanki sergilenebilecekleri uygun bir raf bekliyorlardı.

Taşınmaktan heyecan duyuyordu, ama onu okuldan ve arkadaşlarından ayırmak zor olmuştu. Artık buraya taşındığımıza göre, doğru kararı vermiş miydim diye merak ediyordum. Bütün bu kargaşa, bütün bu kutular, paketleme ve açma... ne için?

Bunu mahvedemezdim. O'nun tek dayanağı bendim. Oğlum söz konusu olduğunda büyük hatalar yapma lüksüm yoktu.

Beni kapıda görünce kulaklıklarını çıkardı. Oyunu duraklattığında ekran dondu ve bana kaşlarını kaldırdı.

"Yatma vakti geldi, dostum."

Mikey'nin omuzları çöktü, ama başını salladı ve kalktı. Banyoya giderken yanımdan geçip kapıda durdu. "Hey, baba?"

"Evet?"

"Bu yıl Noel ağacı alabilir miyiz?"

Ciğerlerim çöktü ve nefesim kesildi. Rahatsızlık, dudaklarımdan hemen bir ret cevabı çıkmasını engelledi. Bunun yerine, zorla yutkundum, nefes aldım ve mümkün olduğunca sakin bir sesle "Noel'i annen kutlar, Mikey. Bunu biliyorsun." dedim.

Bana attığı bakış, karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Başını salladı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Tamam. Ben sadece... Ağacı süslemek eğlenceliydi.

Zach ve Hazel. Düşündüm ki..." Sesi kesildi ve başını salladı. "Boş ver."

O tuvalete girince, duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Önümüzdeki ay çok zor geçecekti. Her zaman öyleydi. Anılar her yönden üzerime baskı yapıyordu, her biri göğsümü kesen bir jilet bıçağı gibiydi. Elimden gelen en iyi baba olmak ve Mikey'e dünyaları vermek istiyordum.

Ama ona bunu verebilir miydim?

Mutluymuş gibi davranabilir miydim? Onunla birlikte süslemeler yapıp, bana sadece ıstırap getiren bir bayramı kutlayabilir miydim?

ON LIZZIE

HAZEL, okulun tatil oyununda şeker kamışı rollerinden birine seçilmişti ve ben de prodüksiyona yardım etmek için gönüllü olmuştum. Yönetmen benden set tasarımı ve kostümlerde yardım etmemi istemişti, bu yüzden işten sonra okula gidip görevimi yerine getirdim. Hazel yüzünde parlak bir gülümsemeyle bana doğru koşarak geldiğinde, boynumdan aşağısı kırmızı parıltılar ve kartonlarla kaplıydı.

"Anne! Şeker kamışı dansını öğrendik!"

Sert muşamba zeminde diz çökmüş, önümde bir dekor parçası başlangıcıyla, topuklarımın üzerine yaslanıp gülümsedim. "Şeker kamışı dansı nedir?"

"Bu." Hazel bir dizi kıvrılma ve zıplama hareketiyle gösterdi ve ben gülümsemeden edemedim.

"Çok güzel," dedim ve yönetmene başımı salladım. Sanat öğretmeni Astrid, tiyatro öğretmeni doğum izindeyken gönüllü olarak oyunun yönetmenliğini üstlenmişti. Astrid, yüzünde her zaman bir gülümseme olan neşeli bir kadındı. Hazel'in sıkı çalışmasını övmek için yanımıza geldi, bu da hoşuma gitti.

"Bu yıl iyi bir yapım olacak," dedi Astrid parlak bir gülümsemeyle. Koyu sarı saçları bukleler halinde kıvrılmıştı ve mavi gözleri salonun ışıkları altında parıldıyordu. "Set konusunda yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Elimden geleni yapıyorum," dedim ona, ayağa kalkarken sırtımı gererek.

"Hazel çok eğlenceli biri."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Ben tek kelime etmeden şeker kamışlarını şekillendirdi," diye itiraf etti Astrid. "Peki ya şeker kamışı dansı?"

"O ne oldu?"

"Onu o icat etti," dedi Astrid gülerek. "Tüm koreografiyi yaptı, diğer çocuklara öğretti ve bugün bana sundu."

Dudaklarımın üzerinde açan gülümsemeye engel olamadım. "Kızıma benziyor. Hayır cevabını kabul etmez."

Hazel arkadaşlarıyla sohbet ederken biz de birkaç hoşbeş ettik ve ben omuzlarımı gevşettim. Astrid neşeli ve eğlenceliydi. Elleriyle konuşuyordu ve vedalaşırken bana hızlıca sarılmaktan ve kollarımı sıkmaktan çekinmedi.

Onu sevdim ve Hazel'a karşı çok nazikti. Şükran Günü'nden beri, hayatımdaki tüm iyi şeyleri kendime hatırlatmam gerektiğini hissediyordum. Hayatımı daha iyi hale getiren insanlar, bana değer veren öğretmenler, zor zamanlarda yanımda olan ailem.

Ama yine de yorgun hissediyordum.

Eşyalarımı toplarken her yere kırmızı parıltılar saçıyordum. Tüm vücudum ağrıyordu. Eve gidip akşam yemeğini hazırlayıp kanepeye uzanmak için sabırsızlanıyordum. Çoğu gün olduğu gibi uzun bir gün olmuştu.

Laurel, Sean'ın nihayet bu sabah ona mesaj attığını söylemişti. Onun için heyecanlanmış gibi davranmak enerjimi tüketmişti ve bana bunu söylediğinde saat daha sabah on bile olmamıştı.

Hazel, sinema salonundan çıkarken yanımda mırıldanarak zıplıyordu. Zach bir bilgisayar kulübüne katılmıştı, bu yüzden Hazel ve ben onu kulübün düzenlendiği sınıftan aldık ve yola çıktık. Son yaklaşıyordu. Henüz Salı günüydü, ama ayakta geçirdiğim her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Çantamda araba anahtarlarımı ararken telefonum çaldı. Ekranda kardeşimin adı yanıp sönüyordu.

"Selam," dedim, anahtarlarımı ararken telefonu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırdım.

"Selam Lizzie. Bu akşam meşgul müsün?"

Ellerimin hareketi durdu. Arabanın camlarında bozuk yansımaya göz kırptım ve iniltiyi bastırdım. "Neden?"

"Emily'nin işiyle ilgili bir işi var ve benim de randevum var. Bir iki saat çocuklara bakabilir misin?"

Hızlı bir akşam yemeği ve kanepede keyifle vakit geçirme hayalleri suya düştü. Bir an için hayır demeyi düşündüm. Aaron sürekli böyle şeyler yapıyordu. Acil bir durumda beni arar ve her şeyi bırakıp ona bakıcılık yapmamı beklerdi. Çoğu zaman, karşılıklı bir şey yapmasam da, benden bir teşekkür bile almazdım.

O ana kadar bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

Parmağım sonunda araba anahtarlığının sert plastiğini kavradı. "Bebek bakıcın gelemiyor mu?"

"ok kısa sürede haber verdin," dedi, ki bu tam olarak bir cevap değildi ve onun da *bana* kısa sürede haber verdiği gerçeğini ele almıyordu. Muhtemelen ilk aradığı kişi bendim. "Lütfen, Lizzie? ıkmam gerekiyor ve Emily sekize kadar eve gelmeyeceğini söyledi. Zach ve Hazel'ı da getirebilirsin."

Gözlerimi devirdim. Çok cömert bir teklifti. "Tamam," dedim. "Birkaç dakika sonra oradayım."

Arabanın kilidini açmak için düğmeye basarak, oyun parkına gitmiş olan çocukları geri çağırdım ve arabaya bindirdim. Belim çok ağrıyordu ve başım zonklamaya başlamıştı. Ama ocuklar neşeliydi ve akşam kuzenlerini göreceğimizi söylediğimde, gülümsemeleri ruh halime sızan acı hissini biraz hafifletmişti.

Kardeşimin evine vardığımda, sokakta tanıdık bir kamyonet park edilmişti. Arkasına park ettim ve güneşlik aynasından kendime hızlıca bir göz attım, i geçirdim. Yüzümün her tarafı parıltılıydı ve silmeye alıřtıķa daha da yayılmıştı. Bir kez daha Sean'a berbat bir halde grnecektim.

Neden umursadığımı bilmiyordum. Kendi kibirim yıllar önce beni terk etmişti, ama her zaman ne kadar dağınık grndğmn giderek daha fazla farkına varıyordum. Belki de Sean'ın bekar bir ebeveyn olması ve formda ve yakışıklı olmayı başarması bununla bir ilgisi vardı.

Ayrıca, Laurel bana hafta sonu birlikte akşam yemeği ve içki içmek için bir zaman belirlediklerini söyledi. Yani, dün gece mesajlarıyla benimle flört edip etmediğine dair kafamda herhangi bir şüphe varsa,

, bu şüphelerim tamamen ortadan kalkmıştı.

Ama omuzlarımı dikleştirdim, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve çocukları ön kapıya doğru yönlendirdim. Kapıyı çaldım ve içeri girdim, sonra sesin geldiği açık mutfak/oturma odasına doğru yürüdüm. Sean mutfak adasına yaslanmış, esnek ve kaslı görünüyordu. Kardeşim de aynı şeyi yaparken, o da bir şişe birayı dudaklarına götürdü. Ben de ellerimi belime koydum ve kardeşimle sert bir şekilde baktım.

"Randevu mu?" diye sordum.

Aaron bana baktı. "Hey, Lizzie. Randevu mu dedim? Demek istediğim, Cedar Grove'da eski arkadaşlarımızın maçını izlemeye gidecektim. Sean bu arkadaşları neredeyse on yıldır görmemişti."

"Uh-huh," dedim ona ve belimdeki ağrı zonkladı.

"Çocuklar henüz yemek yemediler, ama pizza için biraz para bıraktım. Emily'ye söyleme."

"Eve girip kokuyu aldığında anlayacaktır." Kardeşim sırtıttı.

"Benim fikrim olduğunu söyleme demek istedim."

"Senin için bu suçu üstlenmeyeceğim," dedim ve çantamı yakındaki bir sandalyeye bıraktım. "Merhaba Sean."

"Selam. Mikey'e baktığın için teşekkürler. Yanlış bir gerekçeyle yaptığını bilseydim, kabul etmezdim."

En azından samimi görünüyordu.

"Lizzie'nin bir sakıncası yok," dedi kardeşim. "Senin var mı?"

"Bir tane daha ne fark eder ki?" dedim, sesime hafiflik katmaya çalışarak. Kızmamam için tüm nedenler tanıdık bir ritimle beynimi doldurdu. Çocukları *gerçekten* seviyordum ve Sean da şehre yeni dönmüştü. Birkaç saat daha görevde kalmak dünyanın sonu değildi. Hazel ve Zach mutlu olacaktı. Aaron aileden biriydi. Kanepemde sıcak bir randevu bekliyor olsam da burada olmaktan rahatsız değildim.

Şükran Günü'nde doldurma yemeği yüzünden üzülen içimdeki küçük bir parça kendini gösterdi ve Aaron'a yaptığım iyiliklerin sayısının, onun bana yaptığı iyiliklerin sayısını gölgede bıraktığını belirtti. Ne zaman dinlenebilecektim? Ne zaman birkaç arkadaşıyla yerel bir barda bir akşam geçirebilecektim?

Bu düşünceyi kafamdan silip Sean'a yorgun bir gülümseme attım.
"Sen ve Laurel'ın hafta sonu buluşacağınızı duydum."

"Onu beklettiğin için senin öfkeni çekmektense bu daha iyi olur diye düşündüm."

Burun kıvırdım. "Bunu sakın unutma." Gülümsedim, sonra gülümsememin kaybolduğunu hissettim. "O harika biridir. Onu seveceksin."

Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve ben...

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Omurgamdan aşağı inen ve bağırsaklarımın bir yerinde yerleşen hafif bir titreme. Bana bir şey söylemeye çalıştığını hissettim, sanki bakışlarında uzun zamandır bir erkeğin gözlerinde görmediğim bir katman vardı. Beni görüyor olabileceğini. Gerçekten görüyor olabileceğini.

Ben sadece varsayılan bebek bakıcısı değildim. Sadece Zach ve Hazel'ın annesi ya da Aaron'ın küçük kız kardeşi değildim. Ben *bendim* ve sırf kendim olduğum için bakılmaya değer birisiydim.

Sonra boğazını temizledi ve dikleşti, o güzel gözlerini benden ayırıp kardeşime doğru çevirdi. İkisi çocuklarına veda edip ön kapıya doğru yürüdüler, ben ise orada bir mobilya parçası gibi durdum.

Birkaç saat sonra, çocuklar (ve ben) pizza yiyip Noel filmi izlerken, ön kapının açıldığını duyunca rahatladım. Emily işten sonra kendine gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, ben de dirseğimi koltuğun koluna dayadım ve çocuklarla filmin sonunu izledim, sonra Zach ve Hazel'ı toplayıp onları eve götürdüm.

Yatağa girdiğimde yorgunluk beni ele geçirdi, ama uzun süre yatağımın üzerindeki tavan vantilatörünün karanlık silüetine baktım. Evin sessizliğinde, büyük yatağında tek başıma yatarken, çok üzgün ve çok yalnız hissettim.

Ama bu çok saçmaydı. Hayatım zengin, dolu ve *güzeldi*.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi başka yere vermeye çalıştım. Yarın yapmam gerekenler listesini düşündüm. Çamaşır deterjanımın neredeyse bittiğini düşündüm. Hafta sonu yapmayı planladığım Noel kurabiyelerini düşündüm.

Ve Sean'ı düşündüm.

Düşüncelerim, tasmaından kaçmış bir köpek gibi ona doğru koştu. Kardeşimin mutfağında bana attığı bakış, bir kadın gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamamı sağlamıştı. Buna, "becerilerim" hakkında bana gönderdiği, flörtle sınırda olan mesaj da eklenince, kalbim hızla çarpmaya başladı. Kollarımda hissettiğim onun sert, işçi ellerini düşündüm ve sonra... Evet, sonra dikkatim dağıldı.

Elimin ne zaman pijamalarımın bel kısmının altına indiğini bilmiyorum, ama kendime dokunmaya başladığımda geri dönüş yoktu. Ayrıca, sadece ben, kendim ve ben vardık, değil mi? Büyük, geniş, güçlü bir adamın vücudunu benim vücuduma yasladığını düşünemez miydim? Onun bacaklarını açıp bugün daha önce yaptığı gibi bana bakmasının nasıl bir his olacağını merak edemez miydim?

Kimseye zarar vermiyordum. Belki de buna ihtiyacım vardı — hızlı bir rahatlama. Bunu sistemimden atıp, birkaç hafta önceki halime geri dönebilirdim.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık beni şaşırttı. Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı, kendime dokunurken, benim ellerimin yerine daha sert eller hayal ettim. Onun girişimi hissetmek istedim. Onun tenini benim tenime değmesini istedim, o sert, çıplak bedenin beni yatağa bastırmasını, ben onun adını inlerken.

Serbest kalan elim göğsümü okşamak için yukarı kaydı. Gözlerimi kapattım ve onun önünde diz çöküp onu ağızıma aldığım düşüncesiyle kızardım. Adımı tekrar söylemesini istedim. Bunu yaparken çaresiz olmasını, parmaklarının saçlarımı çekişini hissetmesini istedim.

Onu sırt üstü yatırıp üstüne çökersem, sesinin ve gözlerinin nasıl olacağını düşünerek aceleyle geldim. Neredeyse ellerinin kalçalarımı okşadığını, beni orgazma ulaştırdığını hissedebiliyordum ve bir anda boşaldım. Çok iyi geldi. Çok iyi. Neredeyse gerçek kadar iyiydi.

Nefes nefese, yanıma kıvrıldım ve kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. Düşüncelerim tekrar tam cümleler halinde düşünebilecek kadar toparlandığında, tek bir şey netleşti: Bunu yapmamalıydım.

Çoğunlukla tekrar yapmak istediğim için.

Ve gerçek olanı istedim.

Telefonum çaldığında irkildim. Komodinden telefonu kapmak için acele ederken, ekrandaki ismi görünce nefesim kesildi ve küfrettim.

ON BİR SEAN

LIZZIE Üçüncü çalınışta cevap verdi. "Sean? Her şey yolunda mı?" Nefesi kesilmişti, sesi gergindi.

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda. Kötü bir zaman mı?"

Sesi sert bir tonda cevap verdi: "Hayır, sen iyisin. Ben yeni yatağa girdim."

Lizzie'nin yatakta olduğunu düşünmek hoşuma gitti. şu anda sesinin samimi tonu hoşuma gitti. Sıkıca becerildikten sonra sesi nasıl olurdu acaba, uykulu ve doymuş mu olurdu, yoksa kısık mı, yoksa ince mi? Orgazmının zirvesinde adımın nasıl ses çıkaracağını ve nasıl...

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bu düşünceleri kafamdan attım. O benim için değildi. Başka bir kadınla randevum vardı. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi hakkında şehvetli düşünceler kurmak, bir tür cezalandırılabilir suç olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu bir nefes sonra, sesi daha çok kendine benziyordu.

Düşüncelerimi topladım ve beynimin azgın kısmını bir sopayla geriye ittim. "Sadece bu gece için teşekkür etmek istedim. Aaron beni bara davet etti ve bir bakıcı ayarladığını söyledi. Senin olduğunu bilmiyordum."

"Daha çok, yerleşik bir bakıcısı var," diye cevapladı Lizzie kuru bir şekilde. "Her zaman bir telefon uzağındayım."

"Hayır diyebilirdin."

Lizzie belirsiz bir ses çıkardı. "Sorun değildi. Mikey ve Zach iyi anlaşıyor gibi görünüyor ve ben de bir gece yemek yapmaktan kurtuldum."

Nedense, beş çocuğa bakıcılık yapmak bana bir gece izin gibi gelmiyordu, ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bunun yerine, derin bir nefes aldım

ve aramamın ikinci nedenini dile getirdim. "Ayrıca aramamın nedeni..."

O yer değıştirdi ve ben buruşuk çarşafı ve yumuşak yastıkları hayal ettim. Uyurken ne giydiğini merak ettim. İpeksi, yumuşak ve pembe bir şey, onu yavaşça soyup her seferinde bir santimlik derisini ortaya çıkarmak hoşuma giderdi...

Boğazımı temizledim. "Senden bir ricam var. Ama hayır diyebilirsin. Kabul etmek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum." "Tamam." Şüphe dolu bir ses tonuyla sordu. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve kanepede oturdum, koridora bakarak merdivenlerin altını gözetledim. Mikey yataktaydı ve odasından gizlice çıktığını gösteren herhangi bir gıcırta veya ayak sesi duymamıştım. "Mikey bana bu yıl Noel ağacı alabilir miyiz diye sordu," dedim sonunda.

"Tabii," dedi Lizzie. "Sen... Bu normalde yaptığın bir şey değil mi?"

"Noel'i annesi kutlar," diye açıkladım.

"Her yıl mı?" Lizzie'nin sesinde şok vardı.

Boğazımı temizledim. "Velayet anlaşması öyle gerektiriyor. Ama senin ağacını süslerken ne kadar mutlu olduğunu gördükten sonra, belki de kendi bayramımızı kutlamamız iyi olur diye düşündüm. Bilirsin, ikimiz. Asıl gün olmasa bile."

"Ah, Sean," dedi Lizzie ve gülümsemesini hayal edebiliyordum. "Tabii ki. Yardıma ihtiyacın var mı? Ne yapmamı istersin?"

"Ben, şey..." Utangaç bir şekilde güldüm ve kafamdaki kısa saçları ovuşturdum. "Dürüst olacağım, Noel ağacı satın almakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bana bir liste hazırlayabilirsiniz ya da nereden alabileceğimi söylerseniz..."

"Gerçek mi, yapay mı?"

"Anlamadım?"

"Ağaç. Gerçek mi, yapay mı istiyorsun?" "Oh. Şey. Gerçek mi?"

"Harika! Kasabanın hemen dışında, büyük bir marketin otoparkında satan bir adam var. Zach ve Hazel yarın akşam benim ailemle birlikte olacaklar, bu yüzden seninle oraya gidebilirim... Oh! Ama muhtemelen bunu sadece Mikey ile yapmak istersin."

Değil mi? Sana yerini gönderebilirim. Muhtemelen süsler de lazımdır. Mikey onları seçmek ister mi sence?

"Bunu bir sürpriz yapabiliriz diye düşünüyordum. Ağacı ve süsleri bizim eve getiririz, sonra Mikey süsleyebilir."

"Harika. Ailemi arayıp yarın akşam ona bakmalarını rica edebilirim, sonra oraya gidip ağacı alırsız, süsleri seçeriz ve o eve geldiğinde her şey hazır olur."

Kalbim sıkıştı. O bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Göğsümde yanan sıcak kömür, bunun rahatsız edici olacağını, zihnimi zaten bir anı selinin doldurmaya çalıştığını söylüyordu, ama oğlumun gülümsemesini görmek için buna değecekti. "Ailenin bir sakıncası olmaz mı? Geri döndüğünden beri size çok güveniyorum."

"Aile bunun için vardır," diye cevapladı Lizzie neşeyle. "Annemi arayayım, sana mesaj atarım. Bu çok eğlenceli olacak!"

Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. "Teşekkürler, Lizzie."

"Görüşürüz!"

Telefonu kapattık ve ben yorgunluktan kanepeye yığıldım. Çocuğumu mutlu etmek için kendimi ikinci plana atmak doğru bir karardı. Ama yine de vücudum gerginlikten gerilmiş gibi hissediyordum. Noel ruhuna kapılmak, uzun zamandır yapmadığım bir şeydi.

Yine de, birkaç dakika sonra Lizzie, ailesinin Mikey'e bakmaktan mutluluk duyacağını söyleyen bir mesaj gönderdiğinde, uzun bir nefes aldım.

Boşanmamdan bu yana ilk kez Noel ağacı alacaktım. Ve bunu Lizzie Butler'ın yanında yapacaktım.

Bunu mahvetmeyecektim. Kırk küsur yıl sonra fark ettiğim bir kadına olan şehvetimden daha önemli şeyler söz konusuydu. Onun ailesinin desteği, bu topluluktaki yerim ve oğlumun mutluluğu vardı.

Yine de, bir parçam olamayan şeylerin yasını tutuyordu. O güneş ışığı gibi parlayan gülümsemeler, yumuşak kıvrımlar ve koyu renk gözler. O benim bakışlarımla her karşılaştığında göğsümdeki hafiflik. Evliliğim yıkıldığından beri ilk kez kalbimin yeniden atmaya başladığı hissi.

Ama hatırlamam gereken bir şey varsa, o da Lizzie'nin benim için uygun olmadığıydı.

ON İKİ SEAN

LİZZİE kabarık bir ceket, kalın bir atkı ve kocaman ponponlu bir şapka giymişti. Soğuktan yanakları kızarmıştı ve ben onun evinin önüne geldiğimde bana gülümsedi. Sonra bana güç kablosunun ucunu salladı ve evinin yanındaki dış mekan prizine takarken büyük bir gösteri yaptı.

Saçaklarında ve pencerelerinin çevresinde ışıklar parıltıyordu, oluklardan aydınlatılmış buz sarkıtları sarkıyordu. Bana doğru koşarak geldi, neredeyse zıplıyordu, ben de gülmeden edemedim. Penceremi açarken, kolumu çerçeveye dayadım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, işini incelemek için dönerek. "Dört saatimi aldı." Işıklara baktı. Işıklar gözlerine yansıyor ve ben de ışıkların teninde yarattığı parıltıyı izledim. Bir saniye için, sadece bir an için, tatillerle ilgili tüm olumsuz anılar silindi ve ben sadece Lizzie'nin gülümsemesinin yüzünü aydınlatışını izledim. Göğsüm sıcak, çıtır çıtır yanan bir ateş gibi hissettim, tüylü bir battaniyenin rahatlığı ve omzumun kıvrımına sokulmuş yumuşak bir kadın gibi.

Sonra sözleri kafama dank etti. "Bunu tek başına mı yaptın?"

O başını salladı. "Evet. Perşembe günleri yarım gün çalışıyorum, bu yüzden bunun mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm, özellikle de çocuklar okuldan sonra büyük anne ve büyük babalarıyla vakit geçirirken. Arabayla geldiklerinde çok heyecanlanacaklar." Bana gülümsedi. "Sürprizler ve mutlu çocuklar hakkındaki konuşman bana ilham verdi."

Kalbim bir an durdu. "Beni arayabilirdin." "İş yerinde değil miydin?"

"Evet, ama..." Saçaklara baktım. O ışıkları takmak iki kişilik bir işti. "Ya merdivenden düşseydin?"

Gölümsedi. "Merak etme. Bu kadar zamandır hayatımda güçlü bir erkek olmadan yaşamayı öğrendim. Birkaç Noel ışığını halledebilirim. Bu arada, çıkmaya hazır mısın?"

Başımı salladım. Kamyonetin diğer tarafına dolaşıp içeri girdi, sonra bana yolu tarif etti ve kasabadan geçtik.

"Tekrar teşekkürler," dedim. "Şu ana kadar sana bir düzine iyilik borçluyum gibi hissediyorum."

Gölümsedi ve başını salladı. "Benim için zevk. Noel ağacı alışverişini çok seviyorum. Sonunda yapay olanı aldım çünkü her yıl çocukları ve ağacı tek başıma taşımayı, sonra da onu atıp temizliği halletmeyi başaramıyordum, ama bunu yapmayı özledim. Eskiden en sevdiğim tatil aktivitelerinden biriydi. Mikey çok sevinecek. Onu da götürmek istemediğine emin misin?"

Cevabımı düşünürken direksiyonu ovuşturdum ve Lizzie'nin işaret ettiği dönüşü yaptım. Gerçek şu ki, Mikey'e Noel ağacı almaya gideceğimi söylememiştim. Cesaretim kırılırsa onun umutlarını boşa çıkarmak istemedim. Ama tek söylediğim, "Söz vermeden önce hala bir tane bulabileceğimden emin olmak istedim." oldu.

"Oh, bol bol var," dedi Lizzie elini sallayarak. "Haftalarca bitmez. Süsler için birkaç durak yapmamız gerekebilir, ama hallederiz. Gerçekten *hiç* tatil süslemeniz *yok mu?*"

Yüzümün yan tarafında onun bakışlarını hissedebiliyordum ve nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı ağzım hareket etmeye başladı. "Noel, benim için hiç iyi bir zaman olmadı. Mikey küçükken mutlu bir yüz takınırdım ama... evet. Pek benim tarzım değildi. Babam... Şey, gitmeden önce tatillerin stres dolu geçmesini sağladı. Ve sonra annem... bilirsin."

"Hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm."

"Teşekkürler," dedim. Annemin ölümü beni derinden sarsmıştı ve bu, kısa ve acımasız bir yumurtalık kanseri mücadelesinin ardından Noel'den hemen önce gerçekleşmişti. O yıl bulanık geçmişti. O günden beri her yıl bu olayın izleri vardı. "Neyse, eski eşimle boşandığımızda, velayet programımızda her Noel'i ona vermeyi kabul ettim."

Lizzie bir an sessiz kaldı. "Üzgünüm," dedi sonunda.

"Özür dileme. Her şey yolunda gitti. Zaten çoğu zaman onu ben alıyorum, bu yüzden adil bir takas gibi görünüyor."

"Bu önemli bir olay, değil mi?" Çitlerle çevrili bir alanda, ahşap sehpalarda satılık düzinelerce Noel ağacının sergilendiği otoparkı işaret etti.

Arabayı park ettim ve bir yer buldum, sonra çam ormanına bakakaldım. "Oldukça önemli bir olay."

Lizzie'nin bakışlarıyla karşılaştığımda, gözleri parlıyordu. "Sen iyi bir babasın Sean. Mikey'nin davranışlarından ve ikinizin etkileşiminden bunu anlayabiliyorum. Peki ya bu? Kendi acını bir kenara bırakıp çocuğunu öncelikli tutman?" Gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Bunu anlıyorum. Hem de çok iyi."

Boğazım düğümlendi. "Teşekkürler," diye boğuk bir sesle başımı salladım. "Bu benim için çok anlamlı."

Ve öyle oldu. On yıldır babaydım, ama bazen hala ikimizi zar zor hayatta tutuyormuşum gibi hissediyordum. Lizzie, hayatını ve çocuklarını idare ederken eğlenmek için bir düzine tabak çeviriyor gibiydi. Hiç terlemiyordu. Onun benim ebeveynliğimi fark edip övmesi... onu daha yakından tanımak istememi sağladı. Onu hayatıma sokmak, benim hakkımda daha fazla şey bilmesini sağlamak istedim.

"Gidelim mi?" diye sordu gülümseyerek. "Yolu göster."

Noel ağaçlarına doğru yürürken kot pantolonu kalçalarının dolgun kıvrımlarını sararken, bakışlarım onun hareketlerine çekildi. Durmak zorunda kaldım. Aaron'un en eski arkadaşı olmam ve onun küçük kız kardeşinin yanına yaklaşmamı istememesi nedeniyle, ondan bu iyiliği istemek bile tartışmalı bir durumdu.

Ama Aaron kız kardeşini hiç görmüyor gibiydi. Aslında, onu olduğu gibi takdir etmeden kullanıyor gibiydi.

Bu düşünce, onunla olan dostluğuma ihanet etmek gibi geldi, bu yüzden onu bir kenara itip Lizzie'yi takip ettim. Karavanın yanında bir ağacın dibini kesen adama el salladı, sonra sıralar halinde duran yaprak dökmeyen ağaçlara bakıp derin bir nefes aldı. Gözlerimle buluştuğunda, gülümsemesi göğsümü hafifletmişti. Bu kadının yanında iyi hissetmemek, ona yapışmış gibi görünen büyüünün etkisine kapılmamak imkansızdı.

"Bu kokuyu seviyorum," dedi ve eldivenli ellerini ırdtı. "Tamam. Douglas köknarı." Sıranın başındaki tabelayı işaret etti ve başını bir yandan diğer yana eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, şans işi. Güzel olabilirler, ama bazen dalları düştüğünde, beklemediğiniz büyük boşluklar oluşabilir. Gerçek *Charlie Brown* tarzı ağaçlar, eğlenceli olabilirler, ama sanırım bu yıl ironik bir ağaç istemiyorsunuz. Bütçeniz ne kadar?"

"Ne kadar gerekiyorsa."

"Tehlikeli sözler," dedi, gözleri parlayarak, sonra bana ilerlemem için işaret etti. Küçük, kıvrımlı, tatil havasında bir askeri general gibiydi ve onu her yere takip edebileceğimi hissettim. "Fraser köknar, muhteşem. Canaan, çok güzel. Balsam, başka bir seçenek," dedi. "Gözüne çarpan bir şey var mı?"

Bana her şey yeşil iğnelerden oluşan bir deniz gibi görünüyordu, ama derin bir nefes alıp en yakın sehpadan bir ağacı kaldırdım ve şeklini görebilmemiz için biraz salladım.

"Bu tarafta dallar arasında büyük bir boşluk var." Lizzie bir zil sesi çıkardı ve kollarını X şeklinde açtı. "Sıradaki!"

Gülerek ağacı aldığım yere geri koydum. Aynı şeyi yarım düzine kez tekrarladık, ben ağaçları gösterirken Lizzie yetersiz olduklarını söylüyordu, ta ki çitlere yaslanmış özellikle uzun bir ağaca uzanana kadar.

Lizzie, hayatımızın bu karara bağlıymış gibi ağacı düşünmeyi bırakıp sonunda gözlerime baktığında, kendimi sırtarken buldum. Koyu renkli gözleri parladı ve dudakları cadı gibi bir gülümsemeye kıvrıldı.

Onu öpmek için can atıyordum. Bu noktada bunun şehvetle beslenen bir dürtü olup olmadığından bile emin değildim. Sadece içimden gelen bir dürtü, ona sarılmak ve dudaklarını tatmak istememi sağlıyordu. Onu benim olarak adlandırmanın nasıl bir his olacağını anlamak için tüm o mutluluğu, neşeyi ve güneş ışığını kollarımda tutmak istedim.

Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordum ve bunu yapamamak beni öldürüyordu. Asla yapamayacaktım. Tek gerçek arkadaşım bunu yaparsam beni öldürecekken yapamazdım.

Babam ben genç bir ergenken bizi terk etti, annem ben on dokuz yaşındayken vefat etti, sonra ben Heart's Cove'u ve tüm

arkamda kalan anılar. Melody gelene kadar yalnız olmaya alışmışım. Arkadaşlık ve istikrar bulduğumu düşünene kadar.

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

Bu yüzden buraya gelmemin asıl nedenini gözden kaçıramazdım. Buraya teyzelerimle ve iyi günde kötü günde yanımda olan tek ailemle, Butler'larla yeniden bağlantı kurmak için gelmişim. Aaron ve biraz da Kyle, Lizzie ve onların aileleri, o çalkantılı ergenlik yıllarımı katlanılabilir hale getirmişlerdi. Aaron'ın küçük kız kardeşiyle düşüncesizce bir şehvete kapılmak, tüm destek sistemimi tehlikeye atardı. Sahip olduğum son istikrarlı ilişkiyi de mahvedersem nereye giderdim? Mikey'e bunu nasıl açıklardım? Onun için beslemek istediğim istikrar ve topluluğu kendi ihtiyaçlarımın önüne koyarsam, kendime nasıl iyi bir baba diyebilirdim?

Aaron olmasaydı bile, Lizzie beni başka bir kadınla randevuya çıkarmıştı. Bugün bile, evinin ışıkları yanarken, hayatında bir erkeğe ihtiyacı olmadığını hatırlatmıştı bana. Çocukları, işi ve diğer her şeyle meşguldü. Ben kimdim ki onun programına zorla giriyordum? Ben kimdim ki onun da beni benim onu istediğim gibi istediğini düşünüyordum?

"Büyükmüş," dedi sonunda, elimdeki ağacı incelerken, ben de düşüncelerimi önümdeki işe geri çektim.

Eh, denedim en azından. Aslında ağzımdan çıkan şey, "Bunu çok duyuyorum" oldu.

Yanakları daha da kızardı ve Lizzie başını sallayarak bir homurtu ve kıkırdama çıkardı. Bana sert bir bakış atmaya çalıştı. "Bunu hafta sonu randevun için sakla," diye azarladı.

Ama ben istemiyordum. O kahkahayı tekrar tekrar duymak istiyordum, ta ki yaprak dökmeyen ağaçların kokusu bana ölüm, sarhoşluk ve bozulmuş ilişkiler yerine Lizzie'yi hatırlatana kadar.

"Al," dedi Lizzie. "Ben tutayım, sen bir bak."

İtaatkar bir şekilde, o gövdeyi tutana kadar bekledim ve birkaç adım geri çekilip seçimi hayranlıkla inceledim. Ağaç uzundu, ama dalları gürdü ve mükemmel bir koni şekline sahipti. Lizzie umut dolu bir ifadeyle orada dururken, ben diğer tarafa geçip ağacın arkasını inceledim.

Ve Lizzie'nin arkasını. Omzunun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi tekrar ağaca çevirip boğazımı temizledim. "Sanırım bu o."

"Yaşasın!"

"Hazır mısınız?" Karavanın yanındaki adam bize doğru yavaşça yürüdü ve hayatının en kolay satışını yaptı. El testeresiyle gövdenin altını birkaç düzgün vuruşla kesti, sonra ben ağacı kamyonetime yükleyip kasaya koydum.

Lizzie kamyonetin yanlarına yaslanarak yükü bağlamama yardım etti, yüzündeki gülümseme bastırılamazdı. "Harika bir seçim. Bir acemi için iyi iş çıkardın."

Gülümsedim. "Hadi süsleri alalım."

Target'a gittik ve Lizzie'ye kredi kartımı verdim. Bana renk düzenleri ve dekorasyon stilleri hakkında sorular sordu, yüzüme bir bakış attı ve her şeyi halledeceğini söyledi. Noel eşyalarıyla dolu devasa çantaları kamyonete taşıdığımızda, bu bayramdan nefret ettiğimi neredeyse unutmuştum.

Heart's Cove'a geri dönerken koltuğuma yaslandım ve derin bir nefes aldım. O kadar da kötü olmamıştı. Mikey'nin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Melody o günü onunla geçirse bile, bunu yıllar önce yapmalıydım. Lizzie'nin dediği gibi, oğlumu acımın önüne koymalıydım. Ona baktım ve çocukları için hangi acıyı bastırdığını merak ettim.

"Sen ağacı içeri getirirken ben ağaç standını kuracağım," dedi Lizzie, evimin önüne geldiğiminde.

"Tamam." Ona anahtarları attım ve ipleri çözmeye başladım. Birkaç dakika sonra, ön kapıdan bir ağacı içeri sürükleyerek, verandamın ve girişimin her yerine Canaan köknar iğneleri yağdırıyordum. Onu oturma odasına taşıdım ve Lizzie'yi bir ağaç standının yanında diz çökmüş halde buldum, ceketini çıkarmış, vücudunu saran ve yanından bağlanan dar bir üst giysi giymişti.

Ağzım sulandı.

Durduğum yerden, görmemem gereken bir göğüs bölgesi görebiliyordum. O çok çekiciydi. Yumuşak, yuvarlak ve ısırılasydı. En iyi arkadaşıma sadık kalma ve Lizzie'ye alan tanıma düşüncelerim

Çünkü oturma odamda, Şehvetli bir tanrının armağanı gibi diz çökmüş güzel bir kadın vardı.

Sütyeni krem rengiydi ve dantel süslemeliydi. Eğilip ağaç standıyla uğraşırken sütyenin göğüslerini nasıl şekillendirdiğini görebiliyordum, hareketleri tüm o eti sallandırıp zıplatıyordu.

Sertleşmiştım. Uzun zamandır hiç bu kadar sertleşmemiştim. O kadar sertleşmişim ki, eğer o benim kasıklarına bakarsa, muhtemelen anlayabilirdi.

Ve umurumda değildi, çünkü onu istiyordum.

"Neredeyse bitti," dedi bana ve ben kendime geri döndüm.

Ağacı oturma odasına taşıdıktan sonra, boğazımı temizledim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Lizzie arkasına yaslanıp başını kaldırdı ve alnındaki bir saç telini itti. "İçerideyken o şey çok daha büyük görünüyor." Bir an durdu ve parmağını bana doğru uzattı. "Ve sakın bununla ilgili müstehcen bir Şaka yapmaya kalkışma, bayım."

Müstehcen Őakaların çok ötesindeydim, komik bile değildi. Bir gülümsemeyi başardım, sonra ağacı dikey konuma getirdim, tavana sürtündüğünde yüzümü buruşturdum.

"Tavanın yüksekliği üç metre demiştın, değil mi?"

Ağacın tepesine baktım, en üst dalı tavana değiyordu. "Bu konuda yanılmış olabilirim."

Lizzie burnunu çektirdi. "O dal muhtemelen yeterince uzun ve ince, onu kesip ağacın tepesine koyarak kanıtı gizleyebiliriz, tabanını kesmek yerine. Şimdilik onu standı koyalım, sonra hallederiz."

Başımı salladım, konuşmaya anlamlı bir şekilde katkıda bulunamadım çünkü kanımın çoğu fermuarımın arkasında ereksiyonumu zonklatıyordu. Lizzie her hareket ettiğinde, dokunmak, yalamak ve okşamak istediğim yeni bir açısı görüyordum. Yaklaştığında, köknar kokusu onun kokusuyla karıştıyordu ve kanım bir kez daha aşağıya akıyordu.

Ama ağacı standı kaldırmayı başardım.

"Tamam, düz tutmaya alış," dedi ve ellerini kullanarak gövdeyi bu tarafa ve o tarafa eğmemi yönlendirdi. Memnun kaldığında,

Lizzie karnının üstüne yatarak yere kaydı ve gövdeyi sabitlemek için ağaç standına uzandı.

Ve ben bir tür yozlaşmış pisliğe dönüşmüş olmalıyım, çünkü tek yapabildiğim, ağaca yaklaşırken kalçalarının hareketini izlemektir. O eğildiğinde beline baktım, hareket ettiğinde ortaya çıkan deri şeridine hipnotize oldum. Kot pantolonu yanlarındaki etine batıyordu ve boğazım düğümlendi. Bel bandının üzerinde küçük bir et çıkıntısı vardı ve tek istediğim dudaklarımı oraya koymaktı. Onu üstüme çekip avucumu dolduran yumuşaklığı hissedebilmek için ellerimle onu kavramak istedim.

Onunla ilgili her şey saf seks idi. Hareketleri. Vücudunun şekli. Giysilerinin vücudunun kıvrımlarına yapışması.

Ağaç standında, ağacı yerinde tutmak için gövdeye sıkılması gereken üç vida vardı. Üçüncü vidayı takmak için gövdenin arkasına uzanmaya çalışırken bacakları hafifçe açıldı ve sırtını daha da kavislemek için dizlerinin üzerine çöktü. Gömleği aşağı kayarak sırtının bir santim daha açığa çıktı.

Onu aynen bu şekilde almak istedim. O kalın bacakların arasına girip, sikimi onun içine sokmak istedim...

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. Tek görebildiğim, görmemem gereken bir şekilde konumlanmış yumuşak, yuvarlak vücutuydu.

Ve bakmamalıydım. Gerçekten, gerçekten bakmamalıydım. Ama bakamadım.

Uylukları kalındı ve parmaklarım, uyluklarının arasındaki kıvrımı ve kalçalarının dolgun eğrilerini izleme isteğiyle karıncalanıyordu. Ellerimin tüm o eti ne kadar kavrayabileceğini görmek istedim. Ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hissetmek istedim. O uylukları daha da açmak istedim, böylece başparmaklarımı...

"Hala düz tuttuğundan emin misin? Gövde hareket ediyor."

Gözlerimi sıktım. "Üzgünüm."

"Son vida da bitti. Sıkı tutun."

"Evet," dudaklarımı sıkarak zorla çıkardım, gözlerimi araladım ve hemen onun şekline baktım. Onu böyle eğip, çığlık atana kadar yalayabilirdim. Sonra ıslak ve hazır olduğunda, yalvarırken, ben...

"Bitti!" diye bağırdı Lizzie ve ben bakışlarımı ondan ayırıp duvardaki bir noktaya diktim. Kızıl yüzlü ve gülümseyen bir şekilde ağacın altından çıktı, kıyafetleri ve saçları dağınıktı, buruşuk ve çekici görünüyordu. Hızlı bir bakışla, süveterinin yakasının aşağı kaymış olduğunu ve sütyeninin dantelli kenarını ortaya çıkardığını fark ettim.

O sadece iyi bir şey yapmaya çalışırken, ben bu tür şeyler düşünerek tam bir ahlaksız pislik oldum. Ama bunu yaparken neden bu kadar çekici görünmek zorundaydı ki?

"Bırak şunu da iyi iş çıkardığımı görelim."

Kendi başıma tutarlı bir düşünce veya cümle kuramadığım için onun dediğini yaptım ve onun talimatlarını takip etmek en iyi seçenek gibi görünüyordu. Ağacın yanından uzaklaşarak, ağaca dönmeden önce son bir kez daha gözlerimle onun vücudunun hatlarını izledim. Dik duruyordu, ancak hiç de düz değildi.

"Belki tepesini budadığımızda bu kadar eğik durmaz," dedi Lizzie, her zamanki gibi iyimser bir şekilde.

Başımı salladım. "Evet," dedim, ki bu beynimin sinapslarının gerçekleştirdiği bir tür mucize olmalıydı. Gerçek konuşma benim için imkansızdı. Dikkatimin çoğu hala solumdaki kadına odaklanmıştı. Omuzu koluma değdi ve kokusu burnuma çarptı. Kendimi kontrol altına almadığım sürece bir süre işlev görmek zor olacaktı.

"Tamam. Makasın var mı? Yoksa..." Lizzie, ağaca doğru kollarını uzatırken ağzından bir çığlık çıktı.

Ağaç artık sadece eğri değildi, yana doğru eğilmişti. Aslında, tamamen devrilmişti.

Ve ben bir şey yapmazsam, Lizzie'nin yüzüne çarpacaktı. İçgüdülerimle hareket ederek, kollarını kenara itip ağacı ittim, ama Noel ağacı bahçesinde hayran kaldığım o güzel, dolgun dallar yoluma çıktı ve ağaç standı, ağacın elimden kayıp Lizzie'nin üzerine düşmesi için

ağaç elimden kayıp Lizzie'nin üzerine düşmeye devam etmesi için mükemmel bir dönme noktası oluşturdu.

Bu yüzden taktiğimi değiştirdim. Ağacı bıraktım ve kollarımı Lizzie'nin etrafına doladım. Kafasını kucakladım ve onu yere yatırdım, üç metrelik Canaan köknar ağacı omurgamın üzerine düştüğünde inledim.

Lizzie hırıltılı nefes alıp, ağzından yeşil iğneleri tükürdü. "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştu. Elim hala başının arkasını tutuyordu ve yüzlerimiz sadece beş santim uzaklıktaydı. "İyiyim. Biraz sıkıştım."

Ben homurdandım. "Kıpırdamayı kes." Çünkü onun kıpırdaması ağacın sırtıma sürtünmesine neden oluyordu ve aynı zamanda vücudumdaki kan akışının hala önemli ölçüde düzensiz olduğunu hatırlatıyordu. O, hayal ettiğim kadar yumuşaktı ve vücudunun benim vücudumun altında hissettirdiği duygu, fantezilerdeki gibiydi. Serbest elim omzunun hemen üstünde yere dayanmıştı ve vücutlarımız arasında mümkün olduğunca mesafe bırakmıştım, ama yine de göğsümüzden kalçamıza kadar birbirimize değiyorduk.

Dizleri açıldı ve ayaklarını yere koyarken uyluklarımın üzerine geldi. "Sadece deniyorum..."

Kalçaları sanki beni tutmak için yaratılmış gibi benimkileri sardı. Dudaklarından çıkan inilti yumuşaktı ve saklamaya çalıştığım şeyi hissettiğini biliyordum.

Yanaklarım kızardı ve kalçalarımı olabildiğince yukarı kaldırdım, yaprak dökmeyen ağaç kışıma sürtünüyordu. "Üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle onun kulağına baktım.

"Önemli değil... Ben..." Konuşmayı kesti ve durmadan kıvrılmayı bıraktı.

Boğazımı temizledim. "Ben, şey. Evet. Üzgünüm." Kendimi zorlayarak yüzüne baktım.

Bana bir kez göz kırptı. İki kez. Üç kez. O yumuşak dudaklar nefes alırken açıldı ve çenesini eğdi. "Olur böyle şeyler," dedi, ama sesi çok az titriyordu.

Ben gülerek, "Yirmi beş yıl önce, belki" dedim.

"Doğru" diye fısıldadı.

Birkaç uzun dakika boyunca öylece hareketsizce uzandık. Bana doğru hareket etmedi, ama kalkmamı da söylemedi. Gözleri iri ve karanlıktı, kendimi onların içinde kaybettim. Bir saniye sonra kalçalarımı tekrar indirdim ve ödülüm, yanaklarımdan geçen titrek nefesinin hissi oldu.

Kalçalarını çok hafifçe hareket ettirdi. Neredeyse bir seğirmeydi, hareket olarak nitelendirilemezdi, ama sanki aramızdaki mesafeyi aşmış narin, kırmızı boyalı parmaklarıyla benim aletimi tutmuş gibi omurgamdan ateş geçirdi.

Kendimi ona bastırdım ve titrek nefesini zevkle dinledim. Kalçaları bir kez daha seğirdi, bu sefer daha uzun, daha yavaş. Bana karşı yavaşça, neredeyse çekinerek sürtündü ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermekten başka bir şey yapamadım. Milimetrelerce hareket ettik. Sessizce nefes aldık. Giysilerimizin içinden onun sıcaklığı bana yansıyor ve tek bilmek istediğim, kendimi onun içine daldırmanın nasıl bir his olacaktıydı.

Dayanamayıp, kendimi tamamen ona sürttüm. Uylukları kalçalarımın dışına bastırarak beni oraya sabitledi ve bu beni neredeyse doruğa ulaştırmaya yetti. Onu o kadar çok istiyordum ki, görüşüm bulanıklaşmıştı. Ağaç, süslemeler ya da oturma odamın zemininde olduğumuz gerçeği umurumda değildi.

Bana en ufak bir işaret verse, onu bir anda çıplak ve altımda yayılmış halde bulurdum.

"Lizzie..." diye hırıldadım, sonra dışarıdan bir araba motoru sesi duyunca donakaldım.

Lizzie altımda sıçradı, keskin bir nefes aldı, sonra beni üzerinden atmak için omuzlarımı itti. Ben ondan yuvarlanırken ağaç yanımızda devrildi ve o, ayağa kalkabilmek için yerden sürünerek ilerledi, her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu, gözleri benim bakışlarımla buluştuğunda kocaman açılmıştı.

Sonra ön kapı açıldı ve Mikey, "Baba! Ben geldim!" diye seslendi.

ON ÜÇ LIZZIE

ON SANİYE ÖNCE, kasıklarımın arasında sertleşmiş bir penis vardı. On saniye önce, o penisin içimde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyordum. Aklım, kendime kötü bir fikir olduğunu söylediğim tüm görüntüleri canlandırmıştı, bacaklarımın arasında elimle titreyerek zevk aldığım görüntüleri.

Şimdi ise on bir yaşındaki bir çocuk, yüzünde saf sevinçle oturma odasına giriyordu ve ben vücudumda olup bitenlerle başa çıkmaya çalışıyordum.

Sean'dan hoşlandığımı biliyordum; ne de olsa bir nabzım vardı. Ama *Sean'ın benden* hoşlandığını bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve yüzüme bir gülümseme çizdim. Annem başını oturma odasına soktu, beni gördü ve gülümsedi. "Oh! Buradasın."

"Az önce döndük." Ağacı işaret ettim ve şu anda oğlunun saçını okşayan adama bakmaktan kaçındım. "Sean bir ağaç seçti."

Vücudumun çoğu, nabzımı yavaşlatmak için çılgınca uğraşırken, basit ve açık cümleler iyi geliyordu.

"Ne kadar güzel," dedi annem. "Neden yerde duruyor?"

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı ağaca, sonra Sean'a çevirdim. O eğilip ağacı kaldırdı ve elinden geldiğince düzeltti, ama gövdesi tehlikeli bir şekilde yana doğru eğikti.

"Ben tutarım," dedim ona. "Sen ağaç standını yap."

Kaşını hafifçe kaldırdı, ama Sean başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Ona bir bakış attım ve gözlerimi kaçırdım.

"Bu *harika*," diye haykırdı Mikey, parmaklarıyla her daim yeşil iğneleri hayranlıkla okşayarak. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Zach ve Hazel süslememize yardım edebilir mi?"

"Arabadalar," diye açıkladı annem. "Senin evine giderken buraya uğradık."

Başımı salladım, sonra bakışlarımı Sean'a çevirdim. Ayaklarımın dibinde yere uzanmış, tamamen sakın görünüyordu. Yanaklarında kızarma yoktu. Boynunda nabız atışı yoktu. Omuzlarını silkti ve "Bana eğlenceli geliyor," dedi.

"Tabii," dedim.

"Çocukları getireyim," dedi annem.

Sean'ın başı çam iğnelerinin altında kayboldu ve ben ciğerlerime bir kez daha derin bir nefes çektim. Tabii ki o hiç sarsılmamıştı. Ereksiyonu muhtemelen kontrol edemediği fizyolojik bir tepkiydi, tıpkı okyanustaki bir dalga gibi. Belki de bir kadının üstüne çıktığı her seferinde ereksiyon oluyordu, yani onu sertleştiren *benim* özel olarak olmamdı. Sadece orada olmamdı.

Bu düşünce boğazımı sıkıştırsa da mantıklıydı. Sean Hardy gibi uzun boylu, yakışıklı, kaslı bir adam neden benim gibi kısa boylu, çirkin bir kadını istesin ki?

Sokakta başları döndüren türden bir kadın değildim. Uzun zamandır öyle bir kadın değildim. Ben bir anneydim. İnsanlar beni sokakta yürürken görüyor ve "*Evet, çocukları var*" diye düşünüyorlardı. İnsanlar bana el sallayıp kadrāja girmemi istemek yerine, kamerayı bana uzatıp fotoğraf çekmemi istiyorlardı. Bebek bakıcılığı görevine mahkum olan, arka planda her şeyin sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlayan ve bunun için fark edilmeyi veya teşekkür edilmeyi beklemeyen kişiydim.

Sean gibi yakışıklı birinin benden hoşlanacağına inanamıyordum, bu yüzden anlamaya çalışmayı bıraktım. Sadece sandığı tuttum ve sert ahşap zemine uzanan uzun bacaklara bakmaktan kaçındım, sağlam durana kadar pürüzlü köknar ağacından yapılmış sandığı tuttum.

"Ooh," dedi Mikey, Target poşetlerinden birinden bir kutu süs eşyası çıkararak. "Vay canına! Şunlara bak baba. Kırmızı ve parlak."

"Güzelmış," diye cevapladı Sean, ağacın altından çıkarken, ama gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarının hafifçe daraldığını gördüm ve kendime bir bahane uydurmak için, sanki bir şey arıyormuş gibi ceplerimi okşadım.

"Fotoğrafçı olacağım," dedim ve çantama uzandım. "Kameram yok, ama telefon da iş görür."

Zach çoraplı ayaklarıyla oturma odasına kayarak girdi, sonra heyecanla bir çığlık attı. Hazel'in gözleri parlıyordu. Üç çocuk çantaları yırtarak içlerini boşaltıp dekorasyon seçimlerini değerlendirirken onlara gülümsedim.

"Önce ışıkları yakmalıyız," dedi Hazel, her zamanki gibi otoriter bir tavırla. "Böyle olur." Işıkların bulunduğu kutuyu çıkardı ve Sean'a uzattı.

Telefonumla uğraşarak kamera uygulamasını açtım, sonra onu kullanarak az önce olanlardan kafamı dağıtmaya çalıştım. Ki hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Sean'ın kan dolaşımına bir dalga çarpmış, penisine ulaşmış ve sonra Sean üstüme düşmüştü.

Evet. Bu mantıklıydı. Kardeşimin en iyi arkadaşının, iki çocuk ve bir boşanmanın ardından kendini salmış olan küçük kız kardeşine ilgi duyması daha mantıklıydı.

Annem içecekler ve atıştırmalıklar hazırlarken ben de fotoğraflar çektim. . herkese içecek ve atıştırmalık hazırlıyordu. Sean karışıklığı ışıkları ışıkları ve çalışır çalışır hale getirdikten sonra, artık güvenli olan ağaca astım. Çektiğim fotoğrafların çoğu Mikey'di. Yüzü o kadar saf bir sevinçle parlıyordu ki, onu fotoğraflamak çok kolaydı. Sean'a gülerek iki süs eşyasını tutarken harika bir fotoğrafını çektim, ikisinin yüzünde de aynı gülümseme vardı. O fotoğraf saklanmaya değerdi.

Ağacın tepesine süslemeyi takma zamanı geldiğinde, Mikey yıldızı kutudan dikkatlice çıkardı ve derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıp indirdi. Hâlâ tavana doğru eğilmiş olan ağaca, sonra da Sean'a baktı.

"Makas getireyim," dedi Sean, sonra oğlunun başını okşayarak yanından geçti. Gözleri bana kaydı, sonra oturma odasından çıktı.

"Ağacın çok güzel olmuş," dedi Hazel Mikey'e. "Ve güzel kokuyor."

Mikey gururla şışti. "Teşekkürler. Dekorasyonu çok güzel yapmışsın."

Hazel, övgü ona yapılmış gibi başını salladı. "Teşekkürler.

Sen de."

Çocuklara gülümsedim, sonra kanepede oturup başını eline dayayan anneme. Sean geri gelene kadar bekledik, sonra bir basamak taburesine çıktı ve ağacın tepesindeki dağınık dalları kesti, böylece ağaç ile tavan arasında birkaç santim boşluk kaldı.

Mikey, oturma odasının ışıklarında zaten parıldayan altın yıldız şeklindeki ağaç süslemesini kaldırıp babasına uzattı.

Sean ona baktı, gülümsedi ve tabureden indi. "Bence bu onuru sen üstlenmelisin dostum," dedi Mikey'e.

Kalbim sıkıştı. Çok küçük bir jestti, ama Mikey'nin yüzünü tamamen aydınlattı. Ve o anda Sean'ın oğluna ne kadar değer verdiğini anladım. Sanki varlığından haberdar olmadığım bir odanın kapısını açmış gibiydim. Sean'ın daha önce görünmeyen bir yönünü gördüm. Çocuğunun neye ihtiyacı olduğunu tam olarak bilen, şefkatli, düşünceli bir adamdı.

Aslında bu pek de sürpriz değildi. Bana doldurma getirmişti. Ağacı almak için benim yardımımı istemişti, ki bunu Mikey için yaptığını anlayabiliyordum. Onun şefkatli olduğunu biliyordum, ama bunu yüzünde bu kadar açıkça görmek özel bir şeydi.

Bu, kalbimi kabarttı, ama aynı zamanda gözlerimi kendi çocuklarıma çevirdi ve içimi bir hüznün kapladı. Babaları, istediğini elde etmek için herkesin tercihlerini hiçe sayıyordu. Isaac mutlu olduğu sürece, her şey yolundaydı. Ama herhangi bir rahatsızlık, felaket olarak görülüyordu.

Keşke çocuklarımla hayatlarında Sean gibi bir adam olsaydı. Onları her şeyin önüne koyan biri.

Tabii ki benden başka biri.

Sean'ın Mikey'i kaldırdığı ve Mikey'in ağacın tepesine süsleri taktığı harika bir fotoğraf daha çektim. Sean, oğlunun dala uzanmasını izlerken yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve Mikey'in gözleri, ağacın üzerindeki parıldayan Noel ışıklarının ışığıyla parlıyordu.

Mikey tekrar yere indiğinde, fotoğrafa baktım ve gülümsedim. Bu fotoğraf çerçevelenmeye değerdi.

Tüm kutular ve çantalar toplandıktan sonra "Tamam" diye seslendim. "Yatmaya hazırlanma zamanı geldi."

"Anne," diye şikayet etti
Zach. "Ayakkabılar," diye
cevapladım.

Zach omuzlarını düşürdü, ama yine de antreye doğru yöneldi. Annem onu takip etti, ben de arkadan gittim.

"Bu gece onlara baktığın için teşekkürler," dedim anneme.

"Hiç sorun değil. Sean'a dekorasyonunda yardım edebildiğimize sevindim. Seni arabada bekleyeceğim." Yanağıma öptü, sonra Sean'ın yanağına öptü ve çocukları arabasına götürdü.

Ayakkabılarımı giydim ve Sean'ın varlığının baskısını görmezden geldim. Karşımdaki duvara yaslandı, uzun bacakları benim görüş alanımı kaplıyordu.

Sonunda ayağa kalktım ve ceketimin fermuarını çektim. Ona parlak bir gülümseme attım. "Peki. İyi geceler!"

"Lizzie..." Sesi kısık çıkmıştı, ama beni durdurmaya yetti. Duvarın kenarından Mikey'i kontrol etmek için bakındı, sonra bana döndü. "Az önce olanlar hakkında..."

Hayır. Bunu yapmayacaktık. Ereksiyonun benim yüzümden değil, vücudunun rastgele bir reaksiyonu sonucu olduğunu bilmek yeterince aşağılayıcıydı. Bu konuşmayı beceriksizce yürütmek ve ona umutsuzca, çaresizce aşık olduğumu ortaya çıkarmak istemiyordum.

Onun altından onu becermiş olmam zaten yeterince utanç vericiydi.

Bana, gömülü kalması daha iyi olan çok fazla şeyi hatırlatmıştı. Bir erkeğin elinin çıplak tenime dokunması gibi. Ya da penisinin benim açıklığıma baskı yapması gibi. Ya da güçlü bir orgazmın sıkı, sıcak boşalması gibi.

O benim için uygun değildi. Ona sahip olamazdım ve imkansız olan düşüncelere kapılarak kendime işkence etmek istemedim.

"Oh, merak etme," dedim, elimi sallayarak ve rahat bir kahkaha atarak. "Olur böyle şeyler. İyi geceler!"

Annemin arabasına bindiğimde yanaklarım kızarmışsa, bunun nedeni muhtemelen soğuktu.

ON DÖRT SEAN

OLUR BÖYLE. Tam olarak böyle demişti. Yatak odamın tavanına bakarak kaşlarımı çattım, çarşaf lar huzursuz bacaklarımın etrafında dolanmıştı.

Ama gerçekten oldu mu? Erkekler ne sıklıkla benim yaptığım gibi sertleşip ona baskı uyguluyorlardı? Ve neden bu düşünce kendi derimi yüzmek istememe neden oluyordu?

O, sanki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi elini sallayarak beni uğurladı ve ben neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Belki de tüm bu çöpçatanlık konuşmaları yüzündendi. Uzun zamandır kimseyle çıkmamıştım, bu yüzden bir kadınla vakit geçirme ihtimali vücudumu çılgına çeviriyordu. Belki de Butlerlar haklıydı ve artık kendimi ortaya koymamın zamanı gelmişti. Biriyle çıkabilirdim; ciddi bir şey olması gerekmezdi. Onu Mikey'e tanıtmam ya da evlilik ve bağlılık hakkında düşünmem gerekmezdi.

Belki de heyecanım genel bir şeydi; biraz stres atmam gerekiyordu.

Ya da belki de Lizzie'nin yumuşak, sevimli, nazik ve mükemmel olmasıydı. Sadece stres atmak istemiyordum. *Onu* istiyordum. Süveterinin düğmesini çekip açmak ve vücudunu hayranlıkla seyretmek istiyordum. Ona dokunmak. Onu tatmak. Elimle onu orgazma ulaştırırken yüzünü izlemek istiyordum. Onun kıvranmasını, çaresizce bana yalvarmasını istiyordum.

Ama... böyle şeyler olur.

İç çekerek, avuçlarımı yüzüme sürdüm. Onu karşı konulmaz bulmak güzeldi, ama o benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi. İşleri mahvedemezdim. Mikey taşındıktan kısa bir süre sonra gülümsüyor ve gülüyordu. Zach'te bir arkadaş bulmuş gibi görünüyordu, okuluna çok iyi ve çok çabuk uyum sağlamıştı.

"Baba?"

Dönüp kapıda duran oğlumu gördüm, eli kapı pervazına tutunmuş, diğer ayağıyla diğer bacağının arkasını kaşıyordu.

"Evet?"

Odamın içine bir adım attı. "Sadece teşekkür etmek istedim. Ağaç ve her şey için."

Tüm mücadele ve gerginlik içimden çıktı. Kendimi oturur pozisyona getirdim ve başımı başlığa yasladım. "Ağaç konusunda haklıydın dostum. Gerçekten çok güzel görünüyor ve birlikte süslemek çok eğlenceliydi. Her yıl bir tane almalıydım."

"Sence..." Dudaklarını yana doğru büküp odaya girdi ve yatağıma tırmandı.

"Ne hakkında mı?"

Mikey dizlerini kendine çekti ve yanaklarını dizlerine dayadı, karanlıkta gözleri parlayarak bana baktı. "Sence gelecek yıl Noel'i birlikte geçirebilir miyiz?"

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Boğazımı temizledim ve kolumu Mikey'nin omuzlarına doladım, onu kendime çekip kucakladım. "Noel'i annenle geçiriyorsun, evlat."

"Biliyorum." Sesi hüzünlüydü. "Sadece güzel olur diye düşündüm. Belki Aaron, Lizzie ve diğerlerini ziyaret edebiliriz. Annemle birlikteyken etrafta kimse yok."

Çocuklar zayıf noktaları bulup oraya bıçak saplamak ve sonra da bıçağı rahatça çevirmek konusunda özel bir yetenekleri vardır. Kafasının üstüne öptüm. "Bakacağız," dedim, Melody'ye her Noel'i birlikte geçireceğimize söz verdiğim için kendime lanet ettim.

Ama yine de, tatil yaklaştıkça anılarım daha da canlı hale geliyordu. Tecrübelerimden biliyordum ki, bundan sonra işler daha da kötüye gidecekti. Oturma odama bir ağaç dikmek bir şeydi, özellikle de oğlumun gülümsemeleri ve Lizzie'nin varlığıyla kendimi oyalayabildiğim zaman. Aslında bir iki saatten fazla mutlu bir yüz takınmak başka bir hikayeydi.

Yakında, her yerde tatil müziği çalınmaya başlayacak ve kırmızı, yeşil ve altın rengi süslemeler tüm şehri kaplayacak, babamın öfkeli içki içişini hatırlamamak daha da zorlaşacaktı. Annemin vücudunun zayıflaması. Ve Melody'nin ihanetini öğrendiğim son, korkunç Noel.

Güvenli ve izole bir yere çekilmem gerekecekti. Bunu biliyordum, çünkü her yıl böyle oluyordu.

Mikey'e okulunu sordum ve sınıf arkadaşları, öğretmeni ve yeni edindiği arkadaşları hakkında anlattıklarını dinledim. Uykusu geldiğinde, eskiden yarısı kadar küçükken yaptığım gibi onu odasına taşıdım. Yastığına kıvrıldı ve ben doğrulmadan önce uykuya daldı.

Birkaç dakika boyunca göğsünün inip kalkışını izlerken, kararlarımın kaç tanesinin yanlış olduğunu merak ettim. Melody'yi affetmeli miydim? Aramızdaki ilişkiyi yürütmek için daha fazla çabalamalı mıyım? Buraya daha erken taşınmalı mıyım? Mikey'e anne figürü olacak başka birini bulmalı mıyım? Yıllar önce onunla daha fazla zaman geçirmek için daha az çalışmalı ve bunun getireceği maddi baskıyla başa çıkmalı mıyım?

Tıpkı ebeveyn olarak her zaman olduğu gibi, şüpheler beni sardı ve hiçbir cevabım yoktu. Elimi oğlumun omzuna koyup odasından sessizce çıktım.

Ertesi gün, Aaron'a cumartesi günkü randevum için bir bakıcı bulmasını istediğimde, verdiği cevap tahmin edilebilir olmalıydı.

"Lizzie'ye sor," dedi, telefonun arka planında televizyonun sesi yüksek sesle duyuluyordu. "Sana memnuniyetle yardımcı olacaktır."

"Benim için zaten çok şey yaptı," dedim, "onu rahatsız etmek istemiyorum."

"O bunu seviyor," dedi Aaron. "Gerçekten. Sorun değil. O, resmen yirmi dört saat çocuklarla yaşıyor. Ona sormamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok," dedim.

"Seni tanıştırdığı kız kim?" "Sanırım iş arkadaşı."

"Seksi mi?"

İşe giderken Four Cups'tan aldığım kahveyi yudumlarken omuz silktim, Aaron bu hareketi göremeyecek olsa da. "Tabii," dedim.

"İkna olmuş gibi konuşmuyorsun." "Bir süredir randevuya çıkmadım."

Aaron güldü. "Ben de. Sorun olmaz."

Kamyonetime bindim ve kahvemi bardaklıkta bırakarak homurdandım. "Göreceğiz."

"Lizzie ile senin adına konuşurum, Mikey'e bakması gerektiğini söylerim." İtiraz etmek için ağzımı açtım, sonra iç geçirdim.

"Sorun değil. Onu ararım."

onu ararım."

"Sen bilirsin."

Telefonu kapattık ve ben işe gittim. Lizzie'yi aramazsam Hemen, çünkü işe odaklanmıştım ve Grant'e iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Onu kaçındığımdan ya da dün gece ona şehvet duymamın, birkaç gün sonra randevuya çıkarken ona çocuğuma bakmasını istememin tuhaf olmasından değildi.

Belki de randevuyu tamamen iptal edebilirim. Zaten değdiğinden daha fazla zahmetli olmaya başlamıştı.

Okuldan alma saati geldiğinde, hala aramamıştım. Okulun önüne park ettim ve Lizzie'yi diğer annelerle birlikte dururken gördüm, nefesleri beyaz bir bulut gibi üzerlerinde yükseliyordu. Arabadan iner inmez, yarısı bana dönüp baktı.

Lizzie sonunda onların bakışlarını takip edip beni gördüğünde, her zamanki gibi gülümsedi ve dolgun yanaklarında gamzeleri ortaya çıktı. Bana doğru yürüdü. "Kardeşim az önce bana seninle konuşup konuşmadığını sordu," dedi selam olarak. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Boynumun arkasını ovuşturdum ve kapalı kalan okul kapılarına baktım. "Ona cumartesi gecesi için bir bakıcı sorduğumda, senin birini tanıyor olabileceğini söyledi," diye yalan söyledim.

Lizzie kaşlarını kaldırdı. "Benim birini tanıyor olabileceğimi mi söyledi, yoksa sana bana sormanı mı söyledi?"

Kafamı eğerek homurdandım. "Sana sormamı söyledi. Ama bana yeterince iyilik yaptın. Bir iyilik daha istemek istemiyorum."

"Çok düşüncelisin," dedi Lizzie, uzanıp kolumu sıktı. Gözleri nazik ve biraz hüznüydü. Kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı. "Bak ne diyeceğim, bir pijama partisi düzenleseک nasıl olur? Zach çok sevinir. Böylece Laurel ile işler yolunda giderse, belirli bir saatte eve dönmek için endişelenmene gerek kalmaz."

"Lizzie..."

"Sorun değil," diye ısrar etti, gülümsemesi parladı ama gözlerindeki gölgeler tam olarak kaybolmadı. "Mikey çok usludur ve Zach'i mutlu eder. Seninle Laurel'ın çok iyi bir çift olduğunuzu düşünüyorum. Eğer iyi anlaşıyorsanız, randevunuzu kısa kesmek zorunda kalmanızı istemem. Güven bana! Herkes kazanır."

Bu bir kazan-kazan durumu gibi gelmiyordu. Lizzie benden uzaklaşıyor gibi hissettim, ama ben bu ipucunu nasıl değerlendireceğimi biliyordum. Ağala olan olaydan dolayı onu rahatsız etmiştim ve o da aramızda kalın bir çizgi çekiyordu. Bu yüzden göğsümde bir sıkışma hissetmeme rağmen başımı eğdim. "Teşekkür ederim," dedim ona. "Bu harika."

Bana başını salladı, sonra okul kapılarına dönüp baktı. Kapılar açılıp çocukların kalabalığı bekleyen ebeveynlerinin kollarına bırakılana kadar konuşmadık.

ON BEŞ LIZZIE

CUMARTESİLERİ HER ZAMAN YOĞUNDU, sabahları iki çocuğun yüzme dersleri vardı, öğleden sonraları ise Hazel'ın dans dersleri ve Zach'in spor dersleri. Beyzbol sezonu bitmişti, ama Zach bu yıl bir arkadaşının ısrarı üzerine kapalı salon futboluna yazılmıştı ve bundan çok keyif alıyordu. Ben de en sevdiğim oyun olan taksi şoförlüğünü yapıyordum.

O Cumartesi günü, akşam ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Çocuklarımı bıraktıktan sonra eve gidip, her zamanki on yedi ton çamaşır yıkama dahil olmak üzere ev işlerini hallettim, Hazel'ı aldım, ona yemek yedirdim ve Zach'e de aynısını yapmak için tam zamanında onu bıraktım. Saat beşe kadar çok yoğundu, sonra çocuklar yaşlarına yakışmayacak kadar iştahlı bir şekilde eve geldiler. Birkaç yıl sonra midelerinin ne kadar dipsiz bir çukur haline geleceğini ancak hayal edebiliyordum.

Bir saat sonra, bulaşıklar bittiğinde ve saati izlememeye çalışırken, kapı zili çaldı. Derin ve sakin bir nefes aldım. Boner Olayı hakkında düşünmedim. Ve eğer bunun bir ipucu bilincime girerse, onu görmezden gelmeyi seçtim.

Koridordaki aynada kendime baktığımda dudaklarım parlak, mutlu bir gülümsemeye gerildi. Biraz çılgınca görüldüğü için vazgeçip, yüzde otuz kadar daha az gülümsemeye çalıştım. İşte. Daha iyi.

Ön kapının menteşesi gıcırdadı, ben de kapıyı açtım, yüzümde hala tam doğru gülümseme vardı. "Mikey!" diye bağırdım. "İçeri gel. Çocuklar oturma odasındalar."

"Devam et," dedi Sean, oğlunun omzunu sıkarak.

Mikey tereddüt etmedi. Ayakkabılarını bir çırpıda çıkardı ve sonra çocuklarımın sesinin geldiği koridora doğru koştu.

Gülümsememin hala yerinde olduğundan emin olmak için yanağımı okşadım, sonra kapımın önündeki adama döndüm. "Merhaba," dedim, sesimin hoş ve rahat çıkmasından etkilenerek. Bu iyiydi. O ve Laurel iyi anlaşp ciddi bir ilişkiye başladıklarında, sesimin hoş ve rahat olması gerekecekti. Ama belki de o zaman daha kolay olurdu, çünkü benimle Sean hakkındaki bu saçma olasılıklar sadece saçma oldukları kanıtlanmıştı. O ne kadar çabuk yeni bir kız arkadaş bulursa, benim ona olan ilgim de o kadar çabuk sona ererdi. "Güzel görünüyorsun," diye ekledim.

Sean, sanki vücudunda kıyafetler olduğunu görünce şaşırmış gibi kendine baktı, sanki bir saat kadar önce giyinip tımarlamış yetişkin bir adam değilmiş gibi. "Teşekkürler," dedi. "Bir süredir gömlek giymemiştım." Çenesini ovuşturdu ve bana yarım bir gülümseme attı.

O kadar çekici olmasaydı, bunu yapmak çok daha kolay olurdu. Dudakları bu tarafa ya da o tarafa her eğildiğinde, hormonlarım çılgın bir roller coaster yolculuğuna çıkıyordu.

"Sana yakışıyor," dedim başımı sallayarak. "Siyah klasik bir renktir. Ciddi ama kasvetli değil. Çok iyi bir denge. Örümcek Adam sırt çantası özellikle çok güzel."

"Oh, lanet olsun." Sean irkildi ve sırt çantasını omzundan çıkardı. "Mikey'nin eşyaları."

"Tahmin etmiştim." Parmaklarımı askının etrafına doladığımda gülümsemem biraz daha rahatladı. Parmak uçlarım onun sıcak avucuna değdi ve kalbimin çarpışını görmezden geldim. Adam başka bir kadınla randevuya çıkıyordu. Benim ayarladığım bir randevuya. Muhtemelen onunla da ereksiyon olacaktı.

"İyi misin?"

Sean'ın bana kaşlarını çatarak baktığını fark ettim ve yüzümdeki gülümsemenin kaybolduğunu ve yere düştüğünü fark ettim. Başımı salladım ve kendimi neşelendirmek için zorladım, gülümsemeyi tekrar yüzüme takıp ağzıma yapıştırdım. "Uzun bir gün oldu," diye açıkladım.

Çenesini eğdi. "Teşekkürler... Teşekkürler."

"Tabii ki."

"Mikey yatmadan önce işim biterse, uğrayıp onu alabilirim."

"Ve onun çok heyecanlandığı yatıya kalma planını reddetmek mi?" Kafamı salladım, kararlılığım daha da pekişti. Bu adam bana göre değildi, ama oğlu çok sevimliydi ve ben iyi bir arkadaş ve harika bir ev sahibi olmak için elimden geleni yapacaktım. Sean, kardeşimin en eski ve en iyi arkadaşıydı ve öngörülebilir gelecekte hayatımın bir parçası olacaktı. Onun yanında olmaya alışmam gerekiyordu. Elimi sallayarak onu uğurladım. "Git ve eğlen. Laurel'ı seveceksin. İkinizin çok iyi anlaşacağınızı biliyorum."

"Tamam."

"Dur, yakasını düzelteyim." Kendimi durduramadan, uzanıp kendi kendine katlanmış olan yakasını düzelttim. Beni izlerken çenesini hafifçe kaldırdı, yutkunurken gırtlığı hareket etti. Gömleğinin siyah kumaşı omuzlarında düzeltilmesi gerekiyordu, bu yüzden parmaklarım bir yolculuğa çıktı ve gömleğin dokusunun altındaki sert, sıcak eti hissetti. Sonunda ellerimi çektiğimde, yanaklarımın kızardığına dair içimde bir şüphe vardı.

"Teşekkürler," dedi Sean, sesi biraz sert çıkmıştı.

"Peki. Elimden geleni yaptım." Zoraki gülümsemelerden bıkmıştım, ama ona son bir kez güzel bir gülümseme verdim. "İyi eğlenceler."

"Ne zaman istersen ara beni, Lizzie. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da Mikey..." "Git." Ellerimi omuzlarına koydum ve nazikçe ittim. "Biz iyi olacağız."

O da başını salladı. "İyi. İyi. Tamam. Görüşürüz."

"Uh-huh," dedim ve kapıyı yavaşça ama kararlı bir şekilde kapattım. Motorunun çalışmaya başladığını duyduğumda, çok uzun bir nefes verdim.

Sonra omuzlarımı dikleştirdim ve göğsümdeki acıyı görmezden geldim. Bu en iyisiydi. Belki bunu kendime bir milyon kez tekrar edersem, buna inanmaya başlarım.

ON ALTI SEAN

LAUREL RESTORANA KENDİ ARABASIYLA GİTMEYİ TERCİH ETMİŞTİ, ama ben vardığımda henüz gelmemişti. Garson beni köşedeki küçük bir oyuğa yerleştirilmiş samimi bir masaya götürdü. Masada, bembeyaz bir masa örtüsünün üzerinde cam bir mumlukta yanan bir çay mumu vardı. Bana şarap listesini uzattı ve ben ev şarabından sipariş verdiğimde başını salladı. Melody şarap uzmanıydı. Şarabı sevmezdim, ama bozulmuş bir şişenin içindeki erik, deri ve sirke aromalarını ayırt edemezdim.

Beklerken parmaklarımı masa örtüsünün kenarında gezdirdim, gözlerim kapıdan diğer müşterilere kayıyordu. Restoranın adı Dolce Vita'ydı, tüm makarnalarını el yapımı olan ve görünüşe göre harika cannoli'leri olan bir İtalyan lokantasıydı. Garson şarabımı getirirken teşekkür etmek için başımı salladım ve kendimi yine kapıya bakarken buldum.

Dizim titriyordu, bu yüzden onu sabit tutmaya çalıştım. Gergin olmaya gerek yoktu. Sadece bir randevuydu.

Ama Lizzie'nin kapısında dururken yüzündeki ifadeyi düşündüğümde, bacağım yine titremeye başladı. Aramızdaki mesafenin açılmasından nefret ediyordum. Ama o bir adım geri çekilip sınırlar koymakta haklıydı. Bir ilişkiye giremezdik. Geriye kalan tek destek sistemimi mahvetme lüksüm yoktu. Ve onun da kendi hayatıyla yeterince işi vardı.

En iyi arkadaşımın kız kardeşini düşünmekten vazgeçip, restoranın dekoruna baktım.

Duvarlar çıplak tuğladan yapılmıştı ve birkaç Noel çelenkleri, nişlerin ve hostes standının etrafına asılmıştı. Narin müzik, müşterilerin sohbetleri ve çatal bıçakların ve tabakların tıkırtılarıyla karışarak, yemek salonuna samimi ve sıcak bir hava katıyordu.

Noel müziği çalmıyorlardı, bu da hoşuma gitti. Zaten sinirlerim yeterince gergindi.

Yıllardır kimseyle çıkmamıştım. Boşanmadan sonra, Mikey'e bakmak ve her ay geçimimizi sağlamak için zamanımı daha iyi değerlendireceğime karar vermeden önce toplamda iki kez dışarı çıkmıştım. Şimdi ise, bir şekilde, hiç tanışmadığım bir kadınla çıkmaya zorlanmıştım, ama düşüncelerim sürekli sahip olamayacağım tek kadına kayıyordu.

Giriş kapısı açıldı ve fotoğraftaki esmer kadın içeri girdi. Saçları restoranın loş ışıkları altında parlıyordu, kırmızı dudakları hostesi selamlarken dostça bir gülümsemeye kıvrıldı. Hostes başını sallayıp bana doğru gelmeye başladığında, koltuğumdan kalktım.

Topuklu ayakkabı giymişti ve bunlara alışıkmiş gibi yürüyordu. Elbisesi dar ve koyu mor renkteydi, yakası göğüslerinin üst kısmını örtüyordu. Fotoğrafını ilk gördüğümde düşündüğümde daha güzeldi, özellikle bana gülümsediğinde ve elini uzattığında.

"Sen ünlü Sean Hardy'sin," dedi. "Lizzie iki haftadır seni övüp duruyor. Ve ilk izlenimim: abartmıyordu." Gözleri maviydi ve neşeyle parılıyordu. Eli benim elimde yumuşaktı. Hoş bir duyguydu, ama Lizzie'nin tenine dokunduğumda hissettiğim adrenalin patlamasını yaşamadım.

Ama Lizzie ile randevuda değildim. Onu düşünmek ters etki yaratıyordu.

Kıkırdadım ve tekrar oturdum. "Beklerken kendime şarap sipariş ettiğim için kusura bakma."

"Bunu umursasaydım, tam bir oyunbozan olurdum." Yaklaşan garsona gülümsedi. "O ne içiyorsa ben de ondan bir kadeh alayım."

"Sadece evin kırmızı şarabı," dedim. "Özel bir şey değil."

"Neyse ki ben özel bir kadın değilim." Koltuğuna otururken bana bir kez daha gülümsedi, sonra dirseklerini masaya koydu ve çenesini örgülü parmaklarının üzerine dayadı. "Peki. Daha önce hiç kör randevuya çıkmadım."

"Ben de, ama Lizzie'nin bu konuda profesyonel olduğu konusunda bana güvence verdiler."

"Ailesinin yarısını eşleriyle evlendirmiş, öyle duydum."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Bir şeye karar verdiğinde oldukça kararlıdır, bu yüzden herkesin ona uyması beni şaşırtmıyor."

"Bana mı söylüyorsun. O olmasa ofis işleyemez. Evden çalıştığı günlerde bile, her şeyin çökmek üzereymiş gibi hissediyorum."

"Ne kadar süredir onunla çalışıyorsun?"

Laurel başını eğdi. "Oh... dört, beş yıl mı? Hayır, daha uzun. Altı yıl önce mi boşandı? Yani altı buçuk yıl olmuş. O olaylardan hemen önce başlamıştı." Bana anlamlı bir bakış attı.

"Kötü müydü?"

"Olabileceği kadar kötü değildi, sanırım. Ama boşanmak asla kolay değildir."

Kaşlarımlı çattım. Lizzie ile boşanması hakkında hiç konuşmamıştım ve onunla eski kocası arasında ne olduğunu bilmek istedim.

"Peki ya sen?"

Gözlerimi kırıp dikkatimi tekrar Laurel'a verdim. "Oh, Lizzie'yi çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Onun ağabeyi Aaron, büyürken en iyi arkadaşımdı. Düğünümde sağdıçımdı. İletişimimizi sürdürdük. Lizzie küçükken hep bizimle takılırdı, ama büyüdükçe irtibatımız koptu. Evlendiğini biliyordum ve Aaron'ın bana onun eski eşinden ayrıldığını söylediğini hatırlıyorum, ama buraya geri taşınana kadar yeniden bağlantı kurmadık. Hiç değişmemiş, biliyor musun? Aynı gülümseme, aynı kahkaha. Harika biridir. Çocuklarına ve benimkilere karşı çok iyidir." Bir kahkaha attım ve gevezelik ettiğimi fark ettim, bu yüzden durdum ve şarabımı aldım.

Laurel bana tuhaf bir bakış attı ve gülümsediğinde, gülümsemesi eskisinden daha yumuşaktı. Sanki bende bir şey görmüş ya da bir şeyi anlamış gibiydi, ama ben ne olduğunu hiç anlamadım. "Evet, o harika biridir. Aslında ben seni soruyordum. Lizzie bir oğlun olduğunu söylemişti. Eski eşinden ayrılalı uzun zaman oldu mu?"

Ah. Dudaklarımlı yalayıp kırmızı şarap damlasını yakaladım ve zorla gülümsedim. "Oh. Doğru."

"Ama tabii ki Lizzie'yi övmeye devam et." Laurel sıırttı. "Benim için sorun değil. Ben de seninle aynı fikirdeyim."

Çenemi ovuşturarak kendime güldüm. "Üzgünüm. Birkaç yıldır randevuya çıkmadım. Ben... pratik yapmadım."

"Harika gidiyorsun."

"Yaklaşık üç yıldır boşanmış durumdayım. Oğlum on yaşında. Harika bir çocuk. Bu hafta Noel ağacımızı kurduk, yüzünü görmeliydin. Bir saniye için sıkıcı bir baba olabilir miyim?" dedim ve telefonumu çıkardım. "Sana bir fotoğraf göstermek istiyorum."

Laurel öne eğildi. "Tabii."

Lizzie'nin gönderdiği fotoğraflardan birini çıkardım; Mikey'nin çok heyecanlı görüldüğü ve benim de yanında güldüğüm fotoğraf. "İşte. Bu o."

Fotoğrafa bakarken dudaklarını kıvrarak Laurel başını salladı. "Harika bir fotoğraf."

"Aslında Lizzie çekti." Bu sözler ağızımdan çıkıverdi. Karşımda oturan kadınla randevudayken başka bir kadın hakkında konuşmamam gerektiğini biliyordum. Ama tüm yollar Lizzie'ye çıkıyor gibiydi.

Ayrıca, Laurel umursamıyor gibiydi. "O çok yetenekli bir fotoğrafçı. Sana manzara fotoğraflarından gösterdi mi?"

Telefonumu kaldırdım ve başımı salladım. "Hayır. Profesyonel olarak yaptığını bilmiyordum."

"Oh, yapmıyor. Ama yapabilir. Oturma odasında birkaç tane asılı var, kasabanın kenarındaki okyanusa bakan uçurumdan çekilmiş fotoğraflar."

Onun evinde gördüğüm fotoğrafları düşündüm ve kaşlarım havaya kalktı. Onların profesyonel baskılar olduğunu sanmıştım.

Garson siparişlerimizi almaya geldi. Randevu ilerledikçe kendimi rahatlamış buldum. Lizzie'nin neden Laurel ile iyi anlaşacağımızı düşündüğünü anlayabiliyordum. Laurel girişken, eğlenceli ve karizmatikti. Birçok ortak ilgi alanımız vardı ve bana baharda gezebileceğim güzel yürüyüş rotalarının listesini göndereceğine söz verdi.

Ama kıvılcım yoktu. Bana her baktığında içimde bir heyecan uyanmıyordu. Mum ışığı onun teninde titrediğinde, kendimi Lizzie'nin dolgun yanaklarını ve duygularına göre her tonu gösteren kırmızı rengini düşünürken buldum.

Tatlıyı es geçmeye karar verdik. Hesabı ödedim ve Laurel'i arabasına kadar geçirdim. Anahtarları elinde, bana doğru baktı, yakındaki bir sokak lambasının ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Bana doğru adım attı ve başını eğerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu, ben de ona karşılık verdim. Kısa, neredeyse iffetli bir öpücüktü ve o uzaklaştığında hissettiğim tek şey rahatlamaydı.

Laurel bana gülümsedi, daha önce olduğu gibi aynı yumuşak, tuhaf gülümsemeye. "Sadece kontrol etmek istedim," dedi.

"Neyi kontrol etmek?"

Kafasını salladı. "Boş ver. Akşam yemeği için teşekkürler."

"Ben de iyi vakit geçirdim."

Gülümsemesi biraz alaycı bir hal aldı. "Ben de, ama... ve sadece ben mi öyle düşünüyorum, bana söyleyebilirsin... bence sen bir kıvılcım hissetmiyorsun."

Düzeldim. "Ben... Yani, ben... Öyle değil..."

O gülerek başını salladı. "Endişelenme Sean. Güzel bir akşam için teşekkürler. Lizzie'ye selam söyle."

"Tamam," dedim ve o uzaklaşırken ona el salladım.

Park yerinde tek başıma kaldığımda omuzlarım gevşedi. Geceyi birlikte geçirecektik. Sabahları garip bir durum yaşanmayacaktı. Önceki gece başka bir kadınla birlikte olduğumu bilerek Lizzie'nin kapısını çalmak zorunda kalmayacaktım.

Ve buna sevindim.

ON YEDİ LIZZIE

Kapının alındığını neredeyse duymadım. Kaşlarımı çatarak, sanki aniden X-ray görüşü kazanmışım ve duvarları ve kapıları görerek kapımı alanın kim olduğunu anlayabiliyormuşum gibi koridora doğru baktım. Sonra telefonum çaldı ve ekranımda bir isim belirdi.

SEAN

Benim.

Kalbim bir an durdu. Koridora ıktım ve kapıyı açtım, diğer tarafta başka birini görmeyi bekliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Çocuklar hala uyanık mı?"

"Az önce yattılar," dedim ve saatime baktım. Saat on geçiyordu. "Randevu iyi geçmedi mi?"

"İyi geçti," dedi Sean, yanımdan geçip içeri girerken.

O ayakkabılarını çıkarıp, sanki burası onunmuş gibi koridorda dolaşırken ben kaşlarımı çattım. Parmaklarımla hızlıca kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, onun peşinden koştum. "Peki sen burada ne yapıyorsun? Ondan hoşlanmadın mı?"

"Onu çok beğendim. Bir şey içmek ister misin?" Buzdolabımın kapısından açılmış bir şişe beyaz şarap aldı ve bana doğru uzattı.

"Az önce kafamı çarptım ve buranın aslında benim evim değil, senin evin olduğunu mu unuttum?" Ellerimi belime koydum ve ona sert bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

Şişeyi sallayarak şarabı alkaladı ve kaşlarını kaldırdı.

Ben de pes ettim. "Onu yemek pişirmek için kullanıyorum. Eski. Şunlardan birini aç." Köşede sakladığım şarap rafına elimi salladım. Burayı kendi evi gibi görmek istiyorsa, şişeyi açıp içkileri doldurabilirdi.

Uzun parmaklar rafın altındaki şişeyi kavradı ve Sean onu çıkarıp ışığa doğru eğerek etiketi okudu. Çenesi keskin, elmacık kemiklerinin gölgesi belirgindi. Her yeri köşeli ve anlaşılmaz biriydi.

"Hala bana neden burada olduğunu söylemedin." "Seni ve çocukları kontrol edeyim dedim." "Çocuklar ve ben iyiyiz."

Şişenin kapağını çevirerek açtı — ben sadece mantar tıpalı şişeleri tercih eden bir purist değildim — ve iki bardak doldurdu. "Mikey uslu durdu mu?"

"Mikey bir rüya gibi," dedim, adanın üzerinden bana doğru ittiği bardağı kabul ederken. "Zencefilli kurabiye yaptık. Umarım sakıncası yoktur, Mikey'e yarın senin izin vermen halinde süslememize yardım edebileceğini söyledim." Mutfağın köşesine yürüdüm, orada zencefilli kurabiye dilimleri tel ızgaralarda soğuyordu.

Sean yanıma geldi, omzumun yanında vücudunun ısını hissedebileceğim kadar yakındı. "Benim için sorun değil," dedi sessizce. "Zamanını bu kadar cömertçe ayırdığın için sana gerçekten minnettarım. Mikey'i bu kadar kolay kabul ettiğin için. Bu benim için çok önemli, Lizzie. Gerçekten."

Bu iltifat beni utandırdı, ama kötü anlamda değil. Yaptığım tüm işi gören ve gerçekten takdir eden biri olması nadir bir durumdu. Ailede bebek bakıcılığı görevini üstlenmişim ve çoğu zaman çocuklarla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Ama bazen, bu yılki Şükran Günü gibi, insanların beni sadece evin içindeki, varsayılan çocuk bakıcısı olarak görmemelerini dilediğim zamanlar oluyordu. Ailemin bana davranışının Isaac'inkine rahatsız edici derecede yakın olduğu zamanlar. Yıllardır eski kocam için görünmez olmuşum ve bazen diğerleri için de görünmez olup olmadığımı merak ediyordum.

Ama Sean için değildim. Mutfağımda durmuş, birkaç tepsi zencefilli kurabiye sanki onun için dünyalar kadar değerliymiş gibi bana bakıyordu.

"Önemli değil," dedim ve elimi salladım. "Bana randevundan bahset. Laurel'ı tekrar görecektir misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Bir yudum şarap içti ve kadehini tezgahın üzerine koydu. "Hayır."

İçimde tuhaf bir rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı vardı. Rahatlamanın saçma olduğunu biliyordum. Bu, ona ilgi duyduğumdan kaynaklanıyordu ve bunu bir an önce aşmam gerekiyordu. Hayal kırıklığı daha mantıklıydı. Çöpçatanlık yeteneğimle gurur duyuyordum ve ayarladığım insanları yanlış değerlendirmekten hoşlanmıyordum. "Ne oldu? Onu sevmedin mi?"

"Harikaydı. Sadece birbirimize uymadık."

"Uymadınız."

"Ben de öyle dedim."

Ona kaşlarını çatıttım. "Ne şekilde?"

Yavaşça omuzlarını silktiler. "Bana gülümsediğinde kalbim kıpır kıpır olmadı."

Burun kıvrarak, bardağıma dudaklarıma götürdüm. "Bu sana sık sık olur mu?"

Beni uzun bir saniye boyunca süzdü. "Bazen."

Başka bir hayatta, bana bir şey anlatmaya çalıştığını düşünebilirdim. Ama başka bir hayatta, doğum kilolarını veremeyen, kocası tarafından terk edilen, herkesin onda gördüğü tek şey bu olduğu için otomatik olarak bebek bakıcılığına mahkum olan bir kadın olmazdım.

Son on yıldaki tüm kanıtlar, Sean Hardy gibi bir erkeğin benimle asla ilgilenmeyeceğini gösteriyordu. Aksini düşünmek, kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey değildi. Boşandıktan sonra, ailemin desteğine en çok ihtiyaç duyduğum anda bile, onlar benim özgüvenimi sarsarak, hayatı ve çocukları tek başıma idare edebileceğime emin olup olmadığımı sordular.

Soruları haklıydı. Bekar bir anne olmak zordu. Ama o zaman ihtiyacım olan şey sarsılmaz bir inançtı. Bunun için içime derinlemesine bakmam gerekiyordu.

Bu yüzden Sean gibi bir adama kendimi açmayı düşünmek... Hayır. Sean *gibi* bir adama değil. *Sean'a* kendimi açmayı düşünmek korkunç bir ihtimaldi. Sanki uzun zaman boyunca kendi başıma inşa ettiğim temelleri kazıp yıkmak gibiydi. Kapıları açıp devasa bir Truva atının içimdeki kalenin kalbine girmesine izin vermek gibiydi.

Parçaları toplayacak tek kişinin ben olduğumu bildiğim için kendimi savunmasız bırakamazdım.

Bir yudum şarap içtim ve kadehimi masaya koydum. "Peki. İlk randevu fiyaskoydu. Ama bana bir ipucu vermelisin. Daha açık ol. Bir kadında ne arıyorsun?"

"Bu randevuya zorla getirilene kadar, bir kadın aramıyordum."

Parmağımı kadehimin sapına sürterek onu inceledim. "Bunun için baskı hissettiysen özür dilerim. Doğrusu, ben de seni biriyle tanıştırmak için baskı hissettim." Ona küçük bir gülümseme attım. "Bütün bu olayı unutabiliriz. Eğer çıkmaya hazır değilsen, çıkmaya hazır değilsindir. Anlıyorum."

İçimde yayılan rahatlama hissini görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Akşam boyunca çocukların oyun sesleriyle kendimi oyaladım, bir anda aklımdan geçen iddialı bir zencefilli ev projesine giriştim, sonra da mutfığı temizleyerek ortalığı toparladım.

Ama gerçekte, Sean ve Laurel'ı birlikte düşünüyordum. Birlikte çok yakışan, güzel ve çekici bir çift. Onların iyi anlaşır Sean'ın evinde ya da Laurel'ın evinde geceyi geçirdiklerini hayal etmişim. Sabah kapıyı açtığımda Sean'ın saçlarının yeni yıkanmış olduğunu ve neden duş almak zorunda kaldığını anladığımı hayal etmişim.

Ve kendimi kötü hissetmişim.

Belki de uzun zamandır bir erkeğe ilgi duymadığım içindi. Ama yemek yemek ve uyumaktan başka ihtiyaçları olan bir kadın olduğumu hatırlatacak daha uygun bir erkek seçemezdim herhalde? Bu, kardeşimin en iyi arkadaşı olmak zorunda mıydı? Neredeyse bizim evde büyümüş, saçlarımı karıştırıp benimle dalga geçen, istese bile Aaron'ı asla ihanet ederek benimle çıkmayacak olan çocuk olmak zorunda mıydı?

Sean uzun bir nefes aldı ve lavaboya yaslandı. Geniş elini kısa saçlarının üzerinden geçirdi ve omuz silkti. "Çıkmaya hazır olmadığımdan değil," diye itiraf etti sonunda. "Sanırım hazırım. Laurel sadece doğru kişi değildi. Benim için Yeni Yıl öpücüğü için uygun değildi."

Ağızıma aldığım şarap ekşidi, ama sertçe yutkunup başımı sallayarak bunu gizledim. "Doğru."

"Peki ya sen?"

Kaşlarımı çattım. "Ben ne mi?"

"Boşandığından beri kimseyle çıktın mı?"

Dudaklarımdan sert bir kahkaha çıktı. "Ben mi? Hayır." "Bu neden komik?"

"Bana bir bak. Sana çıkacak birine benziyor muyum?" demek istedim. Ama bunun, iltifat bekliyormuşum gibi acınası bir şey olacağını biliyordum. Bu yüzden sadece omuz silktim ve "Çocuklarımı öncelikli tutmak istedim" dedim.

"O hissi bilirim."

Kalbimdeki acı yavaş yavaş kayboldu ve Sean'ın bakışlarıyla karşılaştım. Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Eski eşinle ne kadar iyi bir ebeveynlik yaparsan yap, yine de halletmen gereken birçok şey olur," dedim.

"Ben şanslıydım," dedi. "Melody her zaman kariyerine odaklanmış biriydi, bu yüzden bana velayeti vermekten memnun oldu."

"Öyle mi?"

Sean gülümsedi. "Bu kadar dehşete kapılma. O kötü bir anne değildi. Sanırım... Sanırım çocuk sahibi olmak konusunda baskı hissediyordu." "Senin tarafından mı?"

"Kısmen. Her zaman çocuk sahibi olmaktan bahsederdik, ama hep daha sonraya ertelerdik. Birkaç yıl sonraya. Hiçbir zaman doğru zaman gelmezdi. O her zaman büyük bir terfi almaya çok yakındı, büyük bir projenin ortasındaydı, bir sonraki büyük adımını atmak üzereydi. Yılların akıp gittiğini hissediyordum. Ailesi, onunla yaptıkları neredeyse her konuşmada bu konuyu gündeme getiriyordu. Sanırım sonunda onu etkileyen de bu oldu."

"Torun istiyorlardı." "Mm-hmm."

"Bu yüzden mi aranızdaki işler yolunda gitmedi?"

Sean parmaklarını bardağının kenarına sürterek bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. Adanın diğer tarafına geri dönerek bardağını doldurdu ve aynı şeyi yapmam için şişeyi bana uzattı. "Şirket etkinliğinde beni aldattı." Boğazını temizledi. "Aslında şirketin Noel partisindeydi. Danışmanlık aldık ama onu affedemedim ve sanırım o da bana çok kızdı."

"Oh. Çok üzüldüm."

Gözleri bana takıldı. "Peki ya sen? Çocuklarının babasıyla ne oldu?"

"O da bir iş arkadaşıyla ilişki yaşıyordu," dedim ve başımı salladım. "Yani, fiziksel bir ilişki olmadı, en azından o, asla yatmadıklarına yemin etti. Ama çok yakınlaştılar. O, onun 'iş karısı'ydı. Birlikte geç saatlere kadar çalışmaya başladılar, her gün telefonlaşıp mesajlaşıyorlardı." Yutkundum ve bardağımdaki sıvıya bakarak, düşüncelerimin o karanlık yıllara, beni tuvalete koşarak kusmaya gönderen o keşif anına geri dönmemesi için uğraştım. "Evliliğimiz sadece... bozuldu. O artık umursamıyordu ve ben de inkâr içindeydim sanırım. Sonunda birlikte olduklarında, duygusal bir ilişkinin tek gecelik bir ilişkiden daha çok acı verdiğini hissettim. Onun onunla yatmasını, sadece seks olmasını tercih ederdim. Ama bana benden ayrıldığını ve ona aşık olduğunu söyledi."

Ne dediğimi fark ettiğimde, dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı kaldırıp Sean'ın gözlerine baktım. "Öyle demek istemedim... Özür dilerim. Yaşadıklarını küçümsemek istemedim. Ben... Söylediklerimi unut." "Lizzie, kes şunu." O titredi salladı . Bir birkaç ayak birkaç mesafe bizi ayırıyordu, ama sanki aramızda bir parça mermer olmasaydı, o mesafeyi aşip beni kollarına alacaktı. Sonsuz hayallerimin bir başka kanıtı. Sean hüzünle gülümsedi. "Ne olursa olsun, bence ikisi de birbirinden kötü. Onu başka bir erkekle hayal ederek kendimi deliye çevirdim. Ama eğer benim gözümün önünde başka birine aşık olsaydı..." Burun deliklerinden sert bir nefes çıktı. "Nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Daha da kötü olurdu. Kendimle ilgili her şeyi sorgulamama neden olurdu. ilişkimiz hakkında. Sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Etrafımızı sessizlik kapladı, ama bu normalde hemen doldurmaya çalıştığım rahatsız edici, gergin bir sessizlik değildi. Sessizliğin çıplak tenime vuran güneş ışınları gibi hissedildiği, durgun bir yaz günü gibiydi.

Evliliğim parçalandığında, Isaac iş arkadaşıyla seks yapmamış olması, her fırsatta yüzüme vurduğu bir gerçektir. O kadınla hiçbir şey yapmamışken, ben bu ihanete neden bu kadar kıızıyordum? Neye kıızıyordum ki? Beni aldatmış değildi ki. Mantıksız, duygusal ve gülünçtüm.

Zamanla, kavgalarımız daha sık hale geldikçe ve boşanma ihtimali ortaya çıktııkça, onun sözlerine inanmaya başladım. Ailem ve arkadaşlarım da aynı şeyi söylüyorlardı. Sanki bu iyi bir şeymiş gibi konuşuyorlardı: en azından onunla yatmamıştı. En azından sadık kalmıştı.

Ama o ana kadar, ucuz şarap kadehimin sapını parmaklarımla sıkıca tutarken, önümde duran nazik, düşünceli, cömert bir adamın bana aynı şekilde hissedeceğini söylediği anda, duygularımın geçerli olduğunu anladım.

Bu bir ihanetti. Sonsuza kadar yanımda olacağına yemin eden adamın derin ve acımasız bir ikiyüzlülüğüydü. Ev ve çocukların bakımını bana bıraktı, ev işlerinin aslan payını üstlenirken maddi olarak katkıda bulunmak için mücadele etmeme izin verdi ve egosunu okşatmak için başka yerlere gitti.

Onunla birlikte kurmak için çok uğraştığım hayat bir yalandı. Sonra, bakmam gereken iki küçük çocuğum, avukatların faturaları, yeni bir iş ve aşırı tepki gösterdiğimi söyleyen herkesin hayal kırıklığıyla dolu sözleri ile, geleceğe dair hayallerimi tek başıma yeniden kurmak zorunda kaldım.

Ama *abartmamıştım*. Kızmakla haklıydım. Kırılmakla haklıydım.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne için?"

"Bunu söylediğin için. Kızgın olmamın normal olduğunu hissettirdiğin için."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama gözleri hüzünlüydü. "Kesinlikle yeniden flört etmeye hazır iki insan gibi konuşuyoruz."

Gülerek, burnumdan bir ses çıktı ve bu da beni daha çok güldürdü. Sean'ın kıkırdaması beni sıcak bir kucaklama gibi sardı ve sonunda sakinleştiğimizde, şişeyi alıp bardaklarımızı tekrar doldurdu. Çok kolay içiliyordu, bu yüzden kendimi yavaşlatmaya zorladım.

"Peki," dedi. "Neden tüm eğlenceyi sen yaşıyorsun? Bana ideal erkeğini anlatmaya ne dersin?"

Oh hayır. Kesinlikle olmaz. O konuya girmeyecektik. O yolun sonunda ejderhalar vardı ve ne yazık ki kılıcım ve zırhım çok paslanmıştı. Kan dolaşımdaki şarap da yardımcı olmuyordu. Kasten

kadehimi ittim ve ona düz bir bakış attım. "Bu işler öyle yürümez. Bana Laurel'in neden uygun olmadığını düşündüğünü söyle, oradan devam ederiz."

"Gerçek için gerçek," diye kaçamak cevap verdi, gözleri parıldıyordu.

Bu yolda ejderhalar da vardı. Oh, tanrım. Görünüşe göre tehlikeli bir ruh halindeydim, çünkü "Çocukları sevmeli. Sadece tahammül etmekle kalmamalı. Çocuklarımla benim için her şey olduğunu bilmeli. Çocuklar onu sevmezse, gider." dedim.

Sean başını eğdi. "Kendine gülmeyi bilmeli."

Geri çekildim. "Laurel bilmiyor mu? Onun ikinci adı kendini küçümsemek!"

"Laurel'dan bahsetmiyordum," diye cevapladı Sean gülümseyerek. "Sana söyledim. Ateşlenmedik."

"O çok seksi. Nasıl kıvılcım çıkmasın?"

Omuz silkti, gözleri benimkilere kilitlendi. "Sadece yoktu, Lizzie."

O düşük, gürleyen sesiyle adımı söylediğinde, karnımın derinliklerinde bir sürü kıvılcım çaktı. Kendimi kontrol altına almaya çalıştım ve zihnimde olası eşleşmeleri gözden geçirdim. Cindy, onun için ikinci tercihimdi. "Tamam. Bekar bir anneyle çıkmaya ne dersin?"

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, "Buna açığım" dedi.

Kıvılcımlar tam bir cehenneme dönüştü ve bacaklarımla arasına indi. Oh oh.

Kendimi iş gibi davranmaya zorladım. "Güzel. Bana başka bir şey söyle."

"Önce sen."

"Bu işler böyle yürümez, Sean."

Kadehindeki şarabı çevirirken gülümsemesi genişledi. "Ya yanaklarının kızarması hoşuma giderse?"

Bana böyle şeyler söylemeyi bırakması gerekiyordu. Daha sonra beni sadece üzüntüye ve kırık bir kalbe sürükleyecek türlü türlü fikirler aklıma geliyordu. Ona sert bir bakış atmaya çalıştım. "Yanaklarımdan nefret ediyorum."

O irkildi. "Ne? Neden? Ben senin yanaklarını seviyorum."

Hızla gözlerimi kırptım ve yüzüme daha fazla kan hücum ettiğini hissettim. "Kes şunu Sean. Çok zorlu davranıyorsun."

Bu konuşmayı tekrar rayına oturtmam gerekiyordu. "Tamam. Peki, sana en son ilgi duyduğun kadından bahsetsene?"

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Sonra şarabından bir yudum aldı ve bir süre bardağa baktıktan sonra sonunda gözlerime baktı. "O nazikti. Düşünceliydi. Hiç çaba sarf etmeden çok komikti. Bazen onu fark eden tek kişinin ben olduğumu hissediyordum, bu da sanki her zaman yasak bir sırrı taşıyormuşum gibi hissettiriyordu."

Kalbim hızla çarptı. Bir yanım onun beni tarif ettiğini hissetti. Ama çoğunlukla, açıkça benimle asla çıkmayacak bir adama bu kadar umutsuzca ilgi duyduğum için üzüldüm. Yoksa neden bana başka kadınlarla tanıştırmamı istesin ki?

Çaba sarf etmeden nazik ve eğlenceli biriydi. Onun sözlerine odaklandım ve bir fikir aklıma geldi. "Astrid ile tanışmalısın," diye kendimi zorladım.

Bir saniye sessiz kaldı, sonra başını eğip "Bana ondan bahset" dediğinde biraz pes etmiş gibi göründü.

ON SEKİZ SEAN

Kafamı erkeklerin yatak odasına soktum ve ikisinin de derin uykuda olduğunu gördüm, sonra yaklaşık bir saat sonra Lizzie'nin evinden ayrıldım. Beni ön kapıya kadar geçirdi ve bana yumuşak, karşı konulmaz gülümsemesinden birini gösterdi, ben de hiç ayrılmak istemediğimi fark ettim.

Ama gittim ve boş evimdeki soğuk yatağıma döndüm. Randevu fiyaskoydu ve sonrasında Lizzie'nin evine gitmekten kendimi alıkoyamadım.

Ateşle oynadığımı biliyordum ve umursamıyordum.

Ertesi sabah, ayaklarım beni Lizzie'nin kapısına geri götürdü, elimde zencefilli kurabiye ev süslemeleriyle dolu bir çanta ve iki kahveyle dolu bir tepsi vardı.

Hazel kapıyı açtı. "Anne! Sean geldi!"

Ben bir şey söylemeden koşarak uzaklaştı ve ben de açık kapıyı bir davet olarak kabul ettim. Lizzie'nin başı koridorun sonunda belirdi, saçları dağınık, yanakları gülmekten ya da efordan ya da her ikisinden de kızarmıştı. Gülümsemesi beni bir mıknatıs gibi çekti ve kendimi mutfakta buldum, oraya nasıl gittiğimi hiç hatırlamadan. "Bir şeyler getirdim," dedim ve ona şekerleri ve kahveyi uzattım.

"Çok düşüncelisin," diye cevapladı ve bana gülümsedi. Elini kaldırıp pazımı sıktıktan sonra kahve tepsisini ve çantayı taşımama yardım etti. Süveterimin üzerinden dokunuşunu hissettim ve onu altımda tuttuğumda ne kadar yumuşak olduğunu hatırladım.

"Baba! Bak! Bunları dün gece yaptık. Önce internetten şablonları indirdik, sonra zencefilli kurabiye hamurunu hazırladık. İlk partiyi yaktığımız için yenisini yapmak zorunda kaldık ama şimdi birleştirmeye hazırız. Zach ve ben birlikte bir tane yapacağız."

"Ben de kendiminkini yapacağım," dedi Hazel.

Çocukların yemek masasında oturduğu yere gittim, zencefilli kurabiye evlerinin parçaları önlerinde bir yapboz gibi dizilmişti.

"Bunu kim yapıyor?" Üçüncü istasyonu işaret ettim ve başımı kaldırdığımda Lizzie'nin kızardığını gördüm.

"Bütün eğlenceyi çocuklara bırakamayız, değil mi?" diye espri yaptı. "Uslu durursan, süslememe yardım etmene izin veririm."

"Uslu olabilirim," diye gülümseyerek cevap verdim.

Kahve fincanının kenarından gözleri karanlık, sıcak kömür gibi parlıyordu. Biraz kötücül görünüyordu, sanki damarlarında bir damla peri kanı akıyormuş gibi, ve Suzy Homemaker görünüşünün arkasında kaç tane yüzünü sakladığını merak ettim.

"Tamam. Hadi başlayalım." Onun kaşıkla krema torbalarına krema doldurup çocuklara vermesini izledim. Çocuklar da evin parçalarını birbirine yapıştırmaya başladılar. Hazel kararlı görünüyordu ama biraz koordinasyonsuzdu, evinin her yerine krema damlaları bırakıyordu ve kendine sinirlenerek homurdanıyordu. Erkekler ise başlamadan birkaç saniye sonra ciddi ve odaklanmış bir hal aldılar. Mikey'nin başını Zach'e doğru eğmesini ve Lizzie'nin oğlunun tereddüt etmeden benimkine danışıp yardım istemesini izlemek hoşuma gitti.

"Al," dedi Lizzie. "Bunları bir arada tut, ben yapıştırayım."

O evin ön tarafına bir duvar dayadı ve ben de onun işaret ettiği yere parmaklarımı koydum. O, piping torbasını yerine yerleştirirken omuzu koluma değdi ve düzgün bir beyaz krema çizgisi iki parçayı birbirine sabitledi.

O uzaklaşıp bana gülümsediğinde, biraz şaşkın hissettim. "O kadar da zor değildi," dedim, sonra Lizzie'nin dehşetle çığlık atmasıyla irkildim.

İki parça zencefilli kurabiye kek tahtasının üzerine düştü.

"Yapışana kadar tutacağım," dedim ve tekrar denedik.

"Anne, bana yardım eder misin?" diye sordu Hazel, kaşlarını çatarak.

"Tabii ki, tatlım."

İki zencefilli kurabiye parçasını ellerimle bir arada tutarken, Lizzie'nin masanın etrafında dolaşıp kızının yanına gitmesini izledim. Sabırlı ve sıcakkanlıydı ve dört duvarı kısa sürede dikince Hazel'ın yüzü ıslı ıslı oldu

. Ben tek başıma bir duvar daha yapmayı başardım, ama gözlerim sürekli Lizzie'ye ve sonra da çocuklara kayıyordu.

Kalbim sakindi. Lizzie'nin evinin her köşesinde bir kamyon dolusu süslemeyle çevrili, Noel temalı bir etkinliğe katılıyordum ve Noel'i hatırlatan şeylerin genellikle yarattığı rahatsızlığı hiç hissetmiyordum. Ebeveynlerimle ilgili eski anılar ya da eski sevgililerim ve ihanetlerle ilgili yeni anılar yoktu. Sadece yapışkan parmaklar ve mutlu çocuklar, zencefilli kurabiye kokusu ve her an Lizzie'den gelen yumuşak kahkahalar vardı.

"Fena değil," dedi Lizzie başını sallayarak yanıma gelip durdu. "Çatıyı yapalım."

Bana uzanarak uygun zencefilli kurabiyeyi almak istedi ve göğsü omzuma değdi. Tıpkı inşa ettiğimiz yapılar gibi tatlı ve baharatlı bir kokusu vardı. Hareketsizce oturdum ve vücudunun benimkine değdiği hissini düşünmemeye çalıştım.

"Sean," diye azarladı ve ben irkildim. "Ne?"

"Bu da ne böyle?"

Onun işaret ettiği yere, zencefilli evimizin arka duvarına baktım. Duvar maalesef yapısal hasar görmüş ve kapsamlı onarım gerektiriyordu. Duvarlar ve taban, şekerleme ile kaplıydı ve pencereden yere kadar uzanan büyük çatlak da başka bir şekerleme ile kapatılmıştı. Doğrusu, çocuklar benden daha iyi iş çıkarıyorlardı.

"Elimden geleni yaptım," dedim ve karşılığında bir kahkaha ile ödüllendirildim. Eli omzumu sıktı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Çatıyı kapattık, parmaklarımız birbirine değdi, gülümsemelerimiz genişledi.

Huzur ve memnuniyetten kaynaklanan sessiz bir mutluluk hissettim. Sonunda tüm şeker torbalarını açıp süslemeye başladığımızda, Lizzie her şekerlemeyi ağzına attığında ona gizlice bakıyordum. Ben de uzanıp kendi Fuzzy Peach şekerimi ağzıma attığımda, gözleri meydan okurcasına parladı.

Sonra gülümsedi ve bu gülümseme, dilimde eriyen şekerden daha tatlıydı.

Daha sonra, gitme zamanı geldiğinde, Lizzie elime bir kağıt parçası sıkıştırdı. "Astrid'in telefon numarası," dedi. "Bu sabah onunla görüştüm, seninle çıkmaktan memnuniyet duyacağını söyledi."

"Oh," dedim, kağıda bakarak, günün tüm tatlılığı eriyip gitmişti. "Tabii. Teşekkürler."

Mikey, zencefilli evini elinde tutarak koridordan koşarak geldi. O ve Zach, Zach okuldan sonra onu hayranlıkla izlemek için davet edildiği sürece Mikey'nin evi eve götürebileceği konusunda anlaşmışlardı. Bana adil geldi. Oğlum bana, sonra Lizzie'ye gülümsedi. "Eğlendim," dedi.

Lizzie'nin gülümsemesi yumuşaktı. "Güzel. Bu beni mutlu etti."

"Belki bir dahaki sefere Zach bizim evde kalabilir.

Değil mi, baba?"

"Doğru," dedim, Lizzie'ye başımı salladım ve oğlumun peşinden kapıdan çıktım.

Emniyet kemeri takılıp zencefilli evi kucağına sıkıca tuttuğunda, Mikey bana bakıp "Baba?" dedi.

"Mm?"

"Lizzie çok iyi biri."

Başımı salladım ve motorun anahtarını çevirdim. "Evet," diye cevapladım. "Öyle."

"Ve çok da güzel."

Direksiyon simidini parmaklarımla kavradığımda pürüzsüz bir his verdi. "Evet," diye tekrarladım. "Öyle."

ON DOKUZ LIZZIE

PAZARTESİ SABAHİ, Laurel resepsiyon masasına yaslandı ve Four Cups Café'den aldığı kahve fincanını önüne koydu. "Günaydın." Yüzündeki ifade her şeyi bilen ve eğlenen bir ifadeydi.

"Sana da günaydın," dedim. "Bu ne için?"

"Cumartesi günü randevuyu ayarladığın için. İyi vakit geçirdim."

Bir yudum almak için fincanı çevirirken kaşlarımı çattım. "Anlıyorum," diye cevap verdim. Sean bunun bir fiyasko olduğunu söylememiş miydi?

Laurel'a baktığımda, gülümsemesi genişlemişti. "Ben de öyle düşünüyorum. O akşam yemeği sırasında birçok şey benim için netleşti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, beni yarısı boyunca *senin* hakkında şiirsel sözler söyleyen bir adamla randevuya çıkardığın anlamına geliyor."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve bir yudum aldım. Kahve ipeksi ve lezzetliydi, omuzlarım gevşedi. "Sean ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedim sonunda.

"Hiç çıkmış mıydınız?"

Bir an durakladım. "O ve ben mi?" "Evet."

"Hayır."

"Neden çıkmadınız?"

"O, kardeşim en iyi arkadaşıydı, hâlâ da öyle."

Laurel kahvesinden bir yudum aldı ve "Ee?" dedi.

"Yani birbirimizi o şekilde tanımıyorduk. Ben sinir bozucu küçük kardeşiydim. Sonra o mezun oldu ve taşındı."

"Ve şimdi geri döndü."

"Ve şimdi geri döndü," diye tekrarladım, ellerimi ısıtmak için kağıt bardağı iki elimle kavradım. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun? Çünkü anlamadım."

"Lizzie, çok tatlısın."

Tamam, bu konuşma beni sinirlendirmeye başlamıştı. Ona düz bir bakış attım. "Bu ne demek oluyor?"

"Sana açıkça söyleyeceğim."

Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim.

Laurel yavaşça ve dikkatlice konuştu. "Sean sana tamamen aşık."

Sandalyeye yaslandım ve ona kaşlarımı çattım. Kalbimin hızla atması kötüye işti. "Hayır. Hayır, o sadece eski bir arkadaş. Kardeşimin eski arkadaşı."

Laurel omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

"Onu çocuklarımla okulundaki sanat öğretmeniyle randevuya çıkardım bile."

O da dikleşt. "Ve o da kabul etti mi?"

"Tabii ki. Onu biriyle tanıştırmaya çalışıyorum. Yeni yılda ona bir öpücük ayarlamak için bir planımız var."

"Ama... neden?"

Bir an birbirimize baktık. Birkaç kez gözlerimi kırptım ve başımı salladım. "Çünkü o benden istedi."

"Öyle mi?"

"Aslında tam olarak değil. Ailem onu buna zorladı sayılır. Ama o da razı oldu."

"Hmm."

Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu ve Laurel, Sean'ın benden hoşlandığını söylediğinde göğsümde filizlenen küçük umut tomurcuğunu hiç sevmemiştim. Bu imkansızdı. O 1,80'den uzun bir Adonis'ti, ben ise her grubun annesiydim. Uyumlu değildik. *Onun benden* hoşlandığını düşünemiyordum. Tabii ki, beni ailemden biraz daha fazla fark ediyor gibiydi ve Mikey'e harcadığım zaman ve çabayı takdir ediyordu, ama bu farklı bir şeydi. Ara sıra davlumbaz filtrelerini temizlemek için fazladan çaba harcayan bir hizmetçi olsaydım da farkı olmazdı. Onun bunu fark etmesi ve takdir etmesi, benimle çıkmak istediği anlamına gelmiyordu.

Sonra yine, ereksiyon vardı. Sert penisi bana bastırılmıştı ve bunu hissetmem için kalçalarını hareket ettirmişti. Tekrar tekrar.

Ama belki de bu, ergen bir erkeğin yapacağı gibi, istemsiz bir tepkiydi. Tanrı biliyordu ki, çoğu erkek diğer tüm açılardan ergen erkekler gibiydi. Neden bu da öyle olmasın?

Laurel'in gözlerine baktım ve sesimi alçaltarak, "Seninle birlikteyken tahrik oldu mu?" diye sordum.

Kahvesini yudumlarırken boğuldu. "Anlamadım?"

"Şey, bilirsin..." Kucağımı işaret ettim. "Öyle miydi?"

"Ben nereden bileyim?"

"Belki hissetmişsindir."

"Ne?"

"Sadece soruyorum!"

Laurel kahkahayı bastı. "Hayır. Yani, emin olamam ama hayatım pahasına hayır derim."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Bu mantıklı gelmiyordu. Bu, oturma odasında ağacı dikerken onun tahrik olduğu anlamına gelirdi. Ama... neden? Ona tekrar baktım. "Emin misin?"

"Şöyle söyleyeyim. Akşam yemeğinden sonra onu öptüm ve hiçbir şey olmadı. Hiçbir kıvılcım. Karşılıklı bir şey yoktu. Hiçbir şey."

Laurel'in Sean'ı öptüğünü düşününce yüzümün biraz donduğunu biliyordum ve bu konuda üzülmenin saçma olduğunu da biliyordum. Onları randevuya çıkaran bendim!

"Bana öyle bakma," diye sitem etti.

"Ne gibi?" Kahvemi aldım ve canlandırıcı bir yudum aldım. "Sanki az önce karnına yumruk attım gibi."

"Oh, kes şunu."

"Lizzie, ondan hoşlanıyorsan, onu başka kadınlarla tanıştırmayı bırakmalısın. Sana söylüyorum, senin ilgine karşılık verecektir."

Elimi salladım. "Senin için söylemesi

kolay." "Öyle mi? Neden?"

İki elimi de ona doğru salladım, anlamlı bir bakış attım, sonra iki elimi de kendime doğru salladım. "Daha fazla açıklamam mı gerekiyor?"

"Eğer benden daha az çekici olduğunu ima ediyorsan, kafanı kontrol ettirmelisin."

"Ben iki çocuklu bekar bir anneyim ve yapmam gereken binlerce işi bırakın, çamaşırları bile zar zor yetiştirebiliyorum.

Erkeklerin kapımı çalarak çıkmak isteyeceği türden bir kadın değilim."

"Genel olarak kapını çalan erkeklere ihtiyacın yok," diye cevapladı Laurel bilgece. "Kapını çalan *tek bir* erkeğe ihtiyacın var."

Ve o, iki gün üst üste kapımı çaldı.

"Yanılıyorsun." Sesim kesindi. "Erkeğe ihtiyacım yok.

O yollardan geçtim, o işleri yaptım, o tişörtü aldım."

"En son ne zaman bir erkekle çıktın?" "Randevuya mı?"

Laurel homurdandı ve bana sinirli bir gülümseme attı. "Evet! Randevuya."

Yutkundum. "Isaac, muhtemelen. Hazel doğduğunda randevu gecelerine son verdik. Yani..."

"Sekiz yıldan fazla."

"Doğru." Bu utanılacak bir şey değildi ve neden yanaklarımın kızardığını bilmiyordum. Zengin ve dolu dolu bir hayatım vardı ve arkamda bir zincirdeki çapa gibi bir erkeği sürüklemeyi özlememiştim. Boşanmadan sonra, temizlemem gereken üçüncü bir kişi olmadığında evimi temiz tutmanın daha kolay olduğunu keşfettim. Çocukların etkinliklerini ve randevularını tek başıma halledebiliyordum, çünkü Isaac'ın unutacağı, geç kalacağı veya işleri batıracağı konusunda sürekli endişelenmeme gerek yoktu. Başardım. Her şeyi hallettim ve hayatım kolaylaştı. Çocuklarım büyüdü. Her şey yolunda gitti.

"Bir erkeğe ihtiyacım yok," diye tekrarladım.

"Tabii," diye kabul etti Laurel. "Kimsenin erkeğe *ihtiyacı* yok. Ama bazen eğlenceli olmuyorlar mı?"

"Benim tanıştıklarım değil."

Laurel ellerini havaya kaldırdı ve çenesini eğdi, pes etti. "Peki. Söylediklerimi unut. Sean harika bir adam ve akşam yemeği çok güzeldi. Konuyu burada kapatalım."

"Kahve için teşekkürler," dedim, rahatlamış bir şekilde. Bana son bir kez gülümsedi, sonra masasına doğru yürüdü. Kahvemi içtim ve kendime onun hayal gördüğünü söyledim.

Sean Hardy benden hoşlansaydı, bunu bilirdim. Ayrıca, Astrid ile çıkmayı kabul etmezdi; bana asılırdı.

Değil mi?

YİRMİ SEAN

Astrid ile randevumu Cumartesi öğlen saatlerinde Four Cups Café'de ayarladım. Mikey, Aaron'ın evindeydi ve randevu ters giderse kaçabileceğim bir yer olması fikri hoşuma gitmişti. Lizzie'nin zevkine güveniyordum ama içimden pek gelmiyordu. Bu randevuya gidip formaliteyi yerine getirebilirdim ve bir sonuç çıkmazsa tüm çabayı bırakabilirdim.

Astrid, düşük kesimli kahverengi elbisesinin üzerine parlak turuncu bir palto giymiş, saçları yüzünün etrafında bukleler halinde sallanarak kapıdan içeri girdi. Bakışları hemen benimkilere yöneldi ve gözlerinde ilgi dolu bir ışıltı belirdi. Randevuyu ayarlarken bana turuncu giyeceğini söylemişti, bu yüzden onun olduğunu anladım.

"Merhaba, yabancı," dedi.

Komik mi yoksa baştan çıkarıcı mı olmaya çalıştığından emin olamadım, bu yüzden kolay bir gülümsemeyle yetindim ve bu randevuyu bir kafede ayarladığı için geçmişteki kendime teşekkür ettim. Kaçmak kolaydı. "Sen Astrid olmalısın." Ayağa kalktım ve elini sıktım. El sıkışması biraz gevşekti ve sanki göz kapağının altına toz kaçmış gibi bana kirpiklerini kırıştırdı.

"Lizzie doğruyu söylüyordu. Sen. *Çok. Çekicisin.*"

"Şey." Boğazımı temizledim. "Sana kahve ikram edebilir miyim?" "Sadece daha sonra *seni* içebilirsem."

Birbirimize baktık. Belki de işler daha da kötüleşmeden şimdi gidebilirdim.

Sonra gülümsedi. "Güçlü bir kapuçino alacağım. Enerjimi yükseltmem gerektiğini hissediyorum." Kaşlarını oynattı.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım, sonra durakladım. Kötü imalar bir şeydi. Kahveyi bitirene kadar bununla başa çıkabilir miydim? "Dinle, bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum."

Astrid öne eğildi, kollarıyla göğüslerini birbirine bastırarak dekoltesini sergiledi. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

göz kırptı. "Bakmanı sağladım."

"Ben, ah..." Gözlerimi onun yüzüne çevirdim. "Burada gerçekten aynı fikirde olduğumuzdan emin değilim."

Kafasını eğdi. Kirli sarı bukleleri omzundan düştü ve bana büyük mavi gözleriyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben daha çok yavaş ilerleyen biriyim," diye itiraf ettim, bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değildim ama kesinlikle söylemem gereken bir şey gibi görünüyordu.

"Nefis." Geriye yaslandı ve parmağını köprücük kemiği üzerinde gezdirdi. "İşleri yavaştan almayı bilen erkekleri severim." Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ee? Cappuccino?"

"Tamam." Ayağa kalktım. "Bir saniye."

Sipariş verip ödemeyi yapmam birkaç dakika sürdü, bu süre içinde kafamdaki karışıklığı gidermeye çalıştım. Lizzie *bu* kadının bana uygun olduğunu mu düşünüyordu? Omzumun üzerinden bakınca Astrid'in bana baktığını fark ettim. Bana utangaç bir gülümsemeyle bir öpücük gönderdi.

Tanrım. Barista işini bitirene kadar tezgahın yanında bekledim, sadece tekrar oturmak zorunda kalmadan önce kendime birkaç dakika daha zaman kazanmak için. Kahvemi paket yaptırmalıydım.

Astrid'in cappuccinoyu masaya koyduğumda, kendimi hazırlamıştım ve bir saldırı planı yapmıştım.

"Demek okulda öğretmenlik yapıyorsun?"

"Tabii ki, koca adam." Gülümsedi. "Sanat... çünkü dağınık olmayı seviyorum."

Gözlerimi kırptım ve boğazımı temizledim. "Tabii. Çok güzel. Çocukları sever misin?"

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim." Cappuccinodan bir yudum aldı ve üst dudağındaki köpüğü yaladı, tüm bu süre boyunca gözlerime bakmaya devam etti.

Midem bulandı ve kaşlarımı çattım. "Lizzie sana benim hakkımda tam olarak ne anlattı?"

"Uzun boylu, yakışıklı, bekar. Ellerinle çalışmayı sevdiğini söyledi."

Sesinin imalı tonunu görmezden gelmeye çalıştım ve başımı salladım. "Grant Greene ile marangoz olarak çalışıyorum. Onu tanıyor musun? Aslında bu kahve dükkanının sahibi onun karısı."

"Tabii." Yine köpüğü yaladı. "Peki ya ben? Umarım Lizzie sana gençlik yıllarımdan çılgın hikayeler anlatmamıştır."

"Şey," diye başladım, "hayır. Kızının okul tiyatrosunda yönetmen olduğunu söyledi. Önceden tanıştığınızı bilmiyordum."

"Oh, tanışmıyoruz," dedi. "Ama bazen bu tür hikayeler dolaşır, bilirsin."

Astrid'in boşa harcanmış gençlik hikayeleri hakkında hiçbir şekilde ayrıntı sormamın imkanı yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu, çünkü karşımdaki kadına olan ilgim o kadar azdı ki, yerin altında kalmıştı. Ama onun Mikey'nin okulunda öğretmen olduğunu biliyordum, bu yüzden dikkatli davranmam gerekiyordu. Öğretmenlerin ve idarecilerin bekar babaları ne kadar kolay yargıladıklarını, PTA annelerinin ne kadar çabuk dedikodu yaydıklarını öğrenmiştim. Bu durumdan kurtulmak için biraz hassasiyet göstermem gerekecekti.

"Öğretmenlikten hoşlanıyor musunuz?"

Astrid başını salladı. Yüzü tamamen köşeli idi; Lizzie'nin sahip olduğu yumuşaklık onda yoktu. Çirkin bir kadın değildi, ama ilk izlenimim o kadar kötüydü ki, onda çekici bir şey bulmak benim için zordu. "İşimi seviyorum," dedi, "ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

Öne doğru eğildi. "Kahvelerimizi bitirdikten sonra seninle ne yapacağımızı konuşmayı tercih ederim."

"Aslında, oğlumu almam gerekiyor. Yani... boş değilim." Alt dudağı büzüldü. "Yazık."

"Biliyorum," dedim ve ellerimi açtım. "Baba olmak böyle işte." "Eh, bir dahaki sefere artık."

Boğazımı temizledim ve söyleyecek bir şey bulmak için kafamı yordum, sonra kafenin duvarlarında satılık olan eklektik sanat eserlerine göz attım ve Astrid'den gördüğümüz tüm eserler hakkında ayrıntılı görüşlerini sordum. Kahvem bittiğinde saatime baktım ve izin isteyerek ayrıldım.

On beş dakika sonra, Aaron'ın evinin önüne geldiğimde Lizzie'nin arabasından inip garaj yoluna çıktığını gördüm. Bana doğru dönüp el salladı, dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. Çocukları çoktan

amcalarının ön kapısına doğru koşarken, kamyonetimden inerken onların içeri girip kaybolmalarını izledim.

"Bu kadar çabuk mu döndün? Nasıl gitti?"

"O kadına benim hakkımda ne söyledin?" diye sordum, sürücü kapısına yaslanıp kollarımı kavuşturarak.

Lizzie, bere ile bere arasında bir şey olan tüylü pembe bir şapka takıyordu. Şapkayı alnına itti ve bana göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kadın çok ısrarcıydı. Sanırım beni hemen orada, kafe masasının üzerine eğip onu becermemi bekliyordu."

Geniş kahverengi gözler bana bakıyordu. "Ne? Gerçekten mi?"

"Oturdu ve senin haklı olduğunu, benim de çok çekici olduğumu söyledi." Vurgulamak için kaşlarımı oynattım.

Lizzie elini ağzına kapatıp kıkırdadı ve ben de istemeden dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. Randevunun yarattığı gerginlik içimden çekip gitti ve sonunda kaçma ihtiyacı duyduğum o panik hissinden kurtuldum.

"Buna inanamıyorum," dedi.

"Ona benim lezzetli olduğumu mu söyledin?"

"Bunu ben nereden bileyim?" Gözleri soğuk Aralık havasında parıldıyordu, dudaklarının kenarlarında dayanılmaz, cadı gibi bir gülümseme vardı.

Bana öyle baktığında onu öpebilirdim. O yumuşak pembe dudaklarını aralayıp beni içeri almasını hissedebilirdim. Onu hemen tatıp, görüldüğü kadar lezzetli olup olmadığını öğrenebilirdim.

"Kabul ediyorum, Astrid biraz çılgındı," dedi Lizzie. "Laurel'dan sonra, belki de seni yanlış anlamışımdır diye düşündüm."

"Kadınlar konusunda zevklerim konusunda cahil olabileceğini düşünmeye başlıyorum, Lizzie."

"Hey, dur bakalım. Benim üzerimde baskı var. Kimsenin çekici bulmadığı birini istemem dışında bana çalışabileceğim hiçbir şey vermedin."

"Ben öyle demedim."

"Öyle mi? Peki ne dedin?"

"Bana sanki onun sırlarını ortaya çıkarıyormuşum gibi hissettiren bir kadını tanımak istediğimi söyledim. Onu keşfetmek. Sanatın

"Lizzie, gülmemek için dudaklarını içe doğru kıvırdı.

Lizzie gülmemek için dudaklarını içe doğru kıvırdı.

"Ayrıca bana, enerjisini yükseltmek için sert bir kahve istediğini, böylece daha sonra beni iebileceğini söyledi."

Bakmaya devam ettiğim dudaklarından bir çığlık kaçtı ve Lizzie yine elini ağzına kapattı. "Hayır."

"Evet."

"O bir ilkokul ğretmeni!"

"O bir cinsel sapık. Ya da öyle sayılabilir. Hiç kimseyi bu kadar abartılı davranırken görmemiştim."

Lizzie burnundan bir ses çıkardı ve ben sonunda gülmeye başladım. Onun böyle burnundan ses çıkarmasını, kıkırdamalarının dayanılmaz hale gelmesini çok seviyordum. Beni iten içe heyecanlandırıyordu. O felaket randevunun hatırası bile, onu güldürmek için onunla paylaşmak istediğim bir şeye dönüştü.

Ön kapı açıldı ve Aaron kapıda belirdi. Bize el salladı. "ok hızlı oldunuz!"

"Oh, ikiye iki," diye cevapladı Lizzie.

"Yeteneğini kaybediyorsun," diye cevapladı Aaron.

"Yok canım," diye itiraz etti Lizzie. "Bunu yapabilirim. Bu konuda iyiyim! öpatanlık benim özel yeteneklerimden biri."

"Başka hangi özel yeteneklerin var?" Bu soru... ağzımdan öylece ıktı. Bu kadar sert konuşmak istememiştim.

Lizzie omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini kısarak "Bilmek ister misin?" dedi.

Evet, evet, isterim.

"İçeri gel," diye seslendi Aaron. "Ma başladı. Lizzie, ocuklar oturma odasındalar, istersen onlara bir bakabilirsin."

Lizzie'nin profiline baktığımda, gülümsemesinin donduğunu, sonra yapay bir şekilde parladığını gördüm. "Tabii!" Eve doğru yola çıktı ve ben de onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

YİRMİ BİR LIZZIE

Sean içkisini doldurmak için mutfığa geldiğinde, ben çocuklara atıştırmalık hazırlıyordum. Bardağına su doldururken bir süre kesilmiş sebzeleri tabağa dizdiğimi izledi, sonra ben bakmadığımı düşünerek bir havuç çubuğu aldı.

Elini vurdum ve o güldü.

Bazen onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark edemiyordum. O böyle güldüğünde, sanki içim helyumla doluymuşum ve bir iplik koparsa uçup gidecekmişim gibi hissediyordum.

Laurel'in sözleri zihnimde yankılanıyordu. Ya bana ilgi *duyuyorsa*? O bundan çok emindi ve belki de...

"Hepsi çocuklar için mi?"

Sebze ve sos tabağına baktım, sonra başımı salladım. "Evet, ama siz maç izlerken yemeniz için başka bir tabak daha hazırlayabilirim."

"Eğer çok zahmet olmazsa..."

"Hiç sorun değil." Gülümsedim ama hemen arka dönüp buzdolabından malzemeleri çıkarmaya devam ettim. Laurel'in sözleri kafama takılmıştı.

Tekrar döndüğümde, Sean yanımdaki tezgaha yaslanmıştı. Kolu benimkine değdi ve bakışları bıçağımın hareketini takip etti. Bir salatalığı dilimledim ve çubuklar halinde kesmeye başladım.

"Bunu nerede öğrendin?" Sesi alçaktı.

Samimi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne, sebze kesmeyi mi?" "Bıçağı öyle kullanmayı."

"Çoğunlukla YouTube videoları," diye itiraf ettim. "İşte. Sana göstereyim." Bıçağı eline verdim ve parmaklarını sapın ve bıçağın tabanının etrafına kıvırdım. Cildi sıcaktı, eli benimkinden çok daha büyüktü. Ona bu kadar yakın hissetmek kalbimi çarptırdı. "Bu şekilde tuttuğunda, sadece sapı kavramaya kıyasla daha fazla kontrol sahibi olursun."

bıçağı bu şekilde tutarsan, sadece sapını kavramaya kıyasla daha fazla kontrol sahibi olursun."

"Tamam," dedi ve içkisini bıraktı. "Ve sonra ben sadece..."

"Evet. Bıçağı ileri geri sallayın. Aynen böyle."

O salatalığı dilimlere ayırmayı bitirene kadar, yüzüm omzuna yakın bir şekilde yanında durdum. Kırmızı biberi aldı ve kesme tahtasına koydu.

"Sana bir püf noktası göstereyim," dedim. "Biberin başını ve kuyruğunu kesersen, balık fileto yapar gibi tüm tohumlarını çıkarabilirsin ve sonunda jülyen kesmesi kolay büyük bir şerit elde edersin."

"Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama sana güveniyorum," diye cevapladı Sean, sırtarak. Denesem bile gülümsemeden duramazdım. Ama denemedim. Sadece orada durup, yarısı hazırlanmış sebzelerin üzerinde ona sırtarak baktım, deli gibi.

Kokusu çok güzeldi. Bıçağı geri alıp ne demek istediğimi gösterdiğimde, göğsü omzuma değecek kadar yaklaştı. Hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama elinin sırtımın alt kısmına dokunmak için havada süzüldüğünü sandım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerim titriyordu, o kadar titriyordu ki bıçak elimden kaydı.

Derin bir nefes alıp parmağımı çekince, yeni kesilen yerden ince bir kırmızı çizgi sızıyordu. "Ah!"

Sean'ın kaşları çöktü. Musluğu açtı, su sıcaklığını kontrol etti, sonra kolunu sırtıma dolayarak beni oraya yönlendirdi. "Yıkayın. Bandajlar nerede?"

Ayağımla mutfağın diğer tarafındaki alt çekmeceyi işaret ettim. "Orada. Ama çok küçük. Belki de ihtiyacım bile olmaz..."

Sean kutuyu açıp bandajları tezgahın üzerine saçtığı anda konuşmayı kestim. Bir tanesini aldı, bana temiz bir mutfak havlusu attı ve bandajın ambalajını açmaya başladı.

Parmağım kurduğunda, Sean benim çok daha büyük olan eliyle elimi kavradı ve bandajı küçük yarama dikkatlice, nazikçe yerleştirdi. Parmakları ten rengi kumaşın üzerinde birkaç kez gezdirdi, başparmakları avuç içlerimi nazikçe masaj yaptı.

Bu, boşandığımdan beri bir erkekle yaşadığım en samimi dokunuştı ve başım o kadar dönmüştü ki tezgaha yaslanmak zorunda kaldım.

tezgaha yaslanmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" Sean, beni endişeyle izlerken yumuşak bir sesle sordu.

"Ben iyiyim. Seni etkilemek için bıçakla kesme becerimi sergilemeye çalışırken başarısız olduğum için biraz utanıyorum."

Bana o muhteşem gülümsemesinden birini gösterdi ve kalbim yine hızla çarpmaya başladı. Elim hâlâ onun elindeydi ve ikimiz de çekilmeye niyetli değildik.

"Sean, maçı kaçırıyorsun!" diye bağırdı Aaron.

İkimiz de irkildik. Elimi çektim ve boğazımı temizleyerek bandajı inceliyormuş gibi yaptım. Sean gömleğini çekiştirdi ve benden büyük bir adım uzaklaştı.

"Tamam, tamam," diye cevapladı Sean. Bir an orada kaldı, sonra boğazını temizledi. "Ben..."

Ben başımı salladım. "Evet."

O köşeyi dönüp kaybolduktan sonra, avuçlarımı mutfak tezgahına dayadım ve uzun bir nefes verdim. Ona bu kadar aşık olduğum için kendimi aptal hissettim. Kelimenin tam anlamıyla, ona başka bir kadınla yeni yıl öpücüğü bulmaya çalışıyordum.

Ben özel olmanın tam tersiydim. O kadar uzun yıllar görünmez olmuştum ki, Sean'ın bana gösterdiği ufak bir ilgi bile başımı döndürüyordu. Yarama bakarken elime dokunmuştu. Bu normal bir şeydi, değil mi? Saçma davranan bendim.

Laurel'in onda gördüğü şey gerçek değildi. Ya da gerçekse bile, yakında sönecek geçici bir çekim olabilirdi. Sean'ın benimle ilgilenmesi için, bu konuyu kardeşimle konuşması gerekirdi. En eski arkadaşına benimle çıkmak istediğini söylemesi gerekirdi ve ciddi olarak ilgilenmediği sürece, bu tür bir bomba ile arkadaşlıklarını riske atmazdı.

Bana ciddi olarak ilgi duyması. Tüm yüküm, geçmişim, karmaşıklıklarım. Bu pek olası görünmüyordu ve bu tür düşüncelere kapılmak, kendime işkence etmenin başka bir yoluydu.

Derin bir nefes aldım, tezgahın üzerinde dağılmış bandajları topladım ve sebzeleri doğramaya devam ettim.

YİRMİ İKİ SEAN

"Peki neden denemedin?" Aaron, kanepede kambur oturmuş, ayaklarını Lizzie'nin bize getirdiği boş sebze tabağı ve sosun yanındaki sehpaye uzatmış, sordu.

Televizyondan gözlerimi ayırdım. "Neyi denemedin?"

"Sanat öğretmeni. Yatakta çılgın gibi olurmuş gibi geliyor."

Alaycı bir şekilde başımı salladım. "İnan bana, bu kötü bir fikir olurdu."

Aaron sırtıttı ve omuzlarını rahatça silkti. "Lizzie bu tür şeylere karşı çok duyarlıdır. Bir şans verseydin, belki de iyi anlayabilirdiniz. Peki ya ilk kız ne oldu?"

"Neden herkes beni biriyle eşleştirmek için bu kadar takıntılı?"

Aaron avuçlarını kaldırdı. "Takıntılı değiliz. Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Kadınlarla tanışmak için yardıma ihtiyacım yok." "Kanıtlar aksini gösteriyor."

Ben gülerек kahkahayı bastım ve ayaklarımı sehpaye attım. Lizzie ile mutfakta vakit geçirmek istemiştım, ama Aaron'ın evinde bunu yapmak bana garip geldi. Ona acı verici bir şekilde ilgi duyuyordum, ama o benim en iyi arkadaşım dı. Bu kasabaya taşınmamın tek nedeni oydu, teyzelerimle birlikte. Böyle hafta sonları için, birlikte vakit geçirebileceğimiz ve Mikey'nin etrafında bir toplulukla büyümek nasıl bir şey olduğunu anlayabileceği için.

Bunu bir kadın için gerçekten mahvedebilir miydim? Lizzie için?

En son bir kadına şans verdiğimde, ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni aldattı.

"Hâlâ Melody'ye takıntılı mısın?"

En iyi arkadaşıma baktım. "Ne?"

"Bu yüzden mi bu randevuları reddedip duruyorsun?" "Hayır. Hayır, kesinlikle hayır."

"İyi. Sana yaptıkları doğru değildi. Özellikle de bu zamanlarda neler yaşadığını bilirken."

Göğsümde tanıdık bir ağrı hissettim. Orayı ovuşturup başımı salladım. "Aştım artık," dedim, ama bunun doğru olup olmadığından pek emin değildim.

"Belki de Yeni Yıl öpücüğü olayını unuttur ve tatili geçiririz. Sonra Lizzie senin için daha iyi adaylar bulabilir. Uygulamalara girip, orada kimse var mı bakabilirsin. Artık birini bulmanın zamanı geldi."

"Lizzie'nin benim için bir şey yapmasına gerek yok," diye biraz fazla sertçe cevap verdim. "O zaten yeterince şey yaptı."

Aaron, gözleri ekrandaki maçı takip ederken mırıldandı. "Evet."

"Ayrıca, o benden daha uzun süredir boşanmış ve kimse onun yeniden biriyle çıkmaya başlamasının zamanının geldiğini söylemiyor."

Aaron kaşlarını çattı ama gözlerini ekrandan ayırmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden kimse ona yeni bir erkek arkadaş bulmaya çalışmıyor?"

Aaron kaşlarını daha da çatarak sonunda bana baktı. "Kim? Kız kardeşim mi?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Kız kardeşim kimseyle çıkmak istemiyor."

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevapladı Aaron kesin bir şekilde. "O iyi. Mutlu. Çocukları, işi ve her şeyi var."

"Benim de çocuğum, işim ve her şeyim var." "Ne demeye çalışıyorsun?"

Bu sefer avuçlarımı yukarı kaldırma sırası bendeydi. "Bir şey demiyorum. Sadece soru soruyorum. Kimseyle çıkmıyor, değil mi?" Aaron tekrar televizyona döndü. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Koridora ve mutfığa açılan kapıya göz attım ve ayak seslerini dinledim. Hiçbir ses duymayınca, "Eski sevgilisi ne olmuştu?" diye sordum.

"Kimin eski sevgilisi?" "Kız kardeşinin."

"Lizzie'nin mi?"

"Benim bilmediğim başka bir kız kardeşin mi var?"

Aaron burnunu çektiikten sonra omuz silkti. "Sanırım sadece birbirlerinden uzaklaştılar.

Lizzie öyle söyledi."

"Bana onun iş arkadaşlarından biriyle flört ettiğini söyledi."

Aaron ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Huh."

"Sana hiç bahsetmedi mi?"

Aaron omzunu kaldırıp indirdi. "Aslında... evet. Biriyle mi konuşuyordu, yoksa bir şeyle mi? Mesajlar mı? Onu aldattığını sanmıyorum. Sadece işlerin yolunda gitmediğini ve çocuklara odaklanmak istediğini söyledi. Sanırım çok geçmeden yeni biriyle çıkmaya başladı. Belki de bir şey vardır. Annem bundan bahsetmişti, ama bilmiyorum."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne?"

"Kız kardeşinin eski sevgilisinin aslında bir ilişkisi olması."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Yıllar önceydi dostum. Neden umursuyorsun ki? Kız kardeşimden hoşlanıyor musun yoksa?"

"Ne?" Kanepede yerimi değiştirdim ve bir yastığı düzelttim. "Hayır. Sadece soruyorum. Boşanma sonrası flört etmekten falan bahsederken."

Aaron başını salladı ve güldü. "Lizzie için endişelenme. O mutlu. Her zaman anne olmak istemişti. Boşanma kötüydü, ama kendini topladı ve şimdi iyi."

Bundan pek emin değildim. Aaron onu içeri çağırdığında donmuş gülümsemesini hatırladım. Kimsenin ona dolma ayırmadığını fark ettiğinde yüzündeki yıkılmış ifadeyi hatırladım.

Kalıp ona yardım etmek, onun yaydığı güneş ışığını içime çekmek istemiştim, ama Aaron beni geri çağırdı. Sesi yüzüme bir buzlu su fışkırması gibiydi, Lizzie ile ilişkiye girersem neyi riske attığımı acı bir şekilde hatırlattı.

O, Lizzie'nin hayatından mutlu olduğunu düşünüyordu, ama ben farklı bir şey görmüştüm. Ben, hiç durmadan çalışan,

en küçük istekleri bile görmezden gelinen ve önemsenmeyen bir kadın gördüm.

O, tüm bunlara rağmen ne kadar parlak olduğunu gören bir erkeği hak ediyordu. Ona güzel olduğunu söyleyen birini hak ediyordu. Kucaklanmayı, sevgiyi ve istenmeyi hak ediyordu.

Ve ben onun için bunu yapacak adam olmak istedim. Ona her yaklaştığımda, ellerimi onun kıvrımlarında gezdirmek, bana nasıl uyduğunu hissetmek, bana gülümsediğinde o gamzelerinin ortaya çıkmasını sağlamak için can atıyordum.

Ama ya bu sadece geçici bir çekimse? Ya tüm bu çöpçatanlık konuşmaları yüzünden Aaron ile olan arkadaşlığımı mahvedersem? Ya arzularımın peşinden gidersem ve Melody ile olanlar gibi her şey yüzüme patlarsa?

Eski sevgilim Lizzie gibi güzel, canlı ve çekici biriydi. Elbette, çabalarını çocuk yetiştirmek yerine kariyerinde ilerlemek için harcamıştı. Azimli ve hırslı biriydi. Lizzie'nin büyüleyici gülümsemeleri ve alaycı sözleriyle beni kendine çektiği gibi, ben de ona kapılmıştım.

Eski sevgilimi çok yanlış değerlendirmiştim. Kalbimi ortaya koyup onunla bir hayat kurmuştum, ama sonunda yüzüme çarpılmıştı.

Lizzie eski sevgilim değildi. O özeldi, eşsizdi. Onu uzaktan imrenen nadir bir mücevher koleksiyoncusu gibiydim, ama içten içe onun benim olamayacağını biliyordum. Aramızda işler yolunda gitmezse sonuçlarına katlanamazdım.

Ama onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, diğer odadan gelen sesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Oyun bittiğinde, kendimi aile odasına çekilmiş buldum. Lizzie kanepede uzanmış, çocuklar yerde LEGO ile oynarken, o telefonunda bir şeyler okuyordu. Bir dizini bükmüş, diğerini düz tutmuş, kalçasını bir açıyla yukarı kaldırmış ve kanepenin arkasına dayamıştı. Rahat ve güzel görünüyordu, eğer benim olsaydı, bacaklarını kaldırıp kucağıma yatırır, orada oturup ona dokunurdum. Parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirip dudaklarıma götürürdüm, böylece dudaklarımın üzerinde cildinin ipeksi dokusunu hissedebilirdim.

Telefonundan gözlerini ayırıp bana kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, ama bu bir yalan gibi geldi. Boğazımı temizledim. "Mikey, gitmeye hazır mısın?"

"On dakika daha," diye itiraz etti Mikey. "Uzay gemisini neredeyse bitirdik." Kendisi, Zach ve Levi'nin arasındaki blokları işaret etti.

"Tamam," dedim. "On dakika."

Mikey sırttı ve başını oyuncakların üzerine eğdi. Bakışlarım Lizzie'ye kaydı, o da bana alaycı bir gülümseme attı. "Seni büyük yufka yürekli," diye alay etti sessizce.

O bacaklarını büküp oturduğunda, ben kanepenin ucuna oturdum. Saçları dağınık, kıyafetleri buruştu, ama mükemmel görünüyordu.

Ve onu elde edemeyeceğimi biliyordum.

"Bence stratejimizi yeniden gözden geçirmeliyiz," dedi Lizzie, birkaç dakikalık rahat bir sessizliğin ardından.

"Öyle mi?"

"Bu hafta boş musun? Sana sormak istediğim bazı sorular var, bunlar daha iyi adayları belirlememe yardımcı olacak. Öğle yemeği saatinde boşsan, bir şeyler yiyip bu konuyu halledebiliriz. Üçüncü seferde şansımız yaver gider."

Uzak durmam gereken kadınla öğle yemeği. Ne ters gidebilir ki?

Omuz silktim. "Tabii."

Lizzie gülümsedi, sonra kanepeden kalkıp çocuklarını ve eşyalarını topladı. Onu bir süre izledim, sonra uzun bir nefes alıp Mikey'nin adını seslendim.

Sadece öğle yemeğiydi. Onunla boy ölçüşemeyecek başka bir kadınla beni tanıştırmaması için bir fırsattı. Bu bir randevu değildi.

Öyleyse neden şimdiden sabırsızlanıyordum?

YİRMİ ÜÇ LIZZIE

Salı günü Sean ile öğle yemeğinde buluştum ve hazırlıklıydım. Four Cups Café, içecekler, hamur işleri ve sandviçler eşliğinde sohbet eden ve gülen insanlarla doluydu, havada kahve, baharat ve şekerin zengin aroması vardı. Küçük bir kare masaya oturdum ve ona daha kapsamlı sorular hazırladığım not defterimi ve telefonumu çıkardım.

Yastıklı kahverengi iş ceketini, kot pantolonu ve iş botlarıyla içeri girdi. Soğuk havadan yanakları kızarmıştı ve birçok kişi ona doğru başını çevirdi. Gözleri bana takıldığında kalbim bir sıçrama yaptı ve kendimi ona olan çekiciliğimin gücüne karşı hazırladım.

Evet, o çok yakışıklı bir adamdı. Hayır, onu kendime sahip olamazdım. Onun varlığının gücü karşısında yapabileceğim en iyi şey, bu düşünceleri bir mantra gibi tekrarlamakti.

Ona karşı ne kadar çekici hissedersen, onu başka biriyle eşleştirmek için o kadar kararlı hale geliyordum. Ailenin çöpçatanı bendim ve başarısız olamazdım. Eğer tüm gücümü ortaya koymazsam, belki de biri, onun bana her gülümsediğinde bayılmak üzere olduğumu tahmin ederdi. Bunun utancına dayanamazdım. *Zavallı Lizzie*, diye düşünürlerdi. *Onunla bir şansı olduğunu gerçekten düşünüyor.*

Sean karşımda bir sandalye çekip oturduğunda, ona kararlı bir gülümseme attım.

"Bir planım var," dedim.

"Uh-oh." Kafasındaki siyah bereyi çıkarıp kısa kesilmiş saçlarını ortaya çıkardı, uzun parmaklarıyla örgü kumaşı kıvrarak bereyi cebine tıktı. Çok güzel elleri vardı. Nasırlı, geniş avuçlu, uzun parmaklı bir erkeğin elleri ve...

Elleri konuyla alakasızdı. Kalemimin kapağını açtım.

"Laurel, ortak hobiler açısından kağıt üzerinde iyi bir eşleşmeydi, ama aralarında bir kıvılcım yoktu. Astrid ise bizim beklediğimizden biraz daha, şey, patlayıcı bir şey istiyordu. Biz ikisinin arasında birini arıyoruz. Tam doğru olan birini."

"Benim Goldilocks'ım."

Gülümsedim. "Aynen öyle. Bu konuda fiziksel tercihler. Etnik köken? Saç? Göz rengi? Vücut yapısı?"

Sean omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi. Duruma göre değişir."

"Gerçekten derinlemesine düşünmeni istiyorum," dedim, öne eğilerek. "Çoğu zaman seni çeken *bir* şey olmalı."

"Kıvrımlar," diye patladı, sonra boğazını temizledi. Yanakları hafifçe pembeleşti ve menüyü okuyormuş gibi tezgaha doğru baktı. "Biraz fazladan bir şeyi olan kadınları severim. Tutunacak bir şey." Elleri sıkıca kavradıktan sonra uyluklarının üzerine düz bir şekilde koydu.

Onun profiline şaşkın ve biraz da tahrik olmuş bir şekilde göz kırptım, ki bu çok saçmaydı. "Oh. Anlıyorum."

"Ne yemek istersin?"

Masanın kenarından menülerden birini aldım ve çorba kombinasyonlarından birini işaret ettim. Domatesli fesleğen çorbası ve yanında ızgara peynir. "Rahatlatıcı bir yemek," diye açıkladım.

O başını salladı ve ayağa kalktı, ceketini çıkarırken. Ben de gözlerimi ondan ayırmadım. Biliyorum, bu yanıltıcı. Gözlerimi başka yere çevirmeliydim, ama yapamadım. Carhartt ceketini çıkardı ve göğsünde Grant'in şirket logosu bulunan dar bir polo tişört ortaya çıktı. Kollar, pazılarının ortasına kadar geliyordu, bu yüzden ceket sandalyenin arkasına attığında kollarının şeklini güzelce görebildim. Kumaş, düz karnının üzerinde kırıksıklıklar oluşturdu, sonra tişörtü aşağı çekti ve hareketleriyle ortaya çıkan küçük deri şeridini kapattı.

O tezgaha dönüp uzaklaşırken, ben onun kıcına bakakaldım.

"Kızım, o seni yakalamadan önce dilini ağzına geri soksan iyi olur," diye bir ses arkamdan fısıldadı.

Dönüp baktığımda, benden biraz daha yaşlı, kızıl saçlı bir kadın arkamdaki masayı temizliyordu. Onun, birkaç yıl önce açıldığından beri burayı işleten

kızlardan biri olduğundan emindim. Yanaklarım kızardı. "Ben, şey. Evet. Doğru."

Kadın güldü ve bana göz kırptı. "Seni suçlamıyorum. O Grant'in yeni erkek arkadaşı, değil mi? Fiona, Grant'in karısı, onun bir nimet olduğunu söyledi."

"Bu harika," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Grant onun *böyle* görüldüğünden bahsetmemişti." Güldü, bulaşıklarla dolu tepsisini aldı ve uzaklaştı.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Bir yabancı bile Sean'a sarkıntılık ettiğimi anlayabiliyorsa, bu yüzümden okunuyor olmalıydı. Kendimi toparlamam gerekiyordu, yoksa alay konusu olacaktım. Sean Hardy bana göre değildi. Elbette, kıvrımlı kadınları sevdiğini söylemişti, ama erkekler bunu söylediğinde genellikle büyük göğüsler ve sıkı kalçalar ile ince bir bel demek isterler. Ben öyle değildim. Asla da olmayacaktım.

Sean geri geldiğinde, kalemimi defterimin üzerine koymuş ve ilk madde olarak "kıvrımlar" kelimesini yazmıştım.

"Evet. Astrid ile randevundan sonra bu konuyu düşündüm ve farklı bir yaklaşım sergilemek istiyorum."

"Tamam," diye cevapladı Sean, sesinde tereddüt vardı. Sandalyesine yaslandı ve ayağıyla benim ayağıma hafifçe dokundu. İkimiz de yerimizden kıpırdamadık ve kalbim kesinlikle bu kadar hızlı atmamalıydı.

Odaklan.

"Bana ideal gününü anlat," dedim ve başka bir maddeye geçtim. Başımı kaldırdığımda Sean'ın kaşları kalkmıştı. "İdeal günüm mü?" "Evet. Senin için mükemmel bir gün nasıl olurdu? Başından sonuna kadar." "Bir kadınla mı?"

"Mükemmel günün bir kadını içeriyorsa, evet."

Sean parmağını çenesine sürterken gözleri uzaklara daldı. Ben bekledim, parmaklarının kıvrılıp bükülüşünü izledim ve başka bir kadının bu elleri vücudunda hissedeceğini, işlerin böyle olması gerektiğini kendime hatırlattım.

Dolu dolu, güzel bir hayatım vardı ve asla benim olamayacak şeyler isteyerek kendimi utandırmak istemedim. Isaac'tan dersimi almıştım. Ailemden. Geçen her yıldan.

Sean sonunda cevap verdi: "Alarm olmadan uyanırım, rahat bir yatakta, pencerelerden güneş ışığı içeri girerken. Saat erkendir ve dışarıda kuşların cıvıltılarını duyabilirim. Partnerim yanımdadır ve kalkmak için acele etmeziz. Kahve, kahvaltı. Ailece bir şeyler yapmak için zamanımız olur, ister yürüyüş olsun, ister spor, ister sadece birlikte yemek hazırlamak. Akşamları arkadaşlarımızı davet edebiliriz —barbekü yaparız. Bol bol güleriz. Herkes gittikten ve Mikey uyuduktan sonra, ikimiz baş başa vakit geçiririz. Yavaş, sakın ve huzurlu bir şekilde."

Kalbim sıkıştı. Onun mükemmel gün hayali çok huzurlu ve basit geliyordu, benim kendim için istediğim şeye çok yakındı. "Peki o sana nasıl hissettiriyor?"

Sean'ın bakışları benimkilere kaydı. Dizi, uyluklarımın kenarına değecek şekilde kaydı, sonra uzaklaştı. "Bana, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi hissettirirdi. Evimdeymiş gibi hissettirirdi."

Gözlerimi kağıdımdan ayırdım ve boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Yani senin ideal kadının, yavaş bir yaşam tarzını seven, hayatın küçük zevklerini takdir eden biri. Bol bol dinlenmeyi seven, ama eğlenmeye ve aktif olmaya da karşı olmayan biri."

"Böyle söyleyince, Melody ile boşanmamıza şaşmamalı. O tam tersi biridir."

Ben gülerek birkaç not aldım. Kalbim sızladı ve bunun için kendimi aptal hissettim. Beni evimde hissettiren bir erkek bulmayı çok isterdim. Isaac ile evliliğim stres ve çabayla doluydu. Yavaş ve rahat sabahlar ve akşamlar pek yaşamamıştık...

Şey. O sakın ve rahat sabahlar ve akşamlar geçiriyordu. Ben ise o zamanları evin dağılmamasını sağlamakla geçiriyordum.

"Ayrıca şımartabileceğim birini istiyorum." Kafamı kaldırdım.

Sean biraz utangaç görünüyordu ve devam etti: "Mutlaka pahalı hediyeler ve tatillerle değil, ama insanlar için bir şeyler yapmayı seviyorum. Küçük şeyler."

"Doldurma gibi," kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıldı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşak bir ifade vardı. "Evet. Böyle şeyleri takdir eden birini bulmak isterim. Eski sevgilimle..." Yutkundu.

Elini saçlarının üzerinden geçirdi, sonra ensesine indirdi ve sanki kendini sakinleştirmek istercesine birkaç saniye boyunca nazikçe ovuşturdu. "Melody ile birlikteyken kendimi önemsiz hissediyordum. Kahve makinesini zamanlayıcıya ayarlayıp, uyandığında sıcak bir fincan kahve içebilmesini sağladığım ya da nasıl..." Sözünü kesti. "Önemli değil. Yaptığım şeyleri görmüyordu ya da görse bile, bunları takdir ettiğini bana belli etmiyordu. Mükemmel kadını tanımlamam gerekirse, benim bu yönümü takdir eden ve belki... belki de karşılığını veren biri olurdu."

Aniden konuşmayı kesti ve koltuğunda kıpırdanmaya başladı, sanki itirafı onu rahatsız etmiş gibi. Kendimi durduramadan masanın üzerinden uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum ve hafifçe sıktım.

"Partnerin tarafından takdir edilmek istemek mantıksız bir şey değil Sean."

"Evet. Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim. Boşanmamızın nedeninin sadakatsizlik olduğunu sanıyordum, ama belki de bundan daha fazlası vardı."

"Genelde öyledir."

"Bana tüm bunları anlatarak, benim acınası biri olduğumu düşünüyorsundur."

Başparmağımı onun parmaklarının üstüne sürttüm ve başımı salladım. "Hiç de bile."

Elini benimkine doğru kaydırduğunda, çekilmeliydim. Ama avucunu öne doğru kaydırıp ve parmaklarımı parmaklarıyla yakaladı. Böyle dokunulmak o kadar iyi hissettirdi ki, o kadar yumuşak ve nazikti ki, kendimi durduramadım.

"Ben de evliliğimde hiç öncelikli hissetmedim," dediğimi duydum. Beynimin bir köşesinde, bu itiraf için kendimi lanetledim. Bu öğle yemeği toplantısı benimle ilgili değildi. El ele tutuşup ona en derin sırlarımı anlatmamalıydım. Ona bir eş bulmam gerekiyordu. Onun mükemmel günlerini paylaşacak biri. Yanına yakışacak, yabancıların onun gibi bir erkeğin neden onun gibi bir kadınla birlikte olduğunu merak etmelerine neden olmayacak biri.

"Bu beni şaşırtmadı," dedi Sean, dudaklarının bir köşesi yukarı kalkarak. "Sen veren birisin. Bencil insanlar senin gibi insanlardan yararlanır."

"Bu, paspas ve insanları memnun etmeye çalışan biri demek için çok nazik bir ifade," diye cevap verdim, alaycı bir gülümsemeyle, sonunda elimi çekerek.

"Bunu yapma Lizzie. Kendini küçük düşürme."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama yemeklerimiz geldi. Geriye yaslandım ve genç garsona gülümsedim, sonra çorbamın ve ekstra peynirli ızgara peynirimin kokusunu içime çektim. Sean kendine kocaman bir sandviç sipariş etmişti. Yemeklerin ne kadar güzel görüldüğünü söyledik ve bir iki lokma yedikten sonra ne kadar lezzetli olduklarını konuştuk. O anları, kendimi uçurumun kenarından geri çekmek ve neden burada olduğumu hatırlamak için kullandım.

Izgara peynirli sandviçimin köşesini çorbama batırıp, "Sanırım sana uygun birini biliyorum" dedim.

Sean sandviçini çiğneyip beni izledi. Yutkunduktan sonra, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. O bir anne."

"Tamam."

"Çok rahat biridir. Boşanması çok çekişmeli geçti, ama bence yeniden biriyle çıkmaya hazır."

Gözlerinde ilgi belirdi ve içimden bir parça öldü. Sean, "Öyle mi?" dedi.

Hayal kırıklığımı gizlemek için ızgara peynirli sandviçimi dişlerimle ısırdım ve başımı salladım. "Cindy Reynolds," dedim. "Onu seveceksin."

Omuzları hafifçe düştü ve yüzünde bir duygu belirdi. Hayal kırıklığı mı? Okumak için çok hızlıydı. Bana cesaret verici bir gülümseme attı. Tek söylediği, "Neden olmasın?" oldu.

YİRMİ DÖRT SEAN

HEART'S COVE birçok sanatçının eviydi ve Cindy ile mesajlaştığımızda, Cove Boulevard'daki bir galerideki sergilerden birine ilgi duyduğunu söyledi. Açık ve serin bir cuma öğleden sonra galerinin önünde buluşmaya karar verdik.

Noel'e bir haftadan az bir süre kalmıştı; tüm bu heyecan ve dikkat dağınıklığı içinde, tatilin yaklaştığını fark etmemiştim. Melody, Mikey'i almak için yakında şehre gelecekti.

Aralık ayı uykusuz geceler ve eski hayaletlerle dolu geçmemişti. Güzel geçmişti. Bu benim için bir şoktu.

Cindy geldiğinde kamyonetimden indim ve galerinin dışında onu karşıladım. Okula bırakıp almaya geldiğimde tanıdığım heykel gibi bir kadındı. Koyu sarı saçları başının arkasında toplanmıştı ve siyah paltoya sıkıştırılmış beyaz örgü atkısının üstünden bana gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Onun için galerinin kapısını açtım ve dış giysilerimizi çıkarmadan içeri girdik. Cindy, vücut hatlarını ortaya çıkaran dar bir elbise giymişti. Bakışlarımı fark etti ve utangaç bir gülümsemeyle bana baktı, sonra ceketini koluna katlayıp başını önümüzdeki sanat eserine doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Hemen zor sorularla başlıyorsun," diye şaka yaptım ve tabloyu inceledim. Bir manzara resmiydi ve Lizzie'nin fotoğrafını çekip evinde çerçevelettiği manzara noktalarından birini tanıdım. Dalgalar kayalıkların dibinde kırılıyor, beyaz ve mavi köpükler oluşturuyordu. "Beğendim," diye cevap verdim sonunda. "Sanki hareket ediyor gibi."

Cindy'nin gülümsemesi genişledi. "Katılıyorum."

Yavaşça yürüdük, dikkatimizi çeken sanat eserlerinin önünde durduk ve onun Heart's Cove'da on yıldan biraz fazla bir süredir yaşadığını öğrendim

Buraya eski eşiyle taşınmış, boşandıktan sonra da çocukları buraya yerleştıği için kalmaya karar vermişti.

"Çocuk yetiştirmek için harika bir yer," dedi. "Sadece bir tane var, değil mi?"

"Mikey," diye onayladım. "O harika. Okul yılı ortasında gelmesine rağmen, onun için kolay bir geçiş oldu. Endişelenmiştim."

"Sen bir ebeveynsin," dedi.

Nazikti ve Lizzie'nin bizi neden tanıştırdığını anladım. Cindy, kanepede uzun akşamlar geçirmeyi ve aile ve arkadaşlarla basit yemekler yemeyi sorun etmeyen bir kadın gibi görünüyordu. Sakinleştirici bir havası vardı.

"Astrid'le çıktığını duydum," dedi, galerinin bembeyaz duvarlarından birinde asılı olan soyut bir çıplak figürü hayranlıkla incelerken.

Boğazımı temizledim. "Kahve içtik."

Bana bakarken gülümsemesi biraz alaycıydı. "Sadece kahve mi?"

"Sadece kahve içtik."

Gülümsedi. "Onun hakkında hikayeler duydum, biliyor musun? Babalardan biri onunla ilişkiye girmiş. Anlaşılan odasının birini kırbaçlar, zincirler ve inanamayacağın şeyler ile doldurmuş."

"İnanırım," dedim ve Cindy daha da çok güldü.

"Gülmemeliyim," dedi. "Herkesin kötü alışkanlıkları vardır."

Ben homurdandım. "Keşke biraz uyarı alsaydım, hepsi bu. Lizzie bizi tanıştırırken bunu bilmiyordu sanırım."

"Ya öyle, ya da seni anlamaya çalışıyordu." Ben de merakla yanıt verdim.

Arka duvara doğru yürüdüğümüzde, bir kadın arka odadan çıktı. Bizimle birkaç dakika sohbet etti ve galerinin sahibi olduğunu öğrendik.

"Benim adım Georgia," dedi gülümseyerek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, seslenin yeter."

"Tamam," diye cevapladı Cindy.

Galerinin geri kalanını dolaşıp resimleri ve soyut çömleri hayranlıkla inceledikten sonra, yemek için yakındaki bir restorana gittik.

Bütün randevu çok keyifli geçti. Cindy'nin eşlik etmesinden çok memnun kaldım. Kütüphaneci olarak çalışıyordu ve Dewey Onlu Sınıflandırma Sistemi hakkındaki görüşlerini ayrıntılı olarak anlatırken beni çok güldürdü. Boşanması zorlu geçmişti ve kısa bir süre önce yeniden flört etmeye başlamıştı.

İkinci bir randevu istemeliydi. Ayrıldığımızda, o arabasının kapısında oyalanıyordu ve isteseydim onu öpebileceğimi biliyordum. Güzel, eğlenceli, hoş ve nazikti. Lizzie'ye istediğim her şeydi. Lizzie'nin hayatında bu kadar çok çifti eşleştirmiş olması mantıklıydı, çünkü Cindy'yi okulda görmüştüm ama birbirimizle gerçekten bağlantı kurmadan önce yıllar geçebilirdi - ama o her kriteri karşılıyordu. Hayatlarımız kolayca birbirine uyum sağlayabilir ve birbirine yakışabilirdi.

Ama göze batan bir sorun vardı.

Cindy'yi istemiyordum.

O güldüğünde, sesini Lizzie'nin homurtusuyla karşılaştırırken buldum kendimi. Bana boşanmamı sorduğunda ve paylaştığım birkaç ayrıntıya üzüldüğünde, tek düşünebildiğim son birkaç hafta içinde Lizzie'ye gerçekleri anlatmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi. Ve o çok güzeldi, ama Lizzie değildi.

Kamyonetimin içinde otururken, önümdeki binaya boş boş bakıyordum. Cindy'yi istemek istiyordum. İçimde o kıvılcımı hissetmek, ona dokunmak, onu kızdırmak ve ona sahip olmak istemek istiyordum. Mükemmel ve tam da uygun olan biriyle basit, kolay bir romantizm yaşamak istiyordum.

Bunun yerine, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini arzuluyordum.

Kırklı yaşlardaydık, ama bunun önemi yoktu. O hala Aaron'ın küçük kız kardeşi idi. Onu bu şekilde düşünerek bile erkekler arasındaki dostluk kurallarını çiğniyordum. Şimdiye kadar kurduğum en uzun süreli dostluğu mahvetme riskini göze alıyordum. Lizzie ile ilişkiye girmek söz konusu bile olamazdı.

Ve onu kafamdan çıkarmak daha da zordu.

Alnımı direksiyona dayadım ve derin bir nefes verdim. Belki de çıkmaya hazır değildim. Belki de tüm bu plan başından beri kötü bir fikirdi ve ben sadece Mikey'e, işe ve Heart's Cove'da yerleşmeye odaklanmalıyım.

Telefonum titredi. Cebimden çıkardım ve göğsüm sıkışarak ekrana baktım.

Lizzie: Cindy az önce mesaj attı. Senin çok çekici olduğunu söyledi (ki bunu zaten biliyordum). Ne düşünüyorsun?

Ne düşündüm? Mesajını tekrar okuyarak öfkeyle nefes aldım. Düşündüğüm şey, ne istediğimi ve kimi istediğimi tam olarak bildiğim halde, tüm bu kadınlarla çıkarak zamanımı boşa harcadığımdı. Düşündüğüm şey, hiç kimsenin Lizzie'ye yetişemeyeceğiydi, çünkü Lizzie insan formunda güneş ışığı gibiydi. Güzel, cömert ve nazikti. İyi bir anne idi. Sürekli veriyordu, verip duruyordu, ve benim tek istediğim onu yatırıp, onun da alabileceğini göstermektir. *Benden* alabilirdi.

O gül goncası dudaklarını tatmak istedim. Yanaklarını öpmek ve ellerimi boynunda gezdirmek istedim. Yüzümü göğüslerinin arasına gömmek ve nefesini kesmek istedim. Gözleri geriye dönene ve sonunda kendini bırakana kadar onu sikmek istedim.

Binlerce mükemmel kadınla binlerce mükemmel randevu bile fikrimi değiştirmezdi.

Tek istediğim kadın oydu.

YİRMİ BEŞ LIZZIE

Kurabiyelerin hamuruna dirseklerime kadar batmışken, kapı ziline sesiyle başımı kaldırdım. Noel kurabiyeleri yapma programımda zaten gecikmişim ve Sean'ın Cindy ile randevuda olduğunu bildiğim için biraz gergindim, bu yüzden ilk tepkim iç çekmek ve kim olursa olsun gitmesini ummak oldu.

Ama kapı zili tekrar çaldı, ben de ellerimi yıkadım ve "Bir saniye!" diye bağırarak koridordan ön kapıya doğru yürüdüm. Girişin yanındaki uzun, dar pencerede bir adamın gölgesini gördüm. Gözetleme deliğinden baktığımda geriye doğru sendeledim ve kaşlarımı çatarak kaşlarımı çattım.

Kapıyı açtım. "Sean. Burada ne işin var?"

Gözleri kararmıştı, hiç bu kadar kararmış görmemiştim. Dışarıdaki soğuktan yüzü kızarmıştı ve hiçbir şey söylemeden eşiği geçip kapıyı arkasında kapattı. "Çocuklar burada mı?"

Kafamı salladım. "Babalarının yanında."

O da başını salladı, aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım attı ve beni öptü.

Bu bir şoktu. Ellerim omuzlarına uçtu. Dudaklarım açıldı ve Sean bundan yararlandı. Dili benimkine değdi ve boğazımdan bir inilti kopardı. Sırtımda duvarın baskısını hissettim ve beni ona karşı sıkıştırdığını fark ettim. Dudakları benimkileri yalayıp yutana kadar başım dönüp durdu. Çenemi ve boynumu öpmek için hareket ettiğinde, nefes nefese kaldım.

"Ne..."

"Bunu haftalardır yapmak istiyordum," dedi, kalçalarını benimkilere bastırarak.

"Öyle mi?" Sesimde şok belliydi.

Sean geri çekildi, elleri boynumun iki yanını kavrarken başparmakları çenemi okşadı. Gözlerinin köşeleri kırışmıştı, ama hala günah kadar karanlıktı. "Evet, Lizzie."

"Şu anda ne oluyor?" "Seni öpüyorum."

"Uh-huh," diye cevap verdim ve sonra o sözünü tuttu. Ayaklarımın altından yer kaybolana kadar beni öptü. Arkamda sadece duvar ve önümde beni yere bağlı tutan onun sıcak vücudu kalana kadar. Nefes almak için başımızı kaldırdığımızda, "Randevu iyi geçmedi mi?" dedim.

"Randevu iyiydi. Bu daha iyi."
Gözlerimi kırptım. "Oh."

Dudakları boynumda gezindi, çarpıntılı nabzımın attığı noktada oyalanarak. Ellerimle omuzlarını yoğururken tavana doğru gözlerimi kırptım, sonra boynunun arkasındaki diken diken yumuşak saçlarını okşamaya başladım. Sean ellerini boynumdan köprücük kemiklerime kaydırduğında titredim.

Uzun zamandır böyle dokunulmamıştım. Başımı duvara yaslayıp ona sarıldım, o da beni okşarken avuç içlerini aşağıya doğru kaydırarak göğüslerimi okşadı. Başparmakları yumuşak tenimi okşarken, titreyerek iç geçirdim.

"Çok güzel hissettiriyorsun Lizzie. Seni böyle dokunmayı hayal ediyordum. Seni düşünmeden duramıyorum."

"Sanırım düşüp kafamı çarpmış olabilirim. Komada mıyım?"

O, dudaklarıma nefesini üfleyerek güldü. Sonra ellerini belimden kalçalarımın doğru kaydırıp ve başparmaklarını gömleğimin kenarından içeri sokarak karnımın alt kısmındaki yumuşak eti okşadı. Alnı alnıma değdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu, ağzı dudaklarıma hafifçe değdi.

"Seni istiyorum." Sesi kısık çıkmıştı.

Yutkundum. "Oh."

"Seni o kadar çok istiyorum ki, düzgün düşünemiyorum." "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Geri çekilip gözlerime baktı. "Anlıyor musun, Lizzie?"

"Şey, şimdi ereksiyonun nedeni çok daha mantıklı geliyor."

Gülüşü keskin bir nefes vermekten ibaretti, sonra parmaklarını bileğime doladı ve elimi kasıklarına indirdi.

Ereksiyonu fermuarını zorluyordu, sert, sıcak ve zonkluyordu. "Bu sana mantıklı geliyor mu, Lizzie?"

"Pek değil."

"Pek değil mi?"

Parmaklarımla onun penisini kavradım, pantolonunun önünü okşayarak tabanını hissedene kadar aşağı doğru, sonra da tekrar yukarı doğru okşadım. Vücudum anında tepki verdi, bacaklarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık hissettim. Cildim gergin ve aşırı hassas hissediyordu. Düşünemiyordum. Sonra bariz olanı söyledim. "Sertleşmişsin."

"Taş gibi."

"Evet." Emin olmak için onu tekrar okşadım. "Öylesin."

Benim için sertleşmişti. Haftalardır beni öpmek istiyordu. Onun ilgilediğini düşündüğüm tüm o anlar hayal ürünü değildi.

Yıllardır ilk kez dikkatimi çeken bir erkek beni istedi. Elleri, sanki beni gördüğü en güzel kadınmışım gibi vücudumda dolaştı. Bana doyamayacakmış gibi dokundu. Dudaklarımın tadını ezberlemek istercesine, bana deli gibi aşıkmış gibi öptü.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dengemi kaybetmiştim. Düşüyordum.

Eli bileğimden kaydı ve bacaklarımın arasına girdi. Orayı avuçladığında, beni dokunuşuyla duvara yapıştırdığında, sertçe nefes aldım. Benim onu okşadığım gibi beni okşarken gözlerini kapattı, dudaklarından titrek bir nefes süzüldü. "Seni sikmek istiyorum, Lizzie. Kaba geldiyse özür dilerim. Ama senin benim sikimde boşaldığını hissetmek, tadını almak, tırnaklarını sırtımda gezdirmeni istiyorum."

"Başka bir kadınla randevun olması gerekiyordu."

Dokunuşu daha ısrarcı hale geldi, elinin topuğu klitorisime sürtünüyordu. Gözleri açıldı. "Hayır."

"Hayır mı?" Sesim nefes nefese titriyordu.

"Hayır."

Bir uçurumun kenarında duruyordum. O benim için hiç uygun değildi. Uyumlu değildik. O Adonis'ti, ben ise sadece bendim. Bir erkeğe ayıracak vaktim yoktu. Ona çok fazla bağlanıp kalbimin kırılmasından korkuyordum.

Ama bana ihtiyacı varmış gibi dokundu ve vücudum tepki verdi. Sıcaklık karnımdan geçip uyluklarıma kadar yayıldı. O, kot pantolonumun kumaşını okşarken içimdeki her şey yay gibi gerildi. Aramızda birkaç kat kumaş olsa da, dokunuşu yoğun hissediliyordu. Uzun zamandır böyle dokunulmamıştım — ham arzu, şehvet ve ihtiyaçla.

Elim, sertleşmiş penisinin hatlarını izlemeyi bırakmamıştı. *Beni* istediği için zonklayan bir penis. Sean başını eğdi ve beni tekrar öptü, dilini benim dilimle okşadı, geri çekilip alt dudağımı ısırıldı.

"Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Ben..." Pantolonunun üzerinden onun penisini kavradım. "Sanırım anlayabilirim."

Yine homurdandı ve başını salladı, dudakları yanağımdan çeneme doğru kaydı. "Hayır, Lizzie. Hiçbir fikrin yok. Seni rüyamda görüyorum. Şükran Günü'nden beri vücudunu düşünüyorum. Beni başka biriyle tanıştırdığın her seferinde, onu seninle karşılaştırıyorum. Her güldüğünde, seni daha çok istiyorum. Ne kadar seksi olduğunu hissedebiliyorum," diye devam etti, bacaklarımın arasına sıkışarak. "Çok seksi, Lizzie. Beni delirtiyorsun."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırptım.

"Evet." Gözleri tamamen kararmıştı, sadece en ince renkli halka ile çevrili genişlemiş bir göz bebeği vardı. Tekrar bacaklarımın arasını okşadı ve birdenbire bu yeterli gelmedi. Sadece pantolonumun üstüne elini koymasını istemiyordum. Ellerini tenimde hissetmek istiyordum. Ağzını istiyordum. Penisini istiyordum. Tüm o ilgiyi, tüm o şehveti üzerimde hissetmek ve bunun korkunç, korkunç bir fikir olduğunu unutmak istiyordum.

Nefesi dudaklarımı okşadı. "Seni sikmeme izin ver, Lizzie. Lütfen, bebeğim. Lütfen." Yalvarırken sesi titriyordu ve kırk bir yıllık hayatımda hiç bu kadar güçlü ve tahrik olmuş hissetmemiştim.

Kelimeler bulamadan başımı salladım.

"Evet?" diye sordu, nefes nefese ve alçak sesle. "Evet," diyebildim.

Sean'ın parmakları çok hızlıydı. Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve bileğini hafifçe hareket ettirerek iç çamaşırımı da dahil olmak üzere pantolonumu çıkardı.

destek için omuzlarına tutunarak bir adım attım, o sırada eli bacaklarımın arasına kaydı. Heyecanımı hissederek inleyen Sean, içinden küfretti ve ben titreyerek dağılıp kalana kadar beni okşadı.

İçimde derin bir yara açmıştı. Duvara yaslandım ve bacaklarımı açtım, dengemi korumak için ona tutunurken, o beni titreyene kadar okşadı. Her dokunuşunda klitorisime parmaklarını değdirdiğinde, nefes nefese inleyip inliyordum. Parmaklarını içime soktuğunda, inlemesi beni neredeyse çıldırtıyordu.

Benim yüzümden vahşiliğin eşiğindeydi. Vücudum. Cinselliğim. Tenim.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Sana çok ihtiyacım var."

Aklım karışmıştı. Buraya nasıl geldiğimizi anlayamıyordum. Bu ana nasıl geldiğimi bilmiyordum. Ama parmakları kıvrımlarımı okşadı ve tomurcuğuma sürtündü, ve düşünmeye çalıştığım her şey kafamdan bir elekten kum gibi akıp gitti. Vücudum yanıyordu. Serbest elinin parmaklarını uyluklarımın etrafına dolayarak beni genişçe açarken, ben nefes nefese kalmıştım. İkimiz de aşağıya baktık ve parmaklarının açıklığına kayarak bir kez daha içime girdiğini izledik.

"Oh," dedim ve Sean inledi. Dişleri çenemi takip ederek kulak mememe ulaştı ve parmakları içime girip çıkarken beni ısırды. Bir bacağımla dengede dururken, diğer bacağımla onun kalçasına kıvrılmıştı ve nefesim büyük, hırıltılı nefeslere dönüştü.

"Çok ıslak, çok sıcak ve çok yumuşaksın Lizzie." Sesi kulağımda bir hırıltı gibiydi. "Bütün bunları sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Ben..."

"Ne dedin?"

"Ben sadece... Vücudum..."

"Mükemmel." Yüzünü benden uzaklaştırırken parmakları içime kaydı. Elinin topuğu o hassas sinir demetine bastırdı. Ben sıçradım, Sean nefes verdi. "Vücudun beni çıldırtıyor Lizzie. Seni izlemek ağzımı sulandırıyor. Sana dokunmak aklımı kaçırmamı sağlıyor."

"Oh."

"O zaman, seni sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlandığımı söylediğimde bana inanır mısın?"

Bir parmak daha ekledi. Bu gerginlik, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi. "Evet," diye nefes nefese söyledim. "Sana inanıyorum."

"O zaman uslu durup, ihtiyacım olduğu gibi seni sikmeme izin verecek misin?"

Başımı salladım, dudaklarım onun yanağına öpücükler kondururken parmaklarım kemerinin tokasıyla uğraşıyordu. O parmaklarıyla beni tatmin ederken kemerini çözdüm, diğer eli uyluklarımı o kadar sıkı kavradı ki, uzak bir düşünceyle, morluk bırakacak mı diye merak ettim. Bırakmasını istedim. Parmaklarımı oraya bastırıp, onun beni böyle açmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamak istedim.

Hâlâ ön kapımdan sadece birkaç adım uzaktaydık. Hareket etmek söz konusu bile olamazdı. Hareket etmek, onun bana dokunmayı bırakmasını gerektirirdi. Bacaklarımı kullanarak yürümemi gerektirirdi.

Sean yine küfretti ve pantolonunun fermuarını açmama yardım etti, sonra cüzdanını bulana kadar ceplerini karıştırdı. Bir prezervatif çıkardı ve düşürdü cüzdanını cüzdanı Kredi kartları ve nakit giriş yolumda yuvarlanıyordu. İkimiz de onlara hiç dikkat etmedik. Ellerim titriyordu, bu yüzden pantolonunu giymesine yardım etmek zordu.

Onu izledim, nefesim titriyordu, o büyük ellerin kalın sikini saran halini seviyordum.

Romantizm yoktu. Giriş kısmı yoktu. Aramızda sadece ham, hayvani bir ihtiyaç vardı. Sean uyluklarımı kavradı ve beni duvara doğru kaldırdı. Onun gücüne şok oldum ve bir başka şehvet ve özlem dalgası içimi kapladı. Hiç bu kadar sert davranılmamıştım. Bunu bu kadar çok istediğimi hiç bilmiyordum.

"Ayak bileklerini arkamda kilitle," diye emretti ve ben de itaat etmekten başka bir şey yapamadım. Sonra elini aramıza sokarak kendini olması gereken yere yerleştirdi ve gözleri benimkilere doğru yükseldi. Dudakları, öpücüklerimizden ıslanmış bir şekilde aralanmıştı ve uzun, sabit, kaçınılmaz bir hamle ile içime girmeden bir saniye önce yumuşak bir nefes verdiğini duydum.

İnledim. Tırnaklarım omuzlarına saplanırken başımın arkası duvara çarptı. Uyluklarımı tuttu ve kalçaları benimkilere kilitlenene kadar içime girip çıktı. İçimdeki gerginlik o kadar yoğundu ki yıldızlar gördüm. Nefesim kısa ve kesikti ve onun vücudunun benimkine birleştiği hissinden başka hiçbir şey düşünemiyordum.

"Lizzie..." Titredi. "Lizzie, çok iyi hissettiriyorsun."

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Evet."

Sonra hareket etmeye başladı. Başını boynumun kıvrımına eğdi, dişleri nabzımı gıcırdatıyordu ve evde tek ses, karışık inlemelerimiz ve ıslak bedenlerin birbirine çarpmasıydı. Elleri uyluklarıma gömüldü, ağzı ise boynuma sert nefesler üflüyordu.

Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Hiç kimse beni kaldırıp duvara dayayarak becermedi. Bir anda sıkıştırılmak, kullanılmak ve sevilme istediğimi hiç bilmiyordum. O kadar çaresizce istenmek ki, içimdeki her bir vuruşunda onun boşaldığını hissedebiliyordum. Ağızımı onun ağzına bulaştırdım ve dişlerimle alt dudağını sıyırdım. O da bana sert ve hızlı bir şekilde girerek karşılık verdi, arkamdaki duvarın baskısı her kalça hareketini daha da yoğun hale getiriyordu.

Bu, alıştığım ağırbaşlı, rutin sevişmelerden değildi. Evliliğimin başında, her şey dağılmadan önce zevk aldığım sert ve hızlı sevişmelerden bile farklıydı. Bu vahşi, sert ve akılsızdı. Seksten daha fazlasıydı. Onu lekeleyebilecek her şeyden arındırılmış, ham bir ihtiyaçtı. En saf haliyle zevk.

Ellerinin uyluklarımdaki yumuşak, çukurlu ete gömülmesini sevdim. Çenemi, dudaklarımı, boynumu ısırmasını sevdim. Sesiyle adımları derime kazıyacaktı gibi fısıldamasını sevdim.

Bir süpernova gibi geldim. Ağlayarak, ona sarılmaktan ve sonuna kadar devam etmekten başka bir şey yapamadım. Uzaktan Sean'ın inlemelerini duydum. Beni övdüğünü, ne kadar iyi hissettiğimi, bunu ne kadar çok hayal ettiğini, hayal ettiğinden ne kadar daha iyi olduğunu söylediğini duydum. Vücudumu sevdiğini söylediğini duydum. Bana sarılmanın hissine takıntılı olduğunu söyledi. Sesi beni sürükledi, ta ki ben...

Vücudu ışık, ısı ve basınçtan oluşuyordu, sonra onun hareketsiz kaldığını ve kalçalarını son bir kez sertçe bana doğru iterek gerginleştğini hissettim.

Onun da zirveye ulaştığını hissettiğimde, zevkin artçı dalgaları içimi kapladı. Sersemlemiş, akılsızdım.

Sean hareketsiz kalıp uyluklarımdaki tutuşunu gevşettiğinde, ayak bileklerimi çözdüm ve ayaklarımın yere düşmesine izin verdim. O anda bacaklarımda hiç güç kalmadığını fark ettim ve şaşkın bir şekilde yere oturana kadar duvar boyunca kayarak indim.

Sean omzunu üstümdeki alçıpan duvara dayadı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve yanıma kaydı. Nefesi derin ve sert geliyordu, başını duvara yaslayıp gözlerini kapattığını görmek için tam zamanında ona baktım. Yutkundu ve göz kapaklarını açtı, birkaç kez gözlerini kırptı, sonra başını çevirip bana baktı.

Onun ne gördüğünü bilmiyorum. Aklım allak bullak olmuştu ve eminim ki berbat bir haldeydim. Saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, yarısı hala yüzümü kapatmak için yaptığım dağınık topuzdaydı. Gömleğim eğri büğrüydü, pantolonum ve iç çamaşırım hala sol ayak bileğime takılıydı.

Düşünmek zordu, konuşmak imkansızdı. Dudaklarımı yaladım ve kelimeler kurmaya çalıştım, ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Sean, elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarak beni kurtardı. Çenemi yukarı kaldırdı ve beni yumuşak ve şefkatle öptü, dilini benimkine iyice sürterek. O öpücük beni seksten daha çok şok etti. Aramızda tam olarak neyin değiştiğini merak etmeme neden oldu.

Sonra alnını alnıma yaslayıp, "Bir şey yanıyor gibi kokuyor," dedi.

YİRMİ ALTI SEAN

LİZZİE BACAKLARIMIN ÜZERİNDE ATLADI, duvara tutundu, sonra pantolonu hala ayak bileğini sıkarken koridorda koşmaya başladı. "Kurabiyelerim!" diye bağırdı, köşeyi dönüp mutfığa girdi.

Bu arada, kendimi yerden kaldırdım ve onu takip etmeden önce attığım cüzdanın patlaması ve cinsel ilişki sonrası oluşan dağınıklıkla uğraştım. Köşeyi döndüğümde, Lizzie'nin fırından kömürleşmiş, dumanı tüten bir tepsiyi çıkarırken bana doğru dönmüş muhteşem kalçalarını görmekten büyük keyif aldım.

Duman alarmı protesto etmek için çalmaya başladı.

"Ahh!" diye bağırdı Lizzie ve kurabiye tepsisini ocağın üzerine itti. Bir mutfak havlusu kapıp duman alarmının olduğu yere doğru çılgınca sallamaya başladı, ben de dumanı temizlemek için veranda kapılarını açtım.

Arkamı döndüğümde, Lizzie bulaşık bezi stratejisinden vazgeçmiş ve ellerini beline koyarak duman alarmına öfkeyle bakıyordu. Pantolonu ve iç çamaşırı hala sol ayak bileğinde takılıydı.

Ben güldüm, bu da onun o vahşi bakışını bana çevirmesine neden oldu. Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzgünüm."

"Aptal şey," diye homurdandı ve alarm şükürler olsun ki sustu. Belden aşağısının hala çıplak olduğunu fark eden Lizzie iç geçirdi ve eğildi, sonra sevimli bir homurtu dudaklarından kaçana kadar giysilerin karışıklığıyla boğuştu.

Soğuk bir rüzgar esintisiyle kapıyı kapattım, aramızdaki mesafeyi aştım, sonra ellerimi kalçalarına kaydurdum, ta ki o dikleşip tezgaha yaslanana kadar. Elleri benim pazılarımın üzerine kondu ve onun dokunuşunun cennetteymiş gibi hissettirdiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum.

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

"Son birkaç dakikada çok şey oldu."

"Doğru." Başparmaklarımla kalçalarının yumuşak kıvrımlarını okşadım. Ona dokunmak bir rüyaydı. "Olanlar için üzgün müsün?"

"O kurabiyeler iki gündür buzdolabında duruyordu. Ne israf ama."

"Ben kurabiyelerden bahsetmiyordum, Lizzie."

Yanakları kızarmıştı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak, Lizzie koyu kahverengi gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Doğru. Diğer şey."

"Evet. Diğer şey." "O...

hoştu."

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

Öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Ben de öyle düşündüm."

"Demek Cindy ile randevun pek iyi gitmedi, ha." "İyi gitti."

"Tabii. Ben sadece, kapımı kırıp beni duvara yapıştırdığın için öyle olduğunu düşündüm, bilirsin..."

Penisim bir anda seğirdi, bu da kırk yaşından sonra bir tür hız rekoru olmalıydı. Ama yine de, Lizzie'ye duyduğum kadar hiçbir kadına ilgi duymamıştım. Elimi kalçasından kasıklarına kaydardım, sonra daha aşağıya. "Bu, uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi."

Onu dokunduğumda nefesi titredi, önce nazikçe, sonra bacaklarının arasındaki yumuşak, ıslak, harikulade dünyaya daldım. "Sean..."

"Durmamı mı istiyorsun?" Parmaklarımı yukarı kaydırarak, uyluklarının tepesindeki küçük şişmiş tomurcuğu okşadım ve bunu yaptığımda kirpiklerinin titremesini sevdim.

"Hayır," diye itiraf etti, sesi nefes nefeseydi. "Aslında hayır. Ama..."

Onu tekrar okşadım ve tırnakları pazılarımı kavradığında iniltiyi bastırdım. "Ama?"

"Şu anda ne oluyor?"

"Sana dokunuyorum." Parmaklarımı aşağı kaydırarak onun açıklığını okşadım, elime karşı ne kadar ıslak ve yumuşak olduğunu sevdim. O seks için yaratılmıştı.

"Doğru," dedi, ayaklarını bir iki santim daha açarak. "Daha geniş anlamda demek istedim. Mesela, burada, bizim başımıza gelenler gibi." Kapalı olan gözleri tekrar açıldı. Onun bulanık, zevkten sarhoş bakışlarını seviyordum. Parmağımı içine soktuğumda gül goncası gibi dudaklarının açılmasını seviyordum.

"Sana dokunuyorum ki parmaklarımın üzerinde boşaldığını izleyebileyim," diye açıkladım. "Böylece boşaldığında yüzündeki ifadeyi tadını çıkarabileyim."

Gülüşü, bir nefeslik bir esintiden biraz daha fazlasıydı. "Tamam. Hala anlamıyorum, ama tamam."

Acele etmedim. Mutfak sıcaktı ve yanmış şeker ve Lizzie kokuyordu. Elleri omuzlarım ve kollarımın üzerinde dolaşıyordu ve ben, nefesinin kesilmesi veya parmaklarının seğirmesi ile neyi sevdiğini anladım. Yanaklarındaki kızarıklığı besin gibi içime çektim, sonra dudaklarımı onun yumuşacık teninde gezdirdim. Kulak memesini ısırdığımda, titreyerek inledi.

"Senin ıslaklığını seviyorum," dedim ona.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu seni şaşırttı mı?"

"Sadece..."

"Sadece ne?"

"Benden o şekilde hoşlandığını düşünmemiştim," dedi sonunda, sesi kısık.

Geri çekilip yüzünü izledim, elim hala bacaklarının arasında keşfe devam ediyordu. "Senden hoşlanıyorum Lizzie. Seni düşünmeden duramıyorum."

Kaşları hafifçe hareket etti.

Hareketlerimi durdurup, koyu renkli gözlerinden birinden diğerine bakarak, onun uyluğunu okşadım. "Bana inanmıyor musun?"

"Ben... Şey, hayır. Pek sayılmaz."

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Bunu yaptığımızda bir şeyin ortasındaydık."

Gülmek istedim, ama ağızımdan sadece hafif bir homurtu çıktı. Dudaklarım kıvrılırken, onun dudaklarına bir öpücük kondurdum. Ellerim, kalçalarının kıvrımlarını okşayarak göbek deliğinin altındaki küçük keseye doğru ilerledi. Vücudunun o bölgesinde dayanılmaz derecede erotik bir şey vardı

, kadınsı ve karşı konulmaz bir şey vardı. Orayı okşadım ve onun sertleştiğini hissettim, sonra tekrar gözlerine bakmak için başımı kaldırdım.

"Karnım..."

"Vücudunun şeklini
seviyorum." Gözlerini
kırptı.

"Hareketlerin. Her yerin kıvrımlı, her yerin yumuşacık." Parmak uçlarımla gömleğini kaldırmaya başladım. Lizzie dudağını ısırды, sonra kollarını kaldırdı ve gömlek çıkınca ben de titreyerek nefes verdim ve onun uzunluğunu gördüm. Ben onun ten rengi sütyeninin askısına uzanırken, o nefes aldı, ben de omzunun eğimini okşayarak sütyeni aşağı indirdim, sonra arkasına uzanıp vücuduna yapışan son giysiyi çıkardım.

"Seni göreyim."

O, sesli bir şekilde yutkundu, sonra sütyenini çıkardı. Elleri kalçalarının iki yanındaki tezgaha uzanırken, ben onun önünde durup ellerimi omuzlarından göğüslerine doğru kaydırdım. Yarı yaşında bir kadının sahip olduğu dik göğüsleri ve küçük meme uçları yoktu, ama avucumun içindeki o etin dokunuşu başımı döndürdü. Nazıkçe sıktım, avucumun içindeki dolgunluğunu izledim. Göğüslerini okşamak ve dudaklarımı onlara değdirmek için kendimi tutamadım, meme uçlarını dişlerimle hafifçe ısırarak. Nefes alırken göğüsleri yükseldi ve elleri nihayet tezgâhtan sıkıca tutunduğu yerden bırakarak bana uzandı. Parmaklarını kısa saçlarımin arasında gezdirirken inledim, haftalardır özlediğim tüm ilgiyi ona gösterirken vücudu bana karşı dalgalandı.

"Çok güzelsin, Lizzie," diye fısıldadım, diğer göğsüne doğru kayarken.

Gülüştü titriyordu, ama itiraz etmedi. Bunun yerine, gömleğime uzandı ve onu yukarı çekti. Gömlek, kendi giysilerinin yanına yere düştüğünde, Lizzie başını salladı ve avuçlarının göğüs kaslarını ve köprücük kemiklerimin üzerinde yayıldığını izledi. "Güzel olan sensin," dedi.

Bana öyle baktığında, düşünmek zorlaşıyordu. Eczanede karşılaştığımızdan beri yüzünde pek çok ifade görmüştüm. Çocuklarının oyunlarını izlerkenki yumuşak mutluluk. Şükran Günü'nde ailesinin etrafında sıkı sıkı gülümsemesi. Noel ağacını veya zencefilli evi süslerkenki dizginlenemeyen neşe.

Ama bu bakış, zevkten sarhoş ve biraz açgözlü görünen bakış, en sevdiğim bakıştı.

Yıllardır ilk kez, omuzlarım her zamanki sorumluluk ve beklentilerin yükünden kurtulmuştu. Boşanmamın tüm acısı ve oğlumun birincil bakıcısı olarak geçirdiğim yılların mücadelesi, güzel bir kadının yumuşak dokunuşlarla ve yüzünde yazan arzuyla vücudumu keşfetmesini izlemenin gerisinde kaldı. Bana kendimi güçlü hissettirdi. Onu yere yatırıp, hak ettiği şekilde ona değer vermek istememi sağladı.

Parmakları göbek deliğimden güneye doğru uzanan kıl izini takip ederken, derin bir nefes aldım ve birine ne kadar çabuk aşık olabileceğimi ve sonunda yere düştüğümde bunun acı verip vermeyeceğini merak ettim.

YİRMİ YEDİ LIZZIE

RÜYA GİBİ BİR DÜNYADA YAŞIYORDUM. Var olan en seksi erkeğin bana süpermodelmişim gibi baktığı bir yerde. Yıllardır saklamaya çalıştığım vücudumun her yerine, sanki onu tahrik ediyormuş gibi dokunduğu bir yerde.

Ve en çılgın olanı, buna inanmış olmamdı. Sert bir avuç içi uyluklarımın arkasına kayıp sıkıldığında, Sean'ın sert nefesi tenimde hissedildiğinden, içimi bir şehvet dalgası kapladı. Elimle biraz daha aşağıya doğru ilerlersem, pantolonunun kumaşının arkasında sert bir şey hissedeceğimi biliyordum.

Bunu yapmamak için pek çok neden vardı. O, kardeşimin en yakın arkadaşıydı. İkimizin de çocukları vardı. Onu başka biriyle tanıştırmaya çalışıyordum. Bu gece onu buraya getiren şehvet ne olursa olsun, uzun sürmeyecekti, süremezdi. Ben Lizzie Butler, atanmış anne ve olağanüstü bir bebek bakıcısıyken olmazdı.

Ama şu anda, *bu an* için, bundan zevk almak güzel olmaz mıydı?
?

Sean parmaklarını benimkilerin arasına geçirip çekince O beni odanın diğer ucundaki kanepeye doğru ittiğinde, ona izin verdim. Beni minderlere bastırıp, popomun altından bir çocuk oyuncağını çıkarırken gülerek homurdandığında, ben de ona gülümsedim ve kollarımı uzattım ki üstüme uzanabilsin.

Bu bitecekti, biliyordum. Ama kendim için bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. *Kötü* bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bu kötüydü. Bunun yüzüme patlayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda sarhoş ediciydi de, yakışıklı bir adamın ellerini kalçalarımda gezdirmesi ve sanki altında benim vücudumdan daha iyi bir şey hissetmemiş gibi titreyerek nefes vermesi.

Ve o minderlerin önüne diz çöküp dizlerimi omuzlarına doladığında, onu itecek kadar kendimde değildim.

onu itecek durumda değildim.

Doğrusu, ağız benim en hassas noktama dokunduğunda ne olacağını görmek istedim. Onun inlemelerinin bedenimde yarattığı titreşimi hissetmek ve uzun zamandır beklediğim orgazmın zirvesine ulaşmak istedim. Bir kez olsun bencil olmak istedim. Görülmek istedim.

Yine de zevkin ateşi beni şaşırttı. Sırtım kavislenirken parmaklarım yastıklara kıvrıldı ve Sean dudaklarını, dişlerini ve dilini kullanarak kendi zevkimden başka her şeyi unutmamı sağladı. Eli karnımdan göğsüme kaydı ve ben de elimi onun elinin üzerine koyarak orada kalmasını sağladım.

Zevkten gözlerim beyazladı, ama bunun bitmesine hazır değildim. Orgazmımın hemen ardından, kendimi onun pantolonunu tırmalayıp aşağı çekirken buldum. Kanepenin kenarına oturdum ve onu ağızıma aldım, Sean üstümde küfrediyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyordu.

Tıpkı hayal ettiğim gibi, ama daha da iyiydi.

Onu emdiğimde içimde bir zevk uyandı, başını geriye atıp nefesini tuttuğunu görmek için yukarı baktım. Dilimin üzerinde hissettiğim o his, genişlemiş ucu, zonklayan damarları çok sevdim. Elinin kafamın derisinde kasılmasını, nefes nefese, çaresizce adımları söylemesini çok sevdim.

Bu, sonuçları düşünmek için uygun bir an değildi. On yıldır bastırılmış arzularımın sonunda serbest kaldığı bir andı.

"Lizzie," diye nefes nefese konuştu Sean. "Siktir, Lizzie, bu çok iyi geliyor."

Onun penisinin etrafında mırıldandım ve aşağı uzanarak testislerine dokundum. Boğuk bir inilti çıkardı ve ben geri çekilip ona sıırıttım. Gözlerime baktığında, gözleri çılgınca parlıyordu, yanakları kızarmıştı. Uzun zamandır bir erkekle bu kadar eğlenmemiştim. Doğrusu, bunun eğlenceli olabileceğini unuttuğum. Engellerimi aşp kafamdan çıkabileceğimi. Bir erkeğin Sean'ın yaptığı gibi bana bakıp, başka hiçbir şeyin varlığını unutturabileceğini.

"Kalk," diye emretti, sonra eğilip elimi tuttu. Beni kaldırdı ve kolunu belime doladı, sonra başım dönmeye başlayacak kadar derin bir öpücük verdi. Sonra vücudum dönmeye başladı, sırtım onun göğsüne yaslanmıştı, elleri bacaklarımın arasına inip okşamaya başladı

. Serbest elinin omzumda bastırıldığını hissettim ve kanepenin arkasına tutunmak için eğildim.

Hızlı bir hamle ile içime girdi ve ben de inleyerek karşılık verdim. Bir dakika sonra bacaklarım titremeye başladı. Bir dakika sonra, onun adını haykırıyor ve ellerinin kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyordum.

Elimde olan tüm kontrol kayboldu ve kendimi zevke, onun dokunuşuna, o ana kaptırdım. Bilincim bir dizi anlık görüntüye dönüştü. Avuç içlerim ve bacaklarımın ön kısmında kanepenin kumaşının dokunuşu. Uzuvarımı saran titreme ve güçsüzlük. Sean'ın geniş, sıcak avuçlarıyla omurgamı okşama şekli. Tekrar tekrar içime girerken beni gerdiği hissi.

Orgazmım birbirine çarpan bir dizi dalga gibiydi, büyüdükçe düşüncelerimi paramparça ediyordu. Sean içimden çıkıp inleyerek boşaldığında, ben dirseklerimin üzerine çöküp doruğa ulaştığımda hıçkırarak ağladım. Sean arkamda yer değiştirene kadar, vücudum titreyerek sessizce nefes nefese kaldım.

"Havlu," diye nefes nefese söyledi. Derin bir nefes aldı. "Kal."

"Tamam," diye mırıldandım, yanıma yığıldım. Tam cümleler kurmak bizim için imkansızdı. Bir dakika sonra mutfaktaki lavabo açıldı ve bir dakika sonra Sean cildimdeki pisliği silip yanımdaki yastığa yığıldı.

Dirseklerime kadar zorlukla kalktım ve o bana yardım etmeye çalışırken güldüm, sonunda pes edip kollarına düştüm. Nefesimiz normale dönene kadar bir süre öyle kaldık. Gözlerimi kapattım ve parmaklarının kolumdan aşağıya doğru kayıp tekrar yukarıya doğru çıkmasının hissini tadını çıkardım, dakikalar birbirine karışırken kalp atışlarının yavaşlamasını dinledim.

Sonunda, durumun gerçekliği kafamdaki karışıklığı dağıttı. Bir elim omzuna dolanmış, diğeri ise vücutlarımızın arasında sıkışmıştı. Çıplak vücutlarımızın. Gözlerimi onun tenine kırıştırdım ve yüzümü göğsünden kaldırıp ona baktım.

Kardeşimin en yakın arkadaşıyla seks yapmıştım. Hem de birçok kez. Bunun bedeli ödenecekti.

Gözlerime baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Yapma," dedi. "Neyi yapmayayım?"

"Şu anda düşündüğün şeyi söyleme."

Biraz kırılmıştım, kaşlarımı çattım. "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Bunu yapmamalıydık diye bir şey söyleyeceksin ve ben bunu istemiyorum."

"Söylememi istemiyor musun?" "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bence kesinlikle yapmalıydık." "Öyle mi?"

"Evet."

"Peki ya şimdi?" "Şimdi mi?"

"Evet," diye cevap verdim, gözlerimi kısarak. "Şimdi ne olacak?"

"Şey," dedi, "atıştırmalık bir şeyler yiyebiliriz."

"Atıştırmalık."

"Çok enerji harcadık ve ben acıktım." "Sen inanılmazsın."

"Teşekkürler." Dudakları seğirdi.

"Ne olduğunu anlatana kadar sana yemek vermeyeceğim."

"Şey, Lizzie, iki insan birbirinden hoşlandığında..."

"Kes şunu," dedim, gülmemi bastırarak göğsüne vurarak. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Pişman mısın?"

"Ben..." Sesi kesildi, ağzımı kapattım. "Hayır," diye cevap verdim sonunda. "İyi."

"Bu, az önce yaptığımız şeyi anladığım anlamına gelmez."

"Az önce seks yaptık, Lizzie. Ateşli seks. İnanılmaz, akıllara durgunluk veren ateşli seks."

İçimde küçük bir gurur dalgası geçti. İnanılmaz derecede ateşliydi ve onun da böyle düşünmesine sevindim. "İki kez," diye belirttim.

"İki kez," diye onayladı.

"Belki bir şeyler atıştırmayı hak ettik."

O homurdandı, sonra eğilip beni öptü. Öpücüğü nazikti, dudakları dudaklarıma hafifçe değdi, parmakları yanaklarımı okşadı ve bu, beni kanepeye yatırıp istediğini yaparken hissettiğimden daha fazla dengesiz hissettirdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu nazikçe, bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu.

"Beni öpüşün, sanki bu senin için sadece ateşli bir seksten daha fazlasıymış gibi." Boğazı titredi. "Senden hoşlanıyorum."

Dudaklarımdan bir inkar çıkmak üzereydi, çünkü bu ne anlama geliyordu? Beni nasıl sevebilirdi ki? Hayatım karmaşıktı. Çok meşguldüm, gerçekten çok meşguldüm ve flört edecek vaktim yoktu. Üstelik, flört etme açısından muhtemelen en kötü seçenek oydu. Sean'la flört etmeyi başkasıyla flört etmekten daha karmaşık hale getiren binlerce neden vardı, çoğunlukla ailem öğrenirse çılgına döneceği için.

Peki ya bu ilişki sönük kalırsa ne olur? Aaron muhtemelen Sean ile arkadaş kalırdı. Her aile toplantısında onu görmek zorunda kalırmıydım? O, büyürken her Butler etkinliğinde sabit bir figürdü ve Heart's Cove'a geri döndüğünde ailemin ve kardeşlerimin de aynı şeyi istediğini biliyordum.

Her şeyi mahvettiğimi öğrenirlerse nasıl tepki verirlerdi? Evliliğimin başarısızlığı için beni suçladıkları gibi, bu konuda da beni suçlarlar mıydı?

Boğazımı temizledim. "Seni bir arkadaşım ile tanıştırmam gerekiyor."

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

Sean başını salladı ve dudakları kıvrılmaya başladı. "Hayır. Artık bunu yapmayacaksın."

"Ama..."

"Artık kimseyle çıkmayacağım, Lizzie. Seni istiyorum."

Vay canına. Tek yapabildiğim ona bakıp bir dakika boyunca göz kırpmaktı, çünkü bu yakışıklı adamın benim için diğer tüm kadınları reddetmesi fikri o kadar akıl almaz ve baş döndürücü bir şekilde gurur okşayıcıydı ki, bir dakika kadar bu duyguyu sindirmek için nefes almam gerekti.

"Beni istiyor musun?" diye sordum sonunda küçük bir sesle.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu şimdi mi soruyorsun? Az önce yaptığımız onca şeyden sonra mı?"

"Bu bir tesadüf olabilir," dedim.

"Bana bir saat ver, yeniden şarj olayım, sana bunun şans eseri olmadığını kanıtlayayım."

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı ısırdım, kalbim parlıyordu. "Belki de sana yardımcı olması için bir şeyler atıştırmalıyız."

Ben kalktığımda o güldü. Giysilerimizi giyip mutfağa doğru sürünerek gittik. Sean bir şişe şarap seçerken, ben Noel kurabiyelerimin yanmış kalıntılarını çöpe attım. Sonra buzdolabını açıp, bir paket Slim Jim, çocukların öğle yemeğinden kalan üzüm ve kesme tahtama attığım keskin çedar peynirinden oluşan, fakir bir kadının şarküteri tabağını hazırladım.

Yemek yedik ve şarap içtik. Ben Sean'ı kadehimin kenarından izledim, o da beni kadehinin kenarından izledi.

"Bunu kardeşime anlatacak mısın?" diye sordum sonunda.

Sean peynirini çiğnemeyi bitirip şarabından bir yudum aldı. Kadehi masaya koydu, omuz silkti ve gözlerime baktı. "Bilmiyorum. O kadar ileriye düşünmemiştim."

"Bunu haftalardır planladığını sanıyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Haftalardır seni istediğimi söyledim. Bunların hiçbiri planlanmamıştı."

Şarabımdan bir yudum aldım ve başımı salladım. "Anlıyorum. Aaron üzülebilir." "Seni koruduğunu biliyorum, ama..." Ben gülmeye başladığımda kaşlarını çattı.

Kafamı salladım. "Sana kızmayacak. Yani, kızabilir, ama seni affedecektir. *Bana* kızacaktır."

"Ne?"

"Kardeşim..." Derin bir nefes aldım. "İki kardeşim ve bir dereceye kadar annemle babam da..."

Kendime acımış gibi görünmeden bunu nasıl ifade edebilirdim? Ona, ailemdeki rolümün son on yılda, hatta daha uzun bir sürede kalıcı hale geldiğini söylemek istedim. Boşandıktan sonra, yeniden biriyle çıkıp çıkmayacağım konusunda hiçbir soru sorulmamıştı. Çocuklara odaklanacağım kesin bir gerçektir.

Kendimi ikinci plana atacağımı söyledim. Ve öyle yaptım. Ama Noel yemeğine Sean'ın kolunda gitmek...

Bu, dengeleri bozardı. "Seni görmüyorlar," dedi Sean sessizce.

Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım. "Ne?"

"Seni ücretsiz çocuk bakıcısı olarak görüyorlar, aile etkinliklerinde angarya işleri yapacak biri olarak. Ama hayatından bundan daha fazlasını isteyebileceğini anlamıyorlar."

Boğazım birden sıkıştı. "Onlar kötü insanlar değil." "Öyle olduklarını hiç söylemedim. Ama seni kullanıyorlar, Lizzie."

"Onlar..." Ağzımı kapattım, çünkü ne demeliydim ki? Şükran Günü'nde kimse bana yemek ayırmadığında, kardeşim beni arayıp her şeyi bırakıp onun için bebek bakıcılığı yapmamı istediğinde kafamın içindeki küçük ses ona hak vermişti. Ve bu ses giderek daha da yüksek çıkmaya başlamıştı. Alt dudağım titremeye başlayınca, bunu saklamak için ağzıma bir üzüm attım.

"Lizzie," dedi Sean, yaklaşarak. Parmaklarını kolumdan aşağı kaydırıp, sonra elini indirdi. "Seni üzmemek istemedim."

"Üzmedin. Sadece..." Derin bir nefes aldım, biraz şarap içtim, sonra başımı salladım. "Birinin beni sadece bir anne olarak görmemesi çok uzun zaman oldu."

O içini çekti ve ben ona bakmaya cesaret edemedim. Gözlerindeki acıma ifadesini görmek istemedim. Ve ona bakıp, benim gerçekte kim olduğumu anladığında, o baş döndürücü çekiciliğin kaybolduğunu görmek istemedim. Ya ben sadece bir anneysem? Ya sadece angarya işlerde iyiysen?

Sonra güçlü kollar beni sardı ve yüzüm göğsüne yapıştı. O beni tutarken, parmaklarımı omurgasının iki yanındaki gömleğinin kumaşına geçirdim, derin titrek nefesler ciğerlerime girip çıkıyordu.

"Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Onun kokusunu içime çektim ve başımı salladım. "Bana kadınlar arasında bir tanrıça olduğumu söylemeyeceksen, hayır."

Elini omurgamdan aşağıya doğru yavaşça kaydırırken gülerek homurdandı. "Aklımdakine oldukça yakın."

Burun kıvırdım ve sonunda gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdum.

"Üzgünüm." "Ne için?"

"Bu gece buraya bunun için gelmedin."

"Buraya neden geldiğimi nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Kapıdan girer girmez iki saniye sonra beni öpmeye başladığında bunu oldukça açık bir şekilde belli ettin bence."

Gülümsedi. "Bu nedenlerden biri. Diğerini bilmek ister misin?"

Dudaklarımı yaladım. Başımı salladım.

"Beni mutlu ediyorsun Lizzie. Senin yanıdayken hayat birdenbire kolaylaşıyor. Sorunlar o kadar da kötü gelmiyor. Zihnim huzurlu oluyor. Bundan, senden doyamıyorum."

Yutkunarak, onun bakışlarını karşıladım. "Oh."

"Sana baktığımda, güçlü bir kadın görüyorum. Hayatın zorluklarıyla boğuşmuş ve bunların üstesinden gelmiş birini. Evet, sen bir annesin. Ama aynı zamanda bir hayatta kalan da. Komiksin, tatlısın ve zekisin. Çevrendeki herkesi ayakta tutuyorsun ve bunu onlar farkına bile varmadan yapıyorsun." Başparmağıyla yanağımı okşadı ve ona karşı olan tüm savunmam yıkıldı. "Sen, bu yükün bir kısmını benim için taşıyacak birini hak ediyorsun, Lizzie. Ve ben... Sanırım son birkaç haftadır, o adamın ben olduğumu hayal ediyordum."

Onun sözleri benim için çok ağırdı. Beni öylesine şefkatle kucaklarken, bir erkeğin bana bakıp tüm bunları görebileceğini kabul edemedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Lizzie?"

"Tabii."

"Bana fotoğraflarından bazılarını gösterir misin?" Kaşlarımı çatarak geri çekildim.

"Fotoğraflarım mı?"

Duvardaki fotoğrafa başını salladı — yıllar önce okyanusa bakan bir uçurumun fotoğrafını çekmiştim. "Laurel bana bunu senin çektiğini söyledi. Hayatın araya girmeden önce fotoğrafçılıkla ilgilendiğini söyledi. Mikey ve benim Noel ağacını diktiğimiz fotoğraflar muhteşemdi, hem de bunları sadece telefonunla çekmiştin."

"Bu yüzden başka neler yaptığımı görmek mi istiyorsun?" Ona deliymiş gibi baktım, bu da onu güldürdü.

"Evet, Lizzie."

"Neden?"

"Bir nedeni olması mı
gerekıyor?" "Evet."

Yine güldü. "Peki. Çünkü seni ilginç buluyorum ve seni daha iyi tanımak istiyorum. Sakladığın tüm yönlerini."

"Sanırım komadayım. Senin gerçek olman imkansız."

Gülümsemesi biraz alaycıydı. "Koma halindeysen, bana fotoğraflarını göstermemen için bir neden yok."

Kalbim hızla atıyordu ve yüzümdeki sıcaklıktan yanaklarımın kızardığını biliyordum. Ama omuz silktim ve onu, dizüstü bilgisayarımı sakladığım oturma odasının yanındaki ofise götürdüm. Cihazı aldım ve kanepeye geri döndüm, yanıma oturduğunda minderlerin çökmesini bekledim. Ona bakarak, yıllar önce bıraktığım hobimin ürününü ona göstereceğimi bilerek, kendimi açıkta hissettim.

Ama aynı zamanda uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde görülmüş, duyulmuş ve takdir edilmiş hissettim.

Dizüstü bilgisayarı açtım ve eski fotoğraflarımı buldum, sonra koluna yaslanarak ona fotoğrafları gösterdim. Bana en beğendiklerini göndermemi istediğinde, içimi kaplayan gurur duygusu tüm kırılganlığımı silip süpürdü ve kendimi temiz ve değerli hissettim.

YİRMİ SEKİZ SEAN

Onun fotoğraf çalışmalarını inceleyerek geç saatlere kadar oturduk ve çocukları doğmadan önce yaptığı seyahatleri, bazı fotoğraflarla ilgili anekdotları anlatırken gözlerine yansıyan ışıltıyı, en sevdiği fotoğrafa bakarken dudaklarında beliren yumuşak gülümsemeyi izlemekten keyif aldım. Çalışmalarından gurur duyuyordu ve bunun için iyi bir nedeni vardı.

Sonra tekrar yemek yedik, mutfağı temizledik ve yukarı çıktık. Onun kokusu, dokunuşu ve tadı beni sarhoş ederken, onun yatağında onunla seviştim.

Sonra, birbirimize sarılmış yatarken, onun tenini okşadım ve uzun bir nefes verdim.

"Sonunda yoruldun, ha?"

"Bu yılki tatilin diğer yıllardan ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum."

"Taşınma yüzünden mi?"

Ona baktım. "Senin yüzünden, Lizzie." Yutkundu ve gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamı hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve başını ileri geri salladı. "Biraz. Pek ortalarda yoktu, değil mi?"

"Ben on dört yaşındayken evi terk etti." "Üzüldüm."

"Üzülme. Böylesi daha iyiydi. Çok içki içerdi. Ve Noel'de her zaman durum kötüleşirdi."

Lizzie sessizdi, ama bu gergin, bekleyiş dolu, rahatsız edici bir sessizlik değildi. Sabırlı ve açık biriydi, benim paylaşmamı bekliyordu. Onun büyüğü buydu: varlığının sessiz huzuru, herkesin farkına bile varmadan yaralarını iyileştiren merhem gibiydi. Onun için büyük bir duygu seli hissettim ve onu korumak ve sevmek istedim. Onu tanımak istedim ve onun da beni tanımasını istedim.

"Erken dönem Noel'lerden hatırladığım çoğu şey, babamın etrafında parmak uçlarında yürümekti," diye itiraf ettim. "Annem stresli olurdu ve babam onu eleştirmek ve iğnelemek için her türlü bahaneyi bulurdu. Kaçınılmaz olarak bağırışmalar olurdu. Annem ağlardı. Mutlu zamanlar değildi."

"Bu yüzden Noel'i sevmiyor musun?"

"Diğer nedenlerin yanı sıra." Ona sıkı bir gülümseme attım ve o da elini göğsüme, omzuma okşamak için hareket ettirdi. Parmakları cildimin üzerinde küçük kelebekler gibi uçuyordu ve ben yastıklara yaslanarak, etrafımı saran kokusunun tadını çıkardım. Onun dokunuşunun keyfini çıkarırken gözlerimi kapattım.

"Annen bu zamanlar vefat etti," dedi Lizzie. "Çok zordu."

Başımı salladım. "Evet," diye cevap verdim, ama sesim boğuk çıktı.

"Eski karının Noel'i almasına izin vermen şaşırtıcı değil. Muhtemelen kendine zaman ayırmayı seviyordur."

Boğazım düğümlendi. Elimi onun yan tarafında yukarı aşağı gezdirdim, sanki ona dokunmak kalbimdeki acıyı iyileştirecekmiş gibi cildini okşadım. "Bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. Mikey benden Noel'i birlikte geçirmemi istedi."

"Oh."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. "Bazen Melody'nin ofisindeki Noel partisinde hile yapıp yapmadığını merak ediyorum, sırf bana biraz daha acı çektirmek için. Benim yaşadıklarımı biliyordu, bu zamanlarda nasıl hissettiğimi biliyordu. Ama belki de geri çekilen bendim."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Sen çok iyisin, Lizzie." Sırtını okşadım, parmaklarımı saçlarının altına sokup ensesini okşadım. "Bütün bunlar seni benden uzaklaştırmak için."

Gözleri parladı. "Ben tatilleri çok seviyorum, bu yüzden bu uzun vadede bir sorun olabilir."

Ben gülerek başımı salladım. "Bu yıl farklıydı. Daha hafif."

Dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi, sonra nefes aldı. Bir şey sormaya hazırlandığını anlayabiliyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Sonunda konuşmaya başladığında sesi sakindi. "Sence bu"

parmakları ikimizin arasında hareket etti—"tüm bu duygularının bir sonucu muydu? Birdenbire ortaya çıktılar ve bir şekilde... bana mı yöneldiler?"

"Hayır."

Kaşları kalktı. "Hayır mı? Düşünmeyecek misin bile?"

"Ne, sanki benim benim istemek olmak sen sen senin bazı bir bir tür aşırı düzeltme mi yapıyorsun?"

"Az önce, tatillerde ilk kez iyi hissettirdiğimi söyledin..."

"Hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Doğru. Belki de benim hakkımda hissettiklerin abartılı hale geliyordur." "Neden böyle yapıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez Lizzie bana karşı sertleşti.

"Neyi yapıyorum?"

"Sanki seni gerçekten sevebileceğime inanmıyormuşsun gibi."

Gözleri yana kayarken yanakları kızardı. "Ben sadece... Uzun zamandır görünmezmişim gibi hissediyordum. Beni şaşırttın, hepsi bu."

"Seninle birlikte olmak istediğime inanmakta zorlanıyor musun?"

Yanakları daha da kızardı. "Sean, ben..." Derin bir nefes aldı. "Evet, tamam mı? Evet, inanması zor geliyor. On yıldan fazla bir süredir kendimi sadece bir anne ve hizmetçi gibi hissettim. Ve şimdi bu inanılmaz derecede çekici adam bana, dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğumu mu söylüyor? Hadi ama."

Onu sırt üstü çevirdim ve parmak uçlarımla saçlarını şakaklarından çekerek üstüne çıktım. "Bana inanman için ne gerekiyor, Lizzie?"

Derin bir nefes aldı. "Bak, senin tatillerle ilgili derin duyguların olduğu gibi, benim de kendimle ilgili bazı güvensizliklerim var. Bu tür şeyler birkaç saat içinde ortadan kalkmaz."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden dudaklarına bir öpücük kondurarak cevap verdim. Kolları omuzlarımdan boynuma kaydı ve ben onun sıcaklığı ve yumuşaklığına kendimi bıraktım. Altımda gevşedi ve birbirimize doğru kayarak vücutlarımız birbirine yapıştı ve yastıklarının ve battaniyelerinin rahatlığına gömüldük.

Yastıklarına ve battaniyelerine yaslandık. Uzun zamandır bu kadar rahat hissetmemiştim.

Tekrar sevişmek için çok yorgunduk, ama bu beni onu öpüp okşamaktan ve sarılmaktan alıkoymadı, ta ki ikimiz de uykuya dalana kadar. Uyandığımda, vücutlarımız sanki bütün gece birbirimizi bir saniye bile kaçırmak istememişçesine birbirine dolanmıştı.

Lizzie uyanınca bana sokuldu, sonra bana doğru uzandı, böylece en sevdiğim yerleri bana sürtündü. Bir daha başka türlü uyanmak istemedim.

"Günaydın," dedi uykulu ve gülümseyerek. "Hâlâ buradasın."

Bir anlık sinir bozukluğu beni sardı. Ne zaman benim burada olmak istediğime gerçekten inanacaktı? "Kaybolacağımı mı sandın?"

"Ateşli bir rüya olabilir diye düşündüm."

Ben gülerek, vücudumu onun vücuduna doladım. "Değildi."

Kafasını salladı, sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. Alt dudağını ısırды, sonra bırakıp şöyle dedi: "Bu tek seferlik bir şey gibi gelmiyor."

"Hayır, öyle," diye onayladım.

"O zaman insanlara söylemeliyiz."

"Sanki bunu yapmak istemiyormuşsun gibi geliyor."

"Belki tatil bitene kadar beklesek daha iyi olur?"

Elimi göğsüne kaydırdım ve saçlarına burnumu gömdüm. "Sen böyle mi istersin?"

"Sadece ailem için çok ağır gelebilir diye düşünüyorum. Zaten tatiller başlı başına çok kaotik."

Başımı salladım, ama onun sözlerinin acısını görmezden gelemedim. Anlıyordum, ama Melody'nin beni başından savıp iş etkinliklerinde beni istemediğini söylediği zamanki hissiyata benziyordu. Sanki ben gösterilecek değil, saklanacak bir şeymişim gibi.

Ama bu farklıydı ve Lizzie'nin haklı olduğunu biliyordum. Hassas bir durumdu ve acele etmemize gerek yoktu. Hafif bir kahvaltı yaptık, vedalaştık ve ben Aaron'ın evine gidip Mikey'i yatıya kaldığı yerden almaya gittim.

Emily kapıyı açtı ve gözleri parlayarak bana gülümsedi. "İyi gece mi geçirdin?"

"Şikâyet edemem," diye cevapladım, Cindy ile geçirdiğimi düşündüğünü bilerek. "Çocuklar nasıldı?"

"Harikalar. Dün gece bir LEGO projesi daha yaptılar, film izlediler ve akşam yemeğinde spagetti yediler. Şu anda bodrumdalar. Aaron'a merhaba demek istersen Mikey'i getireyim mi?"

"Tabii," diye cevap verdim ve onun işaret ettiği mutfağa doğru yöneldim.

En eski arkadaşım kahvesini içerek kahvaltı köşesinde oturuyordu. Beni görünce sandalyesine yaslanıp sırttı. "Başarılı mıydın?"

Omuz silktim. "Mikey uslu durdu mu?"

"Yaramazlık yapmadığını biliyorsun," dedi Aaron. "Hadi ama. O nasıldı?"

Boğazım düğümlendi. Ona yalan söylemek istemedim. Aaron, babamın alkol sorunu ve annemin hastalığı sırasında bana destek olmuştu. Evliliğim yıkıldığında aradığım kişi oydu. On yıllardır, o ve ailesi hayatımın değişmez bir parçası olmuştu. Oğlumu taşıdım. —tüm hayatım boyunca—ona daha yakın olmak için bu kasabaya geri döndüm.

Ve şimdi ona yalan söylüyordum.

Dün gece olanlardan pişman olduğumdan değildi. Lizzie özel biriydi ve onun için hissettiklerimin tahmin ettiğimden çok daha derin olduğunu fark etmeye başlamıştım. Bu sadece şehvet değildi. O beni büyülemişti. Etkilemişti.

Ama Aaron benim en iyi arkadaşımdı.

Yutkundum. "Cindy hoştu. Galeriye gittik, akşam yemeği yedik ve sonra ayrıldık."

Aaron'ın kaşları havaya kalktı. "Hepsi bu mu?"

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve onun bakışlarından kaçındım. "Öyle," diye onayladım, bu teknik olarak bir yalan değildi ama yine de öyle hissettiriyordu.

Tezgaha yaslanarak kahvemi yudumladım ve doğru kelimeleri aradım. Sorun şu ki, ne söylemek istediğimi bilmiyordum.

"Hey, bu yıl Noel'i ailem evinde kutlayacak," dedi Aaron, sandalyesini geri çekerek ayağa kalktı. Kendi kahvesini doldurdu ve karşımda tezgaha yaslandı. "Seni ve Mikey'i davet etmemi istediler."

"Mikey annesiyle birlikte olacak," dedim.

"O zaman sadece sen."

Göğüs kafesim sıkıştı. Çenemi indirdim. "Teşekkür ederim. Sen ve ailen bana her zaman çok sıcak davrandınız. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu umarım biliyordur."

Aaron bana şaşkın bir gülümseme attı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana başka nasıl davranabilirim ki? Ayrıca annem, seni davet etmezsem beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi. Teyzelerinin de davetli olduğunu söyledi, bu da bizimle vakit geçirmene engel olursa diye."

Göğsümdeki sıkışma boğazıma ve mideme kadar yayıldı. Her şeyi yanlış yapmıştım. Lizzie'ye karşı hislerim ne olursa olsun, Aaron'la konuşmadan harekete geçmemeliydim. Ama dün gece durdurulamaz bir durum vardı. Onu ne kadar istediğimi sonunda kendime itiraf ettiğimde durdurulamaz bir durumdu.

Bir hata mı yapmıştım? Lizzie ile aramızdaki ilişki biterse, tatilleri ve sosyal etkinlikleri onunla ve ailesiyle geçirmek zorunda kalacaktım, oysa o, yıllardır beni tam hissettiren ilk kadındı.

Aaron ile olan arkadaşlığım ve Lizzie'ye karşı giderek artan hislerim arasında kalmıştım. En eski arkadaşlığımı bir kadının önüne koymak bencilce geliyordu. Bu bir ihanet gibi geliyordu ve kendimden nefret ediyordum.

"İyi misin?" Aaron bana kaşlarını çattı. "Tatil için gelmek istemiyorsan, söylemen yeter. Senin için zor bir dönem olduğunu biliyorum. Sadece dikkatini başka yere vermek isteyebileceğini düşündüm."

Kafamı salladım. "O yüzden değil." "Değil mi?"

"Açıkçası, bu yıl Noel o kadar da kötü gelmedi. Dün radyoda 'Rudolph, the Red-Nosed Reindeer' şarkısını mırıldanırken buldum kendimi."

Aaron güldü. "Vay canına. Noel müzikleri eskiden seni çileden çıkarırdı."

Öyleydi... Lizzie'den önce. Onun kızaran yanakları ve güneş gibi parlayan gülümsemesinden önce. Oğlumla anılar yaratmanın ne kadar güzel olabileceğini bana göstermeden önce. Onunla, çocuklarıyla ve ailesiyle.

Ama on yıllardır süren bir dostluğu, birkaç haftalık yoğun duyguların önüne koyabilir miydim? Ya Aaron ile olan ilişkimi

Aaron ile olan ilişkimi tehlikeye atarsam?

"Teyzelerimle konuşacağım. Mikey annesinin yanından döndüğünde büyük bir yemek planlamıştık, o gün bir planları var mı bilmiyorum."

"Bana haber ver. Annem hediyeni çoktan aldı."

Hediyeler. Tanrım. Tatilleri yalnız geçirmeyi o kadar alışmıştım ki, bir topluluk ve arkadaş çevresinin hediye almamı gerektireceğini düşünmemiştim. Yüzümde panik belirmiş olmalı ki Aaron gülmeye başladı.

"Babama güzel bir şişe viski, anneme bir fular veya pahalı bir sabun al. Bu kadarı yeter de artar bile."

"Tamam." Yutkundum. "Tamam, evet. Ben sadece... Uzun zamandır tatil yapmadım."

"Peki, dört günün var. Yeterli zaman."

Elimi saçlarımın arasına soktum ve Lizzie'nin öngörüsüne minnettar oldum. Tatil sonrasına kadar bizimle ilgili büyük kararları veya açıklamaları ertelemekte haklıydı. Kısa sürede çok şey olmuştu ve bunu mahvetmemek için ona, Aaron'a ve ailesine borçluydum.

Bodrum merdivenlerinden gelen ayak sesleri, oğlumun geldiğini haber verdi. Gözleri parlıyordu, saçları dağınıktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Baba! Levi, burada yapmam şartıyla *Star Wars* LEGO setlerinden birini yapmama izin vereceğini söyledi. Yapabilir miyim?"

"Tabii," dedim, Aaron'a bakarak, o da omuz silkti ve başını salladı. "Ama anneni görmeye gittikten sonra dönene kadar beklememiz gerekebilir."

Mikey'nin omuzları düştü. "Ya burada kalmak istersem?"

Onun sözleri göğsümü sıkıştırdı, ama yüzüme sabırlı bir gülümseme takındım. "Annen senin için güzel bir hafta planladı, dostum. Seni kayak yapmaya götürecek, hatırladın mı?"

Oğlum alt dudağını dışarı çıkardı. "Tamam," dedi, sanki Tahoe'da kayak tatili yüzyılın en sıkıcı işiymiş gibi. Ben de gülerek saçlarını okşadım, Aaron ve ailesine ona baktıkları için teşekkür ettim ve onu kamyonetime bindirdim. Mikey koltuğuna yerleşirken Aaron'a el salladım ve en iyi arkadaşımın kapısını kapatmasını izledim.

Bir ay önce benim için hiçbir önemi olmayan bir kadın için onun dostluğunu ve desteğini gerçekten riske atmaya hazır mıydım?

YİRMİ DOKUZ LIZZIE

HER YIL, tatillerin sorunsuz geçmesi için daha iyi planlama yapacağıma kendime söz verirdim. Ve her yıl, Noel'den önceki son birkaç gün, son dakika alışverişi, çok fazla yiyecek satın almak ve hazırlamak, beklenmedik okul veya iş yükümlülükleri ve çok fazla etkinlikte çılgın bir panikle geçiyordu.

Okul sahnesindeki ışıklar söndüğünde ve Hazel'in oyunu başladığında, günlerdir ilk kez oturmuş gibi hissettim. Dürüst olmak gerekirse, oyunun çoğunu kaçırdım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve sürekli gözlerimi açmak için kırıştırmak zorunda kalıyordum. Şeker kamışları dans etmek için sahneye çıktığında canlandım ve kızımın yüzündeki parıldayan mutluluğa gülümsedim.

Dansı koreografisini hazırlayıp öğretmene sunmuş olması, her şeyi daha da güzel hale getiriyordu. Büyüdükçe neler başaracağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Çocuklar elbette ayakta alkışlandılar. Zach bir tarafımda, June ve Isaac diğer tarafımda alkışlıyorlardı. Oyun bittiğinde Hazel'in çıkmasını bekledik ve eski kocam ve karısıyla yaptığım yapmacık sohbet bile umurumda değildi.

"Aferin sana, ufaklık," dedi Isaac, yüzü kırmızı parıltılarla kaplı bir şekilde bize doğru zıplayan Hazel'a.

"Beni gördün mü? Dansı gördün mü?"

"Hepsini videoya çektim," diye onayladı Isaac, June'a başını sallayarak.

Hazel gülümserken ben de gülümsedim. Kardeşi sırtına vururken o bana sarıldı. Eski sevgilime başımı salladım.

"Yarın okuldaki sonra onları bırakırım," dedim ve hatta gülümsemeyi bile başardım.

"Sabırsızlanıyorum," diye cevapladı June ve Isaac kolunu onun omzuna attı.

Bir kez olsun, onların arkadaşlığı karşısında yalnız olmanın acısını hissetmedim. June'u hiç kıskanmamıştım, kıskanmadım da.

Isaac'ı geri istiyorum ama kendimi hep dışlanmış hissettim. Bu sefer, yollarımız ayrılırken, kendimi eskisinden biraz daha uzun hissettim.

Ben, perde arkasında emek veren görünmez bir anne ve hizmetçi değildim. Beklediğim bir şey vardı. Ve Sean pazar sabahı ayrıldıktan sonra, kameramı kılıfından çıkardım ve pilini şarj ettim. SD kartta unutmuş olduğum eski fotoğraflar vardı ve çocuklar babalarının yanındayken sahil boyunca yürüyüşe çıkıp fotoğraf çekmeyi planladım. Belki Sean da bana eşlik ederdi. Belki güldüğünde gözlerindeki ışığı, ağzının kenarındaki kırışıklıkları yakalayabilirdim.

Yıllardır ilk kez kendim için planlar yapıyordum. Evet, bu zamanı ev işleri yapmak, yemek hazırlamak veya her zaman bana düşen milyonlarca görevden birini tamamlamak için harcayabilirdim. Ama hak ettiğim köpük banyosunu bir kez daha kaçırmayacaktım.

Kendime biraz zaman ayırmayı hak etmişim. Ve Sean bu zamanın bir kısmını benimle geçirmek isterse, o kadar iyi olurdu.

Çocuklar önümde arabamıza doğru yürürken, Hazel'ın Zach'in daha istikrarlı adımlarının yanında zıplarken, birdenbire onların büyüdüklerini fark ettim. İkisi de artık Noel Baba'ya inanmıyordu. Son on bir yıl bir anda geçmişti ve çok geçmeden Zach üniversiteye ya da meslek okuluna ya da ne yapmaya karar verirse oraya gidecekti. Hazel de çok geride kalmayacaktı.

Bu durumda ben ne olacaktım? Kendimi anne rolüne sıkıştırmaya devam edemezdim. Ben bir kadındım. Amatör bir fotoğrafçıydım. Kalitesiz reality TV programlarının hayranıydım. Tüm bunları yaparken aynı zamanda çocuklarıma, evime ve hayatıma da bakabilirdim.

Belki bir gün bir eş ve partner olabilirdim. Bir sevgili.

Çocukların emniyet kemerlerinin takılı olup olmadığını kontrol etmek için dikiz aynasına bakarken, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Değişime hazır hissediyordum ve Sean'ın ilgisinin bunda büyük payı olduğunu biliyordum. O, benim kendimden bile sakladığım yanlarımı görmüştü.

Ve ona bunun ne kadar değerli olduğunu göstermek için sabırsızlanıyordum. Evimize vardığımda ve Sean'ın kamyonetini kaldırımın yanında dururken gördüğümde kalbim bir an durdu.

Sean'ın kamyoneti kaldırımın yanında dururken gördüğümde kalbim bir an durdu. O ve Mikey arabadan indiler.

garaj yoluna girdi.

"Umarım uğramamıza aldırmazsınız," dedi. "Mikey yarın annesiyle birlikte dışarı çıkacak ve gitmeden önce uğramak istedi."

Mikey, her birinde birer hediye tutan ellerini kaldırarak gülümsedi. Birini Zach'e, diğerini Hazel'a verdi. "Bu hafta sonu alışverişe gittik. Hediyeleri kendim paketledim."

Hazel heyecanla yerinde zıpladı. "Açabilir miyiz anne?"

"İçeri gelin," dedim. "Mikey'nin de açacak bir şeyi olsun istemez misiniz?"

Zach gülümsedi ve gözleri parıldamaya başlayan Mikey ile birlikte koşarak önden gitti. Sean arkada kalırken ben hepsini içeriye soktum ve çocuklar, Mikey'nin hediyesinin ağacın altına saklandığı oturma odasına koştular. Zach, Mikey'nin çok seveceğini söylediği karmaşık bir robot aleti kendisi seçmişti.

"Akşam yemeğine kalır mısınız?" diye sordum. "Dışarıdan yemek sipariş etmeyi düşünüyordum." Biraz utandım ve açıklama yapma ihtiyacı hissettim. "Bütün hafta Noel yemeği için hazırlık yaptım. Bu akşam yemek pişirmek istemiyorum."

Sean'ın gülümsemesi yumuşaktı. "Kulağa harika geliyor," dedi ve ben ona inandım. Yemek yapmamamın onu gerçekten rahatsız etmemesi onun için çok küçük bir şeydi, ama yine de içimde büyük bir çanın çınlaması gibi yankılandı. Eski kocam bana her zaman çocuklara sürekli ev yapımı yemekler yedirmem gerektiğini hissettirirdi. Yemek pişirmek için çok yorgun olduğumu söylediğimde her zaman onaylamayan bir şekilde homurdanırdı, ama kendisi mutfağa girmeyi bir kez bile teklif etmedi.

Sean bana yaklaştıkça, birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bu tür anların kaç kez daha yaşanacağını merak ettim. Eski kocamın egosu, gerçekçi olmayan standartları veya kendi ihtiyaçları uğruna benim ihtiyaçlarımın bir kenara atıldığını ne sıklıkla fark edecektim? Kendimi feda etme eğilimim, nadiren yediğim bir paket yemek beni bu kadar sinirlendirecek kadar içime ne kadar yerleşmişti?

Sanki bir parçam açığa çıkıyormuş gibi hissettim. Yıllardır ilk kez ortaya çıkan sadece ilgi alanlarım ve hobilerim değildi, aynı zamanda "*Yorgunum ve ara vermem lazım*" diyen parçam da ortaya çıkmıştı. Görmezden gelinmeye ve reddedilmeye alışmış parçam.

Sean koridora baktı, sonra elini kaldırıp yanağımı okşadı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yüzüm kızardı ve tekrar omzumun üzerinden baktım, sonra ona yarı suçlayıcı bir bakış attım. "Çocuklar varken olmaz."

"Üzgünüm. Dayanamadım." Yüzündeki sırıtış haylazcaydı ve onu bir anda affettim. Çocukların hediyelerini açmasını izlemek için mutfağa geçtik, sonra yerel bir Çin restoranını arayıp siparişimizi verdim. Sean yemeği almaya gitti, çocuklar masayı hazırladı ve ben içecekleri hazırladım.

Birlikte yemek yedik ve masanın karşısından Sean'ın gözlerine baktığımda, dünyanın sessiz ve mutlu olasılıklarla dolu olduğunu hissettim.

OTUZ SEAN

Ertesi sabah, Mikey'nin valizini toplamasına yardım ettim ve onun için merdivenlerden aşağı taşıdım. Kahvaltı yaptık, sonra ışıktandırılmış Noel ağacının yanındaki oturma odasında oturup bekledik.

Melody bir saat sonra geldi. Çatı rafında kayak malzemeleriyle dolu bir BMW SUV evin önüne yanaştı ve o yolcu koltuğundan inerken, erkek arkadaşı da sürücü koltuğundan indi. Ben kendimi hazırlayıp ayağa kalkarken, o ön kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Mikey, Zach ve Hazel'ın ona hediye ettiği robotik setinden gözlerini kaldırdı — açtığından beri tüm dikkatini bu set çekmişti — ve pencereden dışarı baktı. Bir dakika sonra kapı zili çaldı.

Mikey bana baktı ve ben dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum. "Annen geldi."

Üç yıl boyunca, Noel'in geçmesi büyük bir rahatlama kaynağı olmuştu. Bu zamanlarda, tatil müzikleri ve iyi dileklerin saldırısına karşı dişlerimi sıkarak haftalarca geçirir, her Noel ağacını görünce gözlerimi kaçırır ve kendimi evime kapatıp dünyanın aklını başına almasını bekleyerek tekrar dışarı çıkabileceğim günü sayardım.

Bu sefer farklıydı.

Kapıyı açıp eski karımı içeri davet ettiğimde, Mikey'nin valizine baktım ve bir pişmanlık duydum. Heart's Cove'da geçirdiğim zaman, bu yılki tatil sezonunun mutlu ve sakin anılarıyla doluydu. Lizzie'nin gülümsemesi, çocuklarının coşkusu ve ailenin geri kalanının sıcaklığıyla.

İlk kez, bu anları oğlumla daha fazla paylaşmak istedim.

Ama velayet anlaşmamız vardı ve şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Merhaba Melody."

Bana gülümsedi, parlak, zayıf ve pahalı görünüyordu. Bej renkli yün bir ceket ve ekose bir fular giymişti, uzun saçları şapkasının kumaşı altında yumuşak dalgalar halinde kıvrılmıştı. Her zaman güzel bir kadın olmuştu ve zaman geçtikçe bu değişmemişti. Kaşlarını kaldırdı. "Bir ağacın var."

Oturma odasına bir göz attım ve başımı salladım. "Bir ağacımız var."

"Bu bir sürpriz. Sana Noel hediyesi aldırarak eskiden diş çekmek gibiydi."

"Babam artık Noel'i seviyor," dedi Mikey ve annesinin beline sarılmak için kollarını uzattı.

Annesi, manikürlü parmaklarıyla oğlunun saçlarını taradı ve gülümsedi. "Öyle mi? Birkaç yıl önce onun bu çabanın onda birini göstermesi için neler vermezdim..."

İçim sızladı. Bu, evliliğimiz bozulurken bana defalarca söylediği eski bir hakaretti. Benimle yaşamak çok zor olduğu için aldatmaya yönelmişti. Her yıl tatil zamanı geldiğinde, ben bambaşka birine dönüşüyordum. Başka bir yerde teselli aramasını ona nasıl suçlayabilirdim?

Bu soruya hiç doğru bir cevap verememiştim. Çünkü, evet. O haklıydı. Tatil sezonu başlangıcında kızak çanları çalmaya başladığı anda kendi karanlık düşüncelerine dalan birinden daha iyisini hak ediyordu.

Mikey başını salladı. "Babam, belki gelecek yıl tatili onunla geçirebileceğimi söyledi."

Melody'nin kaşları havaya kalktı.

Ben utandım. "Bunu konuşuruz demiştim."

Mikey, ne yaptığını çok iyi biliyor gibi bana bir bakış attı ve ben Melody'nin bakışlarıyla karşılaşınca enseme ovuşturdum. "Anlaştığımız şeyin bu olmadığını biliyorum. Şimdi konuşmamız gerekmiyor."

"Hayır, sadece şaşırdım, hepsi bu." Boğazını temizledi. "Bunu sonra konuşabiliriz. İkimiz için de uygun bir çözüm bulalım."

"Şimdilik ceketini giymen lazım," dedim Mikey'e. "Onun çantasını arabaya götüreceğim."

"Teşekkürler, Sean." Melody bana gülümsedi ve geçmeme izin verdi.

Yolu yürüdüm ve BMW'nin bagajının açılmasını izledim. Melody'nin erkek arkadaşı bagajı açarken, ben de oğlumun çantasını arkaya koydum. Boğazımı temizledim ve ona başımı sallarken gözlerine bakmaya zorladım kendimi. "Todd."

Bagajdaki bir düğmeye bastı ve bagaj otomatik olarak kapanmaya başladı, sonra bana dönüp elini uzattı. "Haftaya için planın var mı?"

"Sadece ailem ve arkadaşlarımla vakit geçireceğim," dedim el sıkışırken. "Tahoe'ya gitmeyi iple çekiyor olmalısın."

"Bu yıl kar harika olacakmış."

Biraz rahatsız edici bir ilişkiyi paylaşan iki kişi arasında son derece hoş bir sohbetti. Ona karşı bir şeyim yoktu ve genellikle Noel'de Melody ile birlikte geldiğinde onu görmekten memnun olurdum. Bu yıl, itiraf etmek istemediğim kadar onun varlığından rahatsız oldum.

Başımı salladım ve omzumun üzerinden Mikey'nin evden çıktığını gördüm. Melody'nin erkek arkadaşına dönüp yine başımı salladım, sonra vedalaştım ve hepsinin arabaya binip uzaklaşmasını izledim. Mikey pencereden bana el salladı, ben de yüzümde sahte bir gülümsemeyle ona el salladım. Kapıyı kapatıp evin sessizliğinde durduğumda, daha önce hissettiğim pişmanlık daha da güçlendi.

Bunca yıldır Mikey'e kötü bir baba mı olmuştum?

Ve Lizzie ile işler yolunda gitmezse... onu daha da büyük bir hayal kırıklığına mı uğratmış olacaktım? Ya Melody'nin şaşırması haklıysa? Sonuçta beni iyi tanıyordu. Ya benim hakkımdaki şüpheleri haklıysa? Belki de bu geçici bir rahatlamaydı ve gelecek yıl yine tatilleri nefret etmeye başlayacaktım.

İç çekerek başımı salladım. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Gelecekte tatilleri Mikey ile geçirmek istersem, bunu Melody ile görüşmem gerekecekti. Yine de ev çok sessizdi ve düşüncelerim çok gürültülüydü.

Sonra telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve omuzlarımla hemen gevşediğini hissettim.

Lizzie: Çocukları babalarına bıraktım ve kendimi bir fıçı sıcak şaraba boğmak istiyorum. Katılmak ister misin?

?

On dakika sonra, Lizzie gözleri kızarmış ve dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Neden hala bu konuda duygusal davranıyorum bilmiyorum. Yıllar oldu."

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona sarıldım, ona yapışmış gibi görünen sıcak baharat ve şeker kokusunu içime çektim. Sonra onu öptüm ve her şey biraz daha iyi hissettirdi.

"Mikey'nin annesiyle gitmesine izin vermek istemedim," itiraf ettim. "Onu kendime saklamak istedim."

Lizzie geri çekildi ve diken diken saçların elmacık kemiklerimle birleştiği yerdeki sakalımın kenarlarını okşadı. Yumuşak gülümsemesi kalbimdeki keskinliği biraz hafifletmişti. "Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Özel bir etkinlik için görev devri yapmam gerektiğinde, kalbimin bir parçası onlarla birlikte gidiyormuş gibi hissediyorum."

"Yakında geri dönecekler."

O da başını salladı ve boğazını temizledi. "Evet. Ve diğer ebeveynleriyle vakit geçirmeyi hak ediyorlar."

"Evet."

"Ama bu çok kötü."

"Çok," diye onayladım. Gözlerinin alt kısmında yaşlar birikti ve ben ilk damlayan gözyaşını öptüm. Sonra dudaklarım onun dudaklarına doğru kaydı ve kendimi onun hissine ve tadına kaptırdım. Bana karşı yumuşadı, kolları beni çaresizce kendine çekti ve ben de onu daha sert öpmekten kendimi alamadım.

"İyi tarafı," öpüşmelerin arasında dedim, "artık bunu seninle yapabileceğim."

Dudakları benim dudaklarıma yapıştı. "Beni mutlu et, Sean," diye fısıldadı.

"Her zaman," diye söz verdim. Ellerimle yüzünü çerçevelerken uzuvlarım titriyordu ve nasıl olduğunu tam olarak bilmeden, yatak odasına ışınlandık ve yol boyunca tüm giysilerimizi kaybettik. Sonra birbirimizi birkaç kez daha iyi hissettirdik.

OTUZ BİR LIZZIE

BU YIL NOEL'İ AİLEM EVİNDE KUTLUYORDU ve ben sabahın erken saatlerinde yiyecek ve hediye dolu çantalarla oraya vardım. Zili çaldım ve hemen kapıyı açarak "Merhaba!" diye seslendim ve çantalarımı antreye bıraktım.

"Mutfakta!" diye cevapladı annem.

Ayakkabılarımı çıkardım, ceketimi çıkardım ve sesinin geldiği yere doğru yürüdüm. Yolda, babam ve teyzemin ellerinde eggnog içkileriyle Noel ağacının yanında oturduğu oturma odasından geçtim. Onları gülümsemeyle ve öpücüklerle selamladım, sonra mutfığa doğru yöneldim.

"Güzel, erken geldin," dedi annem, bileğinin arkasını kullanarak alnını silerken. "Roast beef ve jambonu hazırladım. Ben pasta yaparken sen patatesleri soyabilir misin?"

"Tabii," diye cevapladım ve daha önce hazırladığım tatlıları ve yan yemekleri buzdolabına koydum. Kiler kapısının arkasından koyu mavi bir önlük aldım, belime bağladım ve işe koyuldum.

"Bu sabah çocuklarla konuştun mu?"

"Kalktığım anda aradım," diye cevapladım. "Isaac, Hazel'a yeni bir bisiklet almış. Parlak pembe, gidonunda flama olan bir bisiklet. Hazel çok sevindi. Zach ise yeni beyzbol eldivenini ve istediği bilgisayar oyununu gösterdi."

Annem bana bakıp gülümsedi. "Ne güzel."

Başımı salladım ve dudaklarımı zorla kıvırdım. Telefonu kapattıktan sonra, göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için birkaç dakika derin nefes almam gerektiğini söylemedim. Çocuklarımla geçirdiğim bu anları özlemek hiç kolaylaşmadı, ama çoğu zaman onlarla birlikte olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Babaları berbat bir koca olmuştu, ama onları gerçekten seviyordu. Ve June, umabileceğim en iyi üvey anne idi. Her anı, her tatili, çocuklarımla olan her anıyı kendime saklamak istemem sadece benim bencilce bir arzumdur.

tatili, her anıyı kendime saklamak istemem sadece benim bencilce bir isteğimdi. Onlar daha iyisini hak ediyorlardı.

Ayrıca, bu zamanı kendim için değerlendirmeye çalışmıyor muydum? Kendime acımak hiçbir şeye yardımcı olmayacaktı.

"Burada bizimle olduğun için çok mutluyum," dedi annem. "Güzel bir gün geçireceğiz ve sonra herkesle birlikte kutlayacağımız Yeni Yıla kadar güzel bir hafta geçireceğiz."

"Aynen öyle." Elimdeki patateslere odaklandım ve uzun şeritler halinde kabuklarını soyuyordum. Çocuklarım olmadan geçireceğim ilk tatil değildi ve son da olmayacaktı.

Annem mutfağın köşesindeki eski müzik setine gitti ve Noel müziği çalmaya başladı. On yıllardır çaldığı eski folk CD'sine gülümsedim ve yan yana yemek pişirirken şarkıya eşlik ettim. Kapı zili her çaldığında kulaklarım dikildi.

Kuzenler çocuklarıyla birlikte geldi. Teyzeler ve amcalar kapıdan içeri girdi. Kardeşlerim serin bir esinti ile içeri daldı.

Sonunda, öğleden sonra erken saatlerde, kapı zili çaldı ve hemen ardından yeni gelen kişinin sesi duyulmadı. Kalbim bir an durdu, çünkü tereddüt etmeden içeri girmeyecek tek kişinin Sean olduğunu biliyordum.

Nitekim, birkaç saniye sonra babamın onu selamlayan sesini duydum, ardından Sean'ın tanıdık gürültülü cevabı geldi. Nabzım hızlandı ve yanaklarımın kızardığından emindim. Önümdeki sıcak soba, bahane olarak kullanılabileceği için minnettardım, arkamdaki fayanslarda Sean'ın tanıdık ayak seslerini duyana kadar başımı eğik tuttum.

"Sean!" Annem haykırdı. "Mutlu Noeller." "Size de, Bayan B."

"Artık genç değilsin Sean. Bana Sandra diye seslenir misin?"

Omzumun üzerinden Sean'ın sırtışını gördüm. "Muhtemelen hayır. Benim için her zaman Bayan B olacaksınız."

Annem sevinçle güldü ve onu sıcak bir kucaklamayla sardı.

Devasa patates fiçısının kapağını kapatıp, önlüğümle ellerimi sildim. Sean başını kaldırıp gözlerime baktı. Birkaç saat önce, o benim yatağımdaydı. İkimiz de ailemin evinde akşam yemeğine hazırlanabilelim diye gitmişti, ama onu burada görmek ve

bana kısa bir süre önce çıplak bedenlerimizin birbirine yapışık olduğunu hatırlattı.

"Mutlu Noeller," dedim ve gülümsedim. Bir an tereddüt ettim, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım, parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

Sean'ın eli yanımdan kalçama doğru kaydı ve midemde çılgın bir heyecan yarattı. "Mutlu Noeller, Lizzie," dedi kulağıma sessizce. Sabah güneş doğarken birbirimize mutlu bayramlar dilemiştik, ama annemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve ona tekrar söylememek tuhaf olurdu.

Uzaklaşarak boğazımı temizledim. "Sabahın nasıl geçti?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanaklarım kızardı. Sean sırtıttı. "Sabahım harikaydı."

Annemin yanımda durduğunu hissettim, bu yüzden ondan bir adım daha uzaklaştım ve ikisine de parlak bir gülümseme attım.

"İçecek? Annemin özel eggnog'u? Ya da sıcak şarap, soda, su, bira var..." "Eggnog'a hayır diyemem," dedi, gözleri üzerimde dururken. Bir an için anneme döndüm. Annem ona gülümsedi ve ona bir bardak doldurdu, ben de patates kabuklarının granit tezgahın her yerine nişastalı su sıçrattığı tezgahı temizlemekle meşgul oldum.

Sean, annemin hazırladığı eggnog'u övmek için yeterince uzun kaldı, sonra diğer misafirleri selamlamak için oturma odasına geçti.

Annem uzun bir süre sessiz kaldı ve ben rahatlamaya başladım. Belki de Sean ile aramızdaki gerginlik hissettiğim kadar belirgin değildi.

Sonra annem, "Son zamanlarda Sean'la çok fazla zaman geçiriyorsun, değil mi?" dedi.

Ben irkildim. "Ne?"

Havuçları doğradı ve omuz silkti. "Yılbaşı için randevu arayışın nasıl gidiyor? Sadece bir hafta kaldı."

"Üç kez randevuya çıktı," dedim ona, ki bu, tam anlamıyla doğrudu. "Bildiğim kadarıyla hiçbiri yürümedi."

Annem, eskiden kalbimin derinliklerine korku salan o her şeyi gören gözleriyle bana baktı. O anda, kırk bir yaşında olmasına rağmen, gözlerinin hâlâ o yeteneğe sahip olduğunu fark ettim.

o anda, kırk bir yaşında olmasına rağmen gözlerinin hala o yeteneğe sahip olduğunu fark ettim. Tek söylediği, "Anlıyorum. O zaman, her zamanki çöpçatanlık adaylarından daha zorlu birisi mi?" oldu.

"Sanırım öyle," diye cevapladım. "Burada her şey bir süreliğine kontrol altında gibi görünüyor, değil mi? Herkese merhaba deyip, kimin içecek ihtiyacı var bakayım."

Annem başını salladı ve fırında ısıtılmış olan meze tepsisini çıkardı. "Bunları dağıt ve hazır elin değmişken sebze tabağını da getir."

Onun istediği gibi yaptım ve onun delici bakışlarından kaçarak uzaklaştım. Oturma odası sohbet ve kahkahalarla doluydu. Çocuklar köşedeki çalışma odasına kaybolmuşlardı ve sabah uyandıklarında açtıkları hediyeleri paylaşırken çıkardıkları heyecanlı sesleri duyabiliyordum. Küçük samosalar ve mini kişilerden oluşan tabağı dolaştırarak herkese selam verdim ve mutlu bayramlar diledim, sonunda tabağı sehpaoya koydum ve babamın yanına oturdum.

Sean odanın diğer ucunda oturuyordu ve onun bakışlarının çekiciliğine karşı koyamadım. Mavi-yeşil gözleri odanın diğer ucundan bana bakıyordu ve ben oturduğum yerde kıpırdamamaya çalışıyordum. Bir çift olarak birlikte geçirdiğimiz kısa süreye rağmen, gözlerindeki ışıltı ve dudaklarının köşesindeki küçük kıvrımdan, aile tatilinde hiç uygun olmayan şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum.

Ve bu çok heyecan vericiydi.

Burada, her zaman küçük Lizzie olarak görüldüğüm, beni yüceltilmiş bir bebek bakıcısı ve başarısız bir eş olarak gören insanlarla çevrili bu evde, beni bir kadın olarak gören tek bir adam vardı. Beni ilginç, büyüleyici biri olarak görüyordu. Beni daha önce hiç hissetmediğim kadar güzel ve değerli hissettirdi ve bunu sadece bir bakışla yaptı.

Sonra kardeşim onun yanındaki koltuğa oturdu ve babam omzuyla bana hafifçe dokundu. O kolunu omuzlarıma dolarken ben ona gülümsedim.

"En sevdiğim kızım bugün nasıl?"

"İyiym baba," diye cevap verdim ve doğruyu söylediğimi fark edince şaşırdım.

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Çocuklarla geçireceğin günü kaçırdığın için çok üzülmedin mi?"

Benimle iletişim kurmaya çalıştığını biliyordum. Geçtiğimiz yıllarda, böyle günlerde çocuklarımı deli gibi özlediğimi gördüğünü biliyordum. Genellikle böyle bir yorum, kendimi anlaşılmış hissetmemi sağlardı. Bugün ise, aramızda aşılamayacak bir mesafe olduğunu hissettim. Her zaman Hazel ve Zach'in annesi Lizzie vardı. Asla Lizzie, kendi başına bir kişi yoktu.

Ve evet, tabii ki Noel'de çocuklarımla yanımda olmasını istedim. Her tatil, her doğum günü, her hafta sonu ve her etkinlikte onlarla birlikte olabilseydim daha mutlu olurdu.

Ama günler geçtikçe ve ailemin yorumları üst üste yığıldıkça, ben de kendim olarak görülmek istediğimi fark ettim. Çocuklarından öte hobileri, kariyeri ve hayatı olan bir kişi olarak.

Sean'ın bana verdiği şeyi istedim: çocuklarım için her şeyimi feda etmeden önceki halim gibi kendimi görmek.

Lizzie ve anne olmak istiyordum. İkisi de, biri değil. "Şu anda üzgün değilim," diye cevap verdim sonunda ve ona gülümsedim.

"İyi," diye başını sallayarak cevap verdi. Annem oturma odasının kenarında taze içeceklerle ortaya çıktı ve beni mutfığa geri çağırarak işe dönmemi işaret etti. Onu takip ettim ve büyük bir yemeği hazırlamak için gereken bin bir işi yapmaya koyuldum, her geçen dakika içimde gerçekleşen kimlik değişimini düşünmemeye çalışarak.

Bir saat sonra, akşam yemeği hazır hale geldiğinde ve herkesin içecekleri yenilendiğinde, tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim. Aşağıdaki tuvalete gittim, bu tuvalet çalışma odasının arkasında, merdivenlerin köşesindeki çamaşır odasının yanındaydı. Evin arka tarafında konuşma sesleri duyuluyordu ve kapı kolunu çevirirken derin bir nefes aldım.

Kilitliydi.

İç çekerek, çamaşır odasından çıkan kapı pervazına yaslandım ve boynumu bir yandan diğer yana uzattım.

Çocuklarımın ne yaptığını ve Sean'ın nasıl eğlendiğini merak ettim. İnsanlara birbirimizle görüştüğümüzü söylemeden önce birbirimizin etrafında ne kadar süre dans etmek zorunda kalacağımızı merak ettim.

Tabii o da benimle bu adımı atmaya karar verirse.

Bu düşünce kalbimi hoplattı. Yasak bir ilişki heyecan vericiydi ve o, bana daha önce kendime izin verdiğimden çok daha değerli olduğumu hissettirmişti, ama açıkça birbirimizle çıkmak...

Bu, onun beni gerçekten istediği anlamına gelirdi. Bu, bunun sadece seksle ilgili olmadığı anlamına gelirdi. Bu, sadece biraz tehlikeli ve yanlış hissettiren, yaramaz bir şey yapmanın heyecanı değildi.

Tatil bittiğinde, Sean'ın beni gerçekten istediğini anlayacaktım. Bütün o güzel sözlerin bir anlamı olup olmadığını ve içimde büyüyen bu duyguların gerçek olup olmadığını.

Sonra tuvaletin kapısı açıldı ve ben başımı kaldırdım. Sean kapıda belirdi, ben de dikleştım, gözlerimiz çamaşır odasında karşılaştı.

"Selam," dedi.

"Selam."

Tuzağa düşmüş, titreyen küçük bir tavşan gibi hissettim kendimi. Gözlerim koridoru taradı, sonra çamaşır odasına geri döndü ve Sean'ın bana doğru süzıldüğünü gördüm. Kapının diğer tarafında duruyordu, gözleri yüzümde dolaşırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Çok güzelsin, Lizzie."

"Bana böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın," dedim, arkamda koridorda kimse var mı diye bakmak için omzumun üzerinden arkama baktım.

"Söylemeyeceğim."

Ona soğuk bir bakış attım. "Birbirimizle konuşmamalıyız bile."

"Bu çok saçma bir ifade," dedi gülümseyerek. "Ayrıca..." Parmağını kaldırıp doğrudan yukarıyı işaret etti.

Gözlerimle hareketini takip ettim, çamaşır odasının kapısında asılı duran küçük ökse otu demeti kalbimi hoplattı. "Sean..."

Bana doğru adım attı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Sonra kapının iç kenarına sıkıştırıldım, vücudum onun vücuduna yapıştı. Ellerimi göğsüne koydum ve göğüs kemiğinin altında kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

Bir eliyle belimi saran Sean, diğer eliyle saçımı geriye doğru çekti. Nasırlı avucuyla çenemi okşadı, başparmağıyla dudaklarımın köşesinden yanağımın kenarına kadar okşadı.

"Mutlu Noeller, Lizzie," dedi. "Bu yılki tatil sezonunu hayatımın en güzel tatillerinden biri yaptın."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki zar zor yutkunabiliyordum ve gözlerimden akan yaşları sildim. "Beni yeniden kendim gibi hissettirdin," diye itiraf ettim.

"Birbirimizi bulduğumuza sevindim," diye fısıldadı ve beni öptü. beni öptü.

Bütün geceleri birbirimizin kollarında geçirmiştik. sayısız kez öpüşmüştük, şefkatle, tutkuyla, sertçe ve aradaki her şekilde. Onu çıplak ve kısmen giyinik görmüştüm ve ellerimle ve ağızla vücudunun her santimini keşfetmiştim.

Ama bu seferki farklıydı. Sanki ayaklarımın altındaki zemin kabarıyordu, sanki içimdeki en derinlerde bir deprem oluyordu. Bu adam hayatıma girmişti ve sanki benimle birlikte parçaları toplayıp yeni bir şey yaratmak istercesine beni öpüyordu.

Burada, bu şekilde öpüşmememiz gerekiyordu, ama o an benden kaçtı, ikimizden de. Öpücüğü derinleştirirken çenemi daha sıkı kavradı, yumuşak bir inilti çıkararak dilini dilime sürttü. Güçlü vücudunun benimkine bastırduğu hissine, beni tutan gücüne, belimdeki elinin sanki tenime dokunmak istemişçesine gömleğimin üzerinden beni okşadığına kendimi kaptırdım.

Ellerim gömleğini okşadı ve üst dudağını ısırırken boynunun yanlarındaki sakalları okşadım. Cildinin sıcaklığını, kaslı vücudunun benim çok daha yumuşak vücuduma sertçe bastırmasını seviyordum. Beni öpmek için eğildiğinde boynunun kıvrımını seviyordum.

Bana tüm bunları ve daha fazlasını hak ettiğimi hissettirmesini seviyordum. O anda, ona aşık olduğumu fark ettim.

Sanki duygularımdaki değişimi hissetmiş gibi, Sean bana daha sıkı sarıldı. Öpücüğü derinleştirdi ve beni o kadar sıkı tuttu ki, var olan tek şey vücutlarımızın temas ettiği noktalar oldu. Elleri yüzümde, benim ellerim onun yüzündeydi. Göğsü göğsüme değiyordu. Bacakları benim bacaklarımı sıkıştırıyordu.

Onu seviyordum. Bana hissettirdiklerini seviyordum. Bana dokunuşunu, öpüşmesini, benimle sevişmesini seviyordum. Çocuklarıma davranışını seviyordum ve oğluna ebeveynlik yapmasını izlemeyi seviyordum. Beni *görme şeklini* seviyordum.

O mistletoe altındaki tek öpücük, karanlık bir odanın perdelerini çekip arkasında parlak güneşli bir gün bulmak gibiydi. Aniden, yaşadığım hayatın tozlu her ayrıntısını görebildim ve onun bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğini.

Onu seviyordum. Ona aşıktım. Çaresizce, aptalca, aşık olmuştum.

Sonra kardeşimin "Ne oluyor lan?" dediğini duydum ve içimdeki tüm sıcaklık, sihir ve sevgi buza dönüştü.

OTUZ İKİ SEAN

Gerçekte ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Lizzie'ye o kadar kapılmışım ki, onu kollarımda hissetmenin büyüüne o kadar kapılmışım ki, kardeşi sesini duyduğumda Lizzie kaskatı kesilip benden uzaklaşana kadar farkına varamadım.

O anki his bana tanıdık geliyordu, ama yine de beni şaşırttı. Eski karımın bana sadakatsiz olduğunu öğrendiğimde hissettiğim, içimi parçalayan, altımdan halıyı çekilmiş gibi hissettiğim o saf korku anıydı.

Bu Noel'in nihayet farklı olacağını düşündüğümde, babamın kapıdan sendeleyerek girdiğini duyduğumda midemde hissettiğim o boşluktu.

Annemin vefatından kısa bir süre sonra hastane lobisinde duyduğum Noel müziğinin sesi gibiydi.

Döndüğümde Aaron'ın şok ve tiksinti dolu bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Kollarım hala kız kardeşine sarılmıştı ve aklım hala o öpücükteydi. Beni uçuyormuşum gibi hissettiren öpücük. Yıllardır ilk kez kendimi tam hissettiren öpücük.

Sınırların dışında olması gereken tek kadınla olmamam gereken öpücük.

"Bir daha söyleyeyim," dedi Aaron, yüzü kızararak. "Ne oluyor lan?"

"Aaron," diye cevapladı Lizzie, sesi boğuk ve nefessiz.

Boğazımı temizledim ve ona döndüm. "Ben..."

"Bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyleme," Aaron bana hırladı ve ben bunu hak etmişim. Onun öfkesini hak etmişim. Onun dostluğunu alıp yüzüne geri atmışım.

Eğer daha az korkak olsaydım, onunla bu konuyu konuşurdum. Kız kardeşine ilgi duyduğumu itiraf ederdim.

Hayatım boyunca süren tek değerli ilişkiyi korumuş olurdum. Her şey parçalandığında yanımda olan tek kişi. Düğünümdeki sağdıçım. En iyi arkadaşım.

Bunun yerine, bu baş döndürücü, bağımlılık yaratan duyguların benden uzaklaşmasına izin verdim. Onu incittim ve bu kez o içimi parçalayan duyguyu ben yaşamadığımı, *ona* yaşattığımı fark ettim.

Aaron gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü kızarmış bir şekilde bana bakarak cevap vermemi bekliyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Lizzie bana döndü; bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. Ona bakamıyordum. Kafam çok gürültülüydü. Panik içimi kapladı ve her sinir uçumu yakarak, bacaklarımdaki titreme ve kalbimin çarpıntısı dışında hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırdı.

"*Kız kardeşim* mi?"

"Öyle değil... Aaron, bir hata yaptım. Üzgünüm."

Gözümün ucuyla Lizzie'nin irkildiğini gördüm. Bakışları yüzümden ayrıldı ve önümüze, yere düştü.

"Hata." Aaron alaycı bir şekilde güldü.

"Ben..." Gözlerimi ondan, yüzündeki öfke ve şoktan ayıramıyordum. "Evet. Az önce oldu. Açıklayabilirim."

Çırpınıyordum ve sözlerim Lizzie'yi irkilip benden uzaklaşmasına neden oluyordu, bu da içimdeki paniği daha da büyütüp güçlendiriyor ve korkutuyordu.

Sonra Aaron'ın gözleri Lizzie'ye kaydı ve dudakları kıvrıldı. "Yani, ne, tüm bu çöpçatanlık olayını bahane olarak kullandın..." Sözünü kesip başını salladı. "Bunu söylemek bile istemiyorum."

"Benim hatam," dedim.

"O küçük gösteride tek başına sen yoktun," diye karşılık verdi Aaron. "Lizzie'nin seni savuşturduğunu görmedim."

"İkimiz de yetişkiniz," dedi Lizzie sonunda. "Senin sorunun ne?"

Aklım ikisi arasında bölünmüştü. Hayatımın her önemli anında bana destek olan dostluk ile babamın tuhafıkları ve hayatımızdan sonsuza dek ayrılması, annemin

ve ölümü, düğünüm, oğlumun doğumu, evliliğimin yıkılması - ve bana yeniden yaşadığımı hissettiren kadın.

Aralarında nasıl seçim yapabilirdim? İkisini de elde edebileceğimi düşünerek nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

"Benim sorunum mu?" Aaron karşılık verdi. "Benim sorunum, en iyi arkadaşım şehre geri taşındı ve sen hiç vakit kaybetmeden ona bacaklarını açtın. En iyi arkadaşım, Lizzie!"

Lizzie'nin yüzü bembeyaz oldu ve içimdeki panik bir anda patladı. "Onunla böyle konuşma."

"*Nasıl yani?*" Aaron'ın sert sözleri bana döndü.

"Burada ne oluyor?" Bayan B'nin sesi duyuldu. Bir an sonra, Aaron'ın arkasında belirdi ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bağırışmalar duydum."

"Olan şey, Lizzie ve Sean'ın öpüşüyor olması," dedi Aaron, kolunu bize doğru uzatarak.

Bayan B'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana, sonra da kızına baktı. Tek söylediği "Lizzie!" oldu.

Lizzie yine irkildi ve başını salladı. "Gitmem gerek."

"Oh, kaçacak mısın?" Aaron, Lizzie onun yanından hızla geçerken dedi. "Evliliğinden kaçtığın gibi mi? Isaac'ın seni terk etmesine şaşmamalı."

Lizzie'nin boğazından çıkan hıçkırık, ihtiyacım olan tek katalizördü. İki adım attım ve Aaron'ın üzerine atladım, ama o benim geldiğimi gördü. Ona yumruk atmaya çalıştım, ama kolumu yakaladı ve dengemi bozdu. Sonrasında, hayatımda yaşadığım en acınası birkaç dakika, kızarmış yüzlerle boğuşarak geçti. Birdenbire yine on beş yaşında olmuştuk, birbirimizi yere indiriyor, birbirimizin tişörtlerini başımızın üzerinden çekiyor, küfürler savurarak birbirimize yumruk atıyorduk.

Bayan B bize durmamızı bağırdı ve kısa süre sonra alan o kadar çok insanla doldu ki, Kyle beni Aaron'ın vücudundan çekip aldı. Aaron ayağa kaldırıldı ve babası ve amcası tarafından geri çekildi. Çenemin yanına dokundum ve kanadığımı fark ettim.

Bağırışlar vardı. Çocuklar köşelerden başlarını çıkardılar ve adrenalin azaldıkça utanç yüzeye çıkmaya başladı. Öpüşmenin neredeyse gerçekleştiği ökse otunun önünde durdum.

beni mahvetti, geriye kalan tek ailemle çevriliydim ve her şeyi mahvettiğimi biliyordum.

Ve bunu, birkaç ay önce benim için çok az şey ifade eden bir kadın için yapmıştım.

Kulaklarımda çınlama azaldığında, Kyle'ın bana kendimi toparlamamı söylediğini fark ettim. Bana ne olduğunu soruyor, açıklama istiyordu. Onu itekledim. "Gidiyorum," mırıldandım.

"Git," diye bağırdı Aaron odanın diğer ucundan. "Burada sismek istediğın başka biri mi var? Gözünü diktiğın başka bir aile üyem mi var?"

"Aaron Thomas Butler," diye bağırdı Bayan B. "Hemen kes şunu. Bugün Noel!"

Acı bir kahkaha attım. Evet, Noel'di. Alkolün etkisiyle çıkan kavgadan Noel olmazdı. Kaos, bağırışlar ve felaket olmadan olmazdı. Birkaç gözyaşı olmadan tatil neye benzerdi ki?

"Sean," dedi, bana dönerek. "Bekle. Gitmek zorunda değilsin."

"Evet," dedim. Koridordaki birkaç kişiyi iterek geçtim ve ön kapıya doğru sendeledim. Ayakkabılarımı giydim, ceketimi aldım ve kapıyı açtım.

"Mutlu Noeller..." Dorothy teyzem ağzını kapattı ve merdivenlerde durduğu yerden bana kaşlarını çatarak baktı. "Tanrım, Sean, ne oldu sana?"

Özürlerimi mırıldandım ve Margaret, onun partnerleri ve diğerlerinin yanından neredeyse koşarak geçtim. Kamyonetimin direksiyonuna geçtiğimde, o kadar titriyordum ki anahtarı kontak anahtarına sokamadım. Gözümün ucuyla, insanların ön verandada toplandığını gördüm, teyzelerimin sorularını duydum, Bayan B'nin bana bakarken elini alnına koyduğunu gördüm.

Sonunda kamyonet gürültüyle çalıştı. Gaz pedalına bastım ve oradan hızla uzaklaştım.

O olayda, hayatımda yaşadığım felakette tek bir teselli varsa, o da oğlumun orada olup bunu görmemiş olmasıydı. Butler'ların evinden ayrılırken, bu düşünce bana soğuk bir teselli oldu.

ayna. Yasak olduğunu bildiğim bir kadının peşinden koştum ve hayatımın en önemli ilişkilerinden birini mahvettim.

Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

OTUZ ÜÇ LIZZIE

Tek başıma içki içen biri değildim, ama eve geldiğimde ilk yaptığım şey, sabah lavaboda bıraktığım kupalardan birini yıkayıp, ağzına kadar beyaz şarapla doldurmak oldu. Yarısını bir dikişte içip lavaboya tükürdüm, gözlerim yaşarırken içkinin geri kalanını lavaboya döktüm ve derin bir nefes aldım.

Ağlamadım. Sanki dünyanın çarpık olduğu ve hiçbir şeyin olması gerektiği yerde olmadığı bir lunaparkta yaşıyormuşum gibi hissettim. Şok, gözyaşlarımı tutmuş olmalıydı.

Yakalandığımız için değildi. Bu ideal bir durum değildi, ama Sean'la öpüşürken yakalanmak dünyanın sonu değildi.

Hayır, güneşin bir anda kaybolduğunu hissetmeme neden olan şey, onun bunu bir hata olarak nitelendirmesiydi. Hiç tereddüt etmeden Aaron'a beni öpmenin bir hata olduğunu söylemişti.

Benim bir hata olduğumu söyledi.

Onun iddia ettiği gibi harika, büyülü, mistik bir kadın değildim. Sevgi ve bağlılığa layık bir kadın değildim. *Özel* falan değildim.

Ben bir hataydım.

Göğsüm boş bir çukur, bir krater gibiydi. Lavabonun dibindeki şarap lekesine bakarak acıyı atlatmaya çalıştım. Gözlerimi kapattığımda Sean'ın sesini duydum. Kardeşimin tiksintisini gördüm. Annemin hayal kırıklığını.

Bir daha aşkı hak etmemiştim. Onlara göre ikinci bir şans almamalıydım. Ben sadece herkesin hayatını kolaylaştırmak için koşturan Lizzie'ydim. Sean için ise sadece bir oyuncak, bir eğlenceydim.

Aile bakıcısı olarak kalmalıydım ve çocuklarım büyüüp evden ayrıldıklarında bekleneni yapıp yirmi yedi kedi evlat edinmeliydim.

Kapı zilim çaldığında, elim kapı koluna dokunana kadar ön kapıya doğru yürüdüğümü fark etmedim. Bir rüyada gibiydim ve kapıyı açtığımda, Sean'ın kapımın önünde durduğunu görünce hiç şaşırmadım.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, gözleri ateşliydi. "Hayır."

Nefesini içine çekti ve çenesini eğdi. "Evet. Tamam. Ben... özür dilerim, Lizzie. Böyle olmasını istemedim."

"Ne olmasını?" Sesim düzdü. Hiçbir duygu katmam imkansızdı, çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bu adamı gerçekten sevdiğimi mi sanmıştım? Yanımda duran ve beni kardeşimin öfkesinden korumak yerine kenara çekilip tüm suçu üstlenmeme izin veren adamı mı?

Eski kocamın yaptığı şeyin aynısını yapmıştı. Kendini korurken beni ortada bırakmıştı. Onun farklı olduğunu düşünerek ne kadar aptalmışım. Daha iyisini hak ettiğimi düşünerek.

Daha iyisi yoktu. Benim için yoktu.

"Böyle yakalanmamızı istemedim." "Sen kendin söyledin. Bu bir hataydı."

Yüzünde yıkım izleri belirmişti. "Lizzie..." "Bence gitmelisin, Sean."

"Lizzie, seni önemsiyorum. Ben... o... o..."

"Beni birer kurşun yemi olarak kullanan bir adamla uzun süre evli kaldım," dedim ona. "Onun hayatını kolaylaştırmak için kendimi küçük düşürdüm. Hala da öyle yapıyorum. Hala barışı korumak ve aileyi bir arada tutan yapıştırıcı olmak adına insanların beni ezmesine izin veriyorum." Başımı salladım. "Bıktım artık, Sean. Ailem için, senin için ne kadar değerli olduğumu yeni fark ettim ve bu, düşündüğümden çok daha azmış. Başka bir erkeğin bana eski kocamın yaptığı gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Sen de herkes gibi beni kullandın."

Dudakları açıldı, ama hiçbir şey çıkmadı. Kapıyı yavaşça kapattım ve belki de bir parçam onun beni durdurmasını, her şeyi düzeltecek bir şey söylemesini umuyordu, ama o sadece o mavi-yeşil gözleri ve aptalca yakışıklı yüzüyle bana bakakaldı ve hiç direnmeden kapıyı kapatmama izin verdi.

Kendime böyle daha iyi olduğunu söyledim. Baraj yıkıldığında ve sonunda ağlamaya başladığımda, yalnız olduğum için mutluydum.

OTUZ DÖRT SEAN

Lizzie'nin seçmeme yardım ettiği Noel ağacının gölgesinde, kanepede uyudum. Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, koyu yeşil dallara ve açmaya zahmet etmediğim ışıkların kıvrımlı tellerine baktım ve kendimi boşalmış hissettim.

Sırtım ağrıyordu. Bacaklarım tutulmuştu. Kendimi mutfığa sürükledim ve zihnim tamamen boşken kahvenin demliğe damlamasını izledim.

Her şeyi mahvetmiştim. Ama en kötüsü, bunu nasıl düzelteceğimi, hatta sonucun ne olmasını istediğimi bile bilmiyordum.

Lizzie'yi mi seçmeliydim? Aaron'ı ve ailenin geri kalanını mı seçmeliydim? Unutulmaya yüz tutmuş bir hayata geri dönüp Mikey ile Heart's Cove'dan uzaklaşmalı mıydım?

Son seçenek tiksinti içinde gözlerimi kapatmama neden oldu. Oğlum burayı seviyordu. Birkaç gün içinde, San Francisco'da olduğundan daha fazla gülümsüyordu. Burada şehirde olduğundan daha fazla arkadaşı vardı. Kulüplere katılmak ve spor yapmak için heyecanlıydı. Buraya tam da ona bunu vermek için gelmiştim: bir topluluk, destek, daha zengin bir hayat.

Ve bununla yetinmek yerine, gidip her şeyi mahvettim.

Kupamı siyah katranla doldurup acı çamuru içtiğimde, dün gece Lizzie'nin yüzü aklıma geldi. Sanki bir yabancıнын gözlerine bakıyormuşum gibiydi. Sanki benim hayran olduğum tüm yönlerini kapamış gibiydi. Artık onları görmeye hakkım yoktu.

Kahvemi içtim ve boş ve sessiz olan telefonuma baktım. Mikey'den veya eski sevgilimden mesaj yoktu, Aaron'dan öfke dolu bir mesaj yoktu, Lizzie'den haber yoktu.

Neden Lizzie gibi bir kadını hak ettiğimi düşünmüştüm? Onun asla ilk adımı atmayacağını bildiğim halde, onu neden takip ettim? Kendi ihtiyaçlarımla o kadar meşguldüm ki, onu imkansız bir duruma soktum. Ve sonra bana

tatil bitene kadar ailesiyle bu konuyu konuşmak istemediğini söylediğinde, bunu da görmezden geldim.

Onu öpen bendim. Bunu bir hata olarak nitelendiren, ailesinin Noel yemeğini mahveden bendim. Belki de sonuçta babamdan daha iyi değildim.

O benden çok daha iyisini hak ediyordu.

Kapı zili çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Ön kapıya doğru sürünerek gittim ve kapıyı açtığımda karşı tarafta teyzem Margaret'i gördüm. Gümüş rengi saçları ensesinde topuz yapılmıştı ve krem rengi ipek bir fularla birlikte koyu bordo bir ceket giyyordu. Kulaklarında pürüzsüz, beyaz inciler vardı.

"Merhaba Sean."

Onu içeri davet etmek için kenara çekildim. "Mutlu Noeller."

Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve içeri girdi. Mutfağı işaret ederek ona bir içki ikram ettim, sonra ilk yudumdan sonra yüzünü buruşturunca kahvenin durumundan dolayı özür diledim.

Karşısına oturdum ve kupamdaki koyu sıvıya bakarak daldım. "Dün gece ben gittikten sonra ne oldu?"

"Oh, herkes heyecandan çılgına dönmüştü, beklendiği gibi."

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım ve gözlerindeki alaycı bakışı yakaladım. "Heyecanlanmak, ha?"

"Aaron, seni bir dahaki görüşünde sana hoş olmayan şeyler yapacağına yemin etti. Sonra kız kardeşine hoş olmayan isimler taktı. Sandra sinirlendi. Dorothy yarım düzine şarap şişesi açtı ve herkesin sakinleşmesi için avazı çıktığı kadar bağırdı, bu şaşırtıcı bir şekilde etkili oldu. Sonra akşam yemeğini yedik ve her şey yolundaymış gibi davrandık. Sandra bana makyaj masam için güzel bir mücevherlik aldı."

"Noel gibi geliyor."

Margaret kahvesinden bir yudum aldı ve tadı ne kadar iğrenç olsa da yüzünü buruşturmamayı başardı.

"Yeni bir demlik yapayım. Tadı berbat, biliyorum." "Otur, Sean."

Sandalyeme oturdum ve boğazımı temizledim. "Dün gece her şeyin ters gitmesi benim hatam," diye patladım.

Margaret'in nazik gözlerinde hüznün görmek beni şaşırttı. Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmıştı ve kaşmir süveterinin kollarını sıvarken, onun on yıllardır taktığı saate bakakaldım. O, çocukluğumun kaosu evine kıyasla biraz rahatsız edici görünen, her zaman istikrarlı bir varlıktı.

"Senin suçun değildi, Sean."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Öyle mi? Herkesin görebileceği bir yerde Lizzie'yi öpen bendim. Onu takip eden bendim. En eski ve en iyi arkadaşımı yere deviren bendim."

"Gençken bunu her gün yapardınız."

"Evet, gençken."

Margaret uzun bir nefes aldı. "Peki. Söylediğimi düzelteyim: Dün olanlardan *tek başına* sen sorumlu değildin."

"Lizzie'nin suçu değildi, Margaret."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"O iyi bir insan. En iyi insan. Onu hak etmedim ve ona asılmamalıydım çünkü benim için fazla iyi olduğunu *biliyorum*."

"Peki neyi hak ediyorsun?"

Teyzeme göz kırptım. O da bana bakarak, sırtı dik, bakışları sabit bir şekilde karşılık verdi. Konuşmam için kaşlarını kaldırarak beni teşvik ettiğinde, omuz silkdim. "Bilmiyorum."

"Mutsuz ve yalnız olmayı hak ediyor musun?"

Sözleri bir tokat gibi geldi, ama ben bu acıyı zevkle karşıladım. "Muhtemelen, evet."

"Neden?"

"Çünkü..." Yutkundum. "Öyle işte." "Bana açıkla."

"Her şeyi mahvediyorum. İçimdeki bu duyguları aşamıyorum ve her yıl yeniden ortaya çıkıyorlar. Noel, içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor. Tıpkı babam gibi."

Margaret geriye yaslandı. "Ah."

Sözlerimi sessizce kabul etmesi canımı yaktı, ama nasıl inkar edebilirdi ki? "Tatiller boyunca içki içip hayatımızı

cehenneme çevirirdi," diye devam ettim, boğazım düğümlenerek. "Bizi diken üstünde yürümemize neden olurdu. Ben de Melody'ye aynısını yaptım. Onun gibi içki içmedim, ama onu uzaklaştırdım. Aaron ve ailesine de aynısını yaptım. Lizzie'ye de."

"Yani karının sadakatsizliği senin hatan mıydı?"

"Evet!" diye bağırdım, sonra avucumu kısa saçlarıma bastırdım. Saç tellerini elimden geldiğince kavradım ve çektim, sonra uzun bir nefes verdim. "Eğer daha iyi bir erkek olsaydım, o başka bir yerde sevgi aramak zorunda kalmazdı. Ofis tatil partisi, aldatmak için bir fırsat değil, bir angarya olurdu."

Margaret parmağıyla fincanın tabanını okşadı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Mikey için ne istiyorsun?" dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Oğlun için nasıl bir hayat istiyorsun?"

"Onun her şeye sahip olmasını istiyorum. Onun için en iyisini istiyorum. Sevdiği insanlarla çevrili bir ortamda büyümesini istiyorum. Biriyle tanışıp harika bir hayat sürmesini istiyorum. Mutlu olmasını, başarılı olmasını istiyorum."

"Bu yüzden Heart's Cove'a geri döndün."

"Elbette."

"Seni Lizzie'ye çeken şey buydu. O sıcakkanlı ve şefkatli, oğluna vermek istediğin her şeye sahip."

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, öyle. Ama o bundan çok daha fazlası. O... O yetenekli, eğlenceli ve zeki. Gerçekten akıllı ve aynı anda milyonlarca şeyi takip edebiliyor. Margaret, herkes onun sadece iyi bir anne olduğunu düşünüyor. Onu *göremiyorlar*."

"Ama sen görüyorsun."

Birbirimize baktık. Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu ve nedenini bilmiyordum. Teyzemin ne demek istediğini ya da neden bana tüm bu soruları sorduğunu anlayamıyordum.

Margaret'in yüzü yumuşadı ve masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu. Elini sıcak, yumuşak ve küçüktü, avucumun arkasını zar zor kaplayan kuş gibi kemikleri vardı. Ama bu dokunuş koluma sıcaklık yaydı ve ağlamak istedim.

"Sean, canım," dedi Margaret sessizce, "babanın içki içmesi senin suçun değildi. Gitmesi senin suçun değildi."

Annenin hastalanıp senin bunu gerçekten anlayamayacak kadar küçükken vefat etmesi senin suçun değildi. Karının sadakatsizliğinin suçu da onun, senin değil."

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Daha iyi bir koca olmalıydım."

"Evet. Ve o da daha iyi bir eş olmalıydı."

Onun basit sözleri içimde bir şeyleri kırdı. Yaşlılık lekeleriyle kaplı elini benimkinin üzerinde tutarken, zeminin kum gibi altımdan kayıp gittiğini hissettim. "Noel sabahı gürültü yapıp onu uyandırdığımda sinirlenirdi," dedim, babamı düşünerek. Yatak odasının kapısını açtığında yüzü kızarmış öfkesini, her gözeneklerinden eski içki kokusunun yayıldığını. Ben ağacın altındaki hediyeleri dikizlerken merdivenlerden gürültüyle indiğini.

Margaret'in parmakları benimkilerin etrafına dolandı, başparmağı ise parmak eklemlerimi okşadı. "Sen bir çocuktun ve daha iyisini hak ediyordun."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü ve onu sildim. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Margaret."

Elimi sıktı. "Yanlış yaptığın şeylerin sorumluluğunu üstlen, Sean. Ve senin hatan olmayan şeyleri bırak gitsin."

Gözlerimi ona çevirdim ve ayaklarımın altındaki bataklık duruldu. "Evet," dedim. "Tamam."

"Sean, canım?"

"Evet?"

"Mutsuz ve yalnız olmayı hak ediyor musun?"

Boğazımı tıkayan duyguları yutmaya çalışırken boğazım düğümlendi. "Ben..."

Elimi sıkıca sıktı. "Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Hayır, hak etmiyorsun."

Kelimeleri ağızımdan çıkarmak ve tekrarlamak çok uzun sürdü. "Hayır, hak etmiyorum."

OTUZ BEŞ LIZZIE

Hayatımın en felaketli Noel'inden sonraki gün, sabah çocuklarla konuştum, sonra sessiz, gıcırdayan evimde durup kendime ne yapmam gerektiğini düşündüm. Verandanın kapısından, arka bahçeyi çevreleyen gri ahşap teras ve çıplak ağaç ve çalıları seyrederek, çocukların tatillerini Isaac'le geçirdikleri diğer yıllarda ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

Muhtemelen çamaşır yıkardım. Ya da kardeşimin evine gidip, o ve Emily baş başa vakit geçirirken çocuklarına bakardım. Ya da annemle babama temizlikte yardım ederdim.

Dişlerimi sıkarak omuzlarımı dikleştirdim.

Bugün olmaz.

Başkalarına hizmet etmek için tek bir dakika bile harcamayacaktım. Kardeşim bana yüzünde açıkça tiksinti dolu bir ifadeyle baktığı için. Kendime birazcık zevk yaşamaya cesaret ettiğim için ailemin evinden kovulduğum için.

Telefonum mutfak tezgahının kenarındaki şarj cihazına takılıydı. Ona doğru yürüdüm ve kapattım. Derin bir nefes alarak, karanlık ekrana baktım ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Yıllardır o cihazı kapatmamıştım. Her zaman bir çağrıya, bir kesintiye hazırdım. Her zaman ihtiyaç duyulmaya hazırdım.

Bugün kendime ihtiyacım vardı. Yukarı çıktım, sıcak giysiler giydim, kameramı çantama koydum ve iki pilin de şarjlı olduğundan emin oldum. Kamera çantasının ön cebinde boş bir SD kart buldum, onu uygun yuvaya taktım ve kamera askısını omzuma astım. Sonra cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım ve çıktım.

Kıyıya doğru sürdüm ve yerel bir doğa rezervindeki patika başlangıcına park ettim. Kışın taze, soğuk kokusunu içime çekerek, yukarıya baktım.

bulutlu gökyüzüne baktım ve yağmur yağmaya başlamadan önce ne kadar zamanım olduğunu merak ettim. Önemli değildi. Buradaydım ve bu yeterliydi.

Yola çıkarak ağaçların, yosunların ve kuru dalların fotoğraflarını çektim. Çarpık ağaçların arasından gri gökyüzünün fotoğraflarını çektim. Kamera ayarlarıyla uğraştım ve yıllar önce içgüdüsel olarak yaptığım her şeyi hatırlamaya çalıştım. Kayalıklara ulaştım ve kenara doğru ilerledim, sonra aşağıda dalgalara çarpan deniz kuşlarının fotoğraflarını çektim.

Elimdeki kamera ve yakalamak istediğim dünya dışında hiçbir şey düşünmedim. Yıllardır ilk kez, en azından çocuklarım doğduğundan beri, başkalarının ihtiyaçlarını düşünmedim. Temiz, taze havayı içime çektim ve fotoğraflar çektim. Çoğu kötüydü ama önemli değildi.

Karnım guruldadığında, saatlerdir bir şey yemediğimi fark ettim. Arabama geri döndüm ve hiç uğramadığım bir kasaba bulana kadar sahil boyunca sürdüm ve rastgele bir restoran seçtim. Pencerenin yanındaki masada tek başıma yemek yedim ve insanların yürüyüşünü ve arabayla geçmesini izledim. Yavaşça kahvemi içtim ve çektiğim fotoğrafları inceledim.

Kendimden başka hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünmedim. Restorandan çıktığımda, parlak, şeker kaplı hamur işleri olan bir fırının önünden geçtim. Üç tane aldım ve küçük bir parkta tek başıma oturup etrafımdaki şehrin hareketlerini dinlerken hepsini yedim.

Soğuk ceketimin içinden sızmaya başlayınca ayağa kalktım. Uzatmış olduğum elime bir kar tanesi düştü ve ben gökyüzüne baktım. Sonuçta yağmur yağmıyordu.

Eve gittim, kendime bir banyo hazırladım, sonra özel bir gün için sakladığım hediye setinde bulunan kurutulmuş gül yaprakları ve banyo yağını küvete döktüm. Su, kasılmış kaslarımı gevşetti, ben de küvetin kenarına yaslanıp gözlerimi kapattım.

Bu özel bir andı. Kendime bakmanın sorun olmadığını anladığım andı.

Banyodan çıktığımda, eski pembe bornozuma uzandım ve tereddüt ettim. Artık pembe olmaktan çok griye dönmüştü ve yüzlerce kez yıkamadan sonra o kadar sertleşmişti ki, neden onu hala sakladığımı merak ettim. Hırsla, çırılçıplak, çamaşır dolabına doğru yürüdüm

ve misafirler için sakladığım güzel havlulardan birini aldım. Neden? Neden kendime her şeyin en kötüsünü veriyordum?

Yumuşak, neredeyse yeni havlu kumaşla sarılmış olarak banyoya geri döndüm, eski püskü bornozu aldım ve mutfaktaki çöp kutusuna götürdüm, böylece onu atabilecektim. Dolap kapısını kapattığımda kapı gürültüyle kapandı ve ben orada durdum, saçlarım sıırılsıklam, yumuşak kumaşıyla beni saran kabarık havluyla, normalden bir metre daha uzun hissederek.

Ve gülümsedim.

Saate bakınca, çocuklarla konuşabilmek için telefonumu tekrar açmanın zamanı geldiğini düşündüm. Ekranda mesajlar belirdi — çoğu annemden gelmişti, ama bir tanesi Aaron'dan, diğeri ise Laurel'dandı. Hepsini görmezden geldim ve eski kocama, çocuklar isterse onlarla konuşabileceğimi bildirdim.

Sonra yukarı çıktım, dolabımı açtım ve yıllardır giydiğim eski giysilere baktım.

Artık giymiyordum.

Ben bir şehit değildim. Ben bir anneydim. İkisi aynı şey değildi.

Ateşli bir yoğunlukla, askılardaki tüm askıları aldım ve kıyafetleri yatağın üzerine döktüm. Her çekmeceyi açıp içindekileri döktüm. Kıyafet yığınıını izledim ve işe koyuldum.

Dört çift iç çamaşırı hariç, diğeri ya lekeli, yırtık ya da o kadar eskimişlerdi ki giydiğimde popomdan sarkıyorlardı. Onları atmak zorundaydım. Yakaları bol eski tişörtler de aynı yığına atıldı. Artık bana olmayan elbiseler buldum, onları da attım. Dolabımı her açtığımda kendimi kötü hissetmekten bıktım. Hak ettiğimi düşündüğüm için yıpranmış, bana olmayan kıyafetler giymekten bıktım.

Sadece bana gerçekten uyan ve kendimi iyi hissettiren parçaları sakladım. O yığın acınacak kadar küçüktü.

Marie Kondo'nun manik düzenleme yöntemini uygularken, telefonum çaldı. Telefonu aldım ve ekranda Laurel'in adını görünce kaydırdım.

"Mutlu Noeller," dedi, sesi eğlenceli geliyordu. "Butler Noel yemeği hakkında bazı söylentiler duydum, bunları doğrulamayı ya da yalanlamayı umuyordum."

Yatak odam darmadağın durumdaydı ve ben hala çıplaktım. Odaya bir göz attım, sonra yatağımın kenarına oturdum. "Söyle bakalım."

"Sean Hardy ile öpüşürken yakalandın."

"Doğru."

Laurel nefesini tuttu. "Ve kardeşin çılgına döndü."

"Öyle sayılır."

"Sean'a saldırdı."

Ayak parmaklarıma baktım. Pedikür randevusu alma zamanı gelmişti. "Belki. Ben gittim."

"Gittin mi?"

"Doğru olan şey bu gibi görünüyordu."

"Peki Sean?"

"O ne oldu?"

"İkiniz birlikte misiniz, ne oldu? Öpüşme olayı ne oldu?"

O beni göremese de başımı salladım. "Bitti. Sorun yok. Başından beri bu işe karışmak kötü bir fikirdi. Her şeyin yüzüme patlamasına şaşırmadım."

"Sesin farklı geliyor."

"Dolabımı temizliyorum."

"Huh."

"Sevmediğim şeyleri giymekten bıktım. Ayrıca misafirler için güzel havluları saklamıyorum. Artık onlar benim. Özel günler için sakladığım mumlar ve banyo malzemeleri de yok artık. Her şeyi kendim kullanıyorum. Ve güzel iç çamaşırları alıyorum."

Laurel bir an sessiz kaldı, sonra hafifçe nefes verdi. "Aferin Lizzie. Bu gerçekten çok iyi."

Boğazım düğümlendi ve nedenini tam olarak bilmiyordum. "Evet. Bu iyi."

"Akşam yemeği için planın var mı?"

"Sanırım buzdolabında donmuş pizza var," dedim ona.

O burun kıvrıldı. "Sinir krizi geçiren biri için çok sakın konuşuyorsun."

"Bu çok kırıcı."

Laurel güldü. "Dün akşam Audrey'de akşam yemeği yedim ve bana çok fazla yemek artığı verdi," dedi, yakın zamanda kasabanın tamircisiyle evlenen en iyi arkadaşlarından birinin adını vererek. "Bugün sakın bir aile günü geçiriyorlar, ne dersin, gelip hindi ve dolma sandviç yapalım mı? Dolap temizleme projesinde sana yardım edebilirim, sonra da kötü televizyon filmleri izleyebiliriz."

"Ve sinir krizimin daha da kötüye gitmemesini sağlamak için mi?" "O da var."

Güldüm ve bunun gerçekten çok iyi geldiğini fark edince şaşırdım. "Tabii," dedim. "Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda Isaac'tan bir mesaj gördüm. Onu aradım ve çocukları kısa bir konuşma için telefona verdi. Günlerinden çok memnun kalmışlardı ve kahvaltıda çikolata yediklerini itiraf ettiler. Telefonu kapattığımda hala gülümsüyordum.

O günü kendime ayırmış, tam olarak yapmak istediğim şeyi yapmışım ve her şey yolunda gitmişti. Çocuklarım hala mutluydu ve güzel havluları kullanıp günü kendimi düşünerek geçirdiğim için annelik görevimi ihmal etmiş sayılmazdım.

Laurel geldiğinde, kıyafetlerimin çoğunu ayırmıştım ve giymek için bir eşofman altı ve rahat bir sweatshirt bulmuştum.

Bana sıkıca sarıldı, gözlerimin içine baktı ve başını salladı. "Sen ve Hunky McHunkerson ile The Butler Christmas Disaster arasında ne olduğunu bana anlatmak isteyip istemediğine sen karar ver."

Ona dolaylı bir şekilde bile değinilmesi göğsüme bir ok saplanıyormuş gibi hissettirdi. Yüzeyin altında gizlenen duygu fırtınasıyla yüzleşmeye hazır değildim. "Dürüst olmak gerekirse, bu son birkaç günün en az ilgi çekici kısmı bu olabilir."

Gülümsedi. "Öyle görünüyor. Dolabına verdiğin zararı göster bana."

Mutfağa uğrayarak ikimize de şarap doldurdum ve sonra Laurel'ı yatak odasına götürdüm. Yerdeki yığınları görünce ılık çaldı. İlkini tekmeledim ve "Çöp" dedim, sonra ikincisini "Bağışla" dedim ve sonra üçüncüsünü "Uygun olanlarla değiştirene kadar sakla" dedim. Temizliğimden kurtulan az sayıdaki eşyaları işaret ettim

"Bunlar hala sevdiğim ve bana uyan giysiler."

"Yarın Audrey'i arayıp ona bundan bahsedeceğim. O bir dolap düzenleyicisi. Hayatını değiştirebilir."

"Onu karşılayabileceğimi sanmıyorum."

Laurel elini salladı. "Arkadaş ve aile indirimi," dedi. "Her açtığında seni mutlu eden muhteşem bir dolap istemiyor musun?"

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. "Evet," dedim sonunda. "İstiyorum."

Laurel gülümserken gözleri parladı, sonra şarabından bir yudum aldı. "Bu halini seviyorum Lizzie."

Önümdeki boş dolap, olasılıklarla dolu gibi geliyordu. Derin bir nefes aldım ve "Ben de bu halimi seviyorum" dedim.

Sean'dan, öpücükten veya öncesinde ya da sonrasında olanlardan bahsetmedik ve Laurel'ın bu konuyu zorlamadığı için minnettardım. Şarap içtik, artıkları yedik, sonra tekrar acıkacak kadar televizyon izledik ve dondurulmuş pizzayı da yaptık. Biraz yaramaz hissettim, ama çoğunlukla harika hissettim.

Ve sonunda o gittiğinde, bugünün hayatımın tamamından hiçbir şey götürmediğini fark ettim. Birdenbire kötü bir anne ya da berbat, sorumsuz bir yetişkin haline gelmemiştim. Sadece kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum.

Hayatımda annelikten, sadece vermekten daha fazlasına yer vardı.

Sonunda yatağa girdiğimde, yanımdaki yastığa baktım ve Sean'ın teninin benimkine değen sıcaklığını hatırladım. Sanki duygularımın fırtınasının kapağını, hala orada olduklarını kontrol etmek için yeterince aralamıştım. Kapağı tekrar kapattım ve yatağımdaki boşluğa sırtımı döndüm.

Beni bir hata olarak gören bir adamın peşinden koşmayacaktım. Bana güzel sözler söyleyen, ama işler zorlaştığında beni savunmayan biriyle olan ilişkimin yasını tutmayacaktım.

Bunu daha önce yaşamıştım ve bir daha yaşamayacaktım.

OTUZ ALTI LIZZIE

ANNEM ertesi gün ben kanepede kahvemi yudumlarken beni aradı. Bir süre telefonuma baktım ve cevap vermemeyi düşündüm, ama suçluluk duygusu beni ele geçirdi ve telefonu açtım. Görünüşe göre yeni ben daha fazla pratik yapmalıyım.

"Merhaba anne."

"Lizzie. Sana ulaşabildiğime sevindim. Nasılsın? Çocuklar nasıl?"

Şöminenin üzerinde asılı duran çoraplara bakarak, onun sorularına kızmamaya çalıştım. Bana nasıl olduğumu sorması bu kadar zor mu olurdu? Hemen ardından çocuklarla ilgili bir soru sordu, bu da benimle hiç ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu.

Ama belki de ben sert davranıyordum. "Ben iyiyim. Çocuklar harika. Isaac ve June bugün onları onun ailesini ziyarete götürüyorlar." "Oh, ne güzel."

"Hmm."

Bir sessizlik oldu. Sonra annem nefes aldı. "Dinle. Noel'de olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Mm-hmm."

"Sen ve Sean..."

"Öpüştük."

"Evet, biliyorum. Bak Lizzie, mesele şu ki, Aaron bu konuda çok üzüldü."

"Bunu Aaron'ın kendisi söylemek yerine sen söylüyorsun, bunun bir nedeni var mı?"

Sorumun ardından gelen sessizlikte annemin şokunu hissedebiliyordum. "Şey. Sadece sana ulaşip özür dilemeye hazır olup olmadığını görmek istedim."

Gözlerimi kırptım. "Neden özür dilemem gerekiyor ki?" "Lizzie!"

"Bu samimi bir soru."

"Kardeşinin duygularını incittiğin için özür dilemelisin!"

"Bunun Aaron'la ne ilgisi var? Her yeni bir erkekle öpüştüğümde izin mi istemem gerekiyor?"

"Mesele bu değil, bunu sen de biliyorsun."

Dudaklarımı sıktım. Tam olarak haksız sayılmazdı, ama yine de boğazımın arkasında kendini beğenmişliğin yakıcı hissini hissediyordum. Sean, Aaron'ın en eski ve en iyi arkadaşıydı. Onunla ilişki kurmam, başka bir erkekle ilişki kurmakla aynı şey değildi. Bunu biliyordum.

Yine de annemin beni azarlamak ya da aile birliğinin iyiliği için taviz vermem için ikna etmeye çalışmak için araması canımı sıkıyordu.

Tekrar konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı. "Sadece bu sorunu çözüp birlikte güzel bir Yeni Yıl geçirebilelim istiyorum. Bu iyi olmaz mı? Ayrıca partiden önce benden ne istediğini sormak istedim."

"Parti olmayacak anne." "Ne?"

"Yani, benim evimde olmayacak." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yıl Yeni Yıl partisini evimde düzenlemeyeceğim." Ve eğer bu şekilde hissetmeye devam edersem, evimde bir daha asla aile partisi düzenlenmeyecekti. Diğer herkes eğlenirken ben mutfağa hapsolmayacaktım. Her toplantıda fiilen bebek bakıcısı rolünü üstlenmeyecektim.

İçimde bir şeyler kırılmıştı ve bunun düzeltilebileceğinden emin değildim. Düzeltilmesi gerektiğinden de emin değildim. Uzun zamandır, belki de hiç olmadığım kadar özgür ve hafif hissediyordum.

"Lizzie," dedi annem azarlayarak.

"Şükran Günü'nde bir şey istedim," dedim ona. "Hepinizden bana bir porsiyon dolma ayırmanızı istedim."

"Dinle, orada çok fazla insan vardı ve hepimiz iyi vakit geçiriyorduk..."

"Masadaki neredeyse her şeyi ben pişirdim ve sonra bütün gün diğerlerinin çocuklarına baktım. Hem hizmetçi hem de

bakıcı ve ev sahibesiydim, üstelik o benim evim bile değildi. Ve tek bir şey istedim anne. Bir kaşık dolusu dolma."

Onun sessizliği aramızda yankılandı.

"Ben buna bile değmedim," dedim sonunda, boğazım düğümlenerek. "Bu yüzden, beni umursamayan bir grup insanı ağırlamak için saatlerce, günlerce çalışmak istemediğim için beni affet."

"Lizzie, diline dikkat et!"

"Oh, bana bir rahat ver, anne," dedim, her ne kadar bu, birkaç unutulmaz ergenlik fırtınasından bu yana onun önünde ilk kez küfür ettiğim an olsa da. "Isaac beni aldattığında ve sonunda onu terk etme cesaretini topladığımda, bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Nefesini duydum, ama hiçbir şey söylemedi.

"Senin tam olarak söylediğin şey şuydu: 'Bundan emin misin, Lizzie? Onu başka bir kadında teselli aramasına neden olacak ne yaptın?'" Boğazım düğümlendi. Kollarım ve bacaklarım, sanki biraz rahatlamak için mahallenin etrafında koşmam gerekiyormuş gibi karıncalanıyordu. Konuştuğumda sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Onun ihanetinden beni sorumlu tuttun anne. Onun ilgisinin kırıntılarını kabul etmem gerektiğini hissettirdin bana. Ve şimdi nihayet nedenini anlıyorum. Çünkü sen, babam, Aaron, Kyle ve ailedeki herkes benim bunu hak ettiğimi düşünüyorsunuz. Kırıntılardan başka bir şey değil. Bir kaşık dolusu dolma bile değil."

Onun hıçkırığını duydum, ama kalbim taştan yapılmıştı. Konuşmayınca, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, birkaç saniye bekleyip bir şey söyleyecek mi diye baktım ve sonra yavaşça telefonu kapattım.

Kendimi çöp gibi hissettim. Gerginlik tüm vücudumu sardı ve koşma, boks yapma ya da bağırma ihtiyacı hala damarlarımda dolaşıyordu. Annemi incitmiş gibi hissettim, bundan nefret ediyordum, ama diğer, daha büyük bir parçam, yıllardır kendime böyle davranılmasına izin verdiğim için çok kızgındı.

Bıktım artık.

Başkalarının duygularını önemsemekten bıktım. Kendimi en sona koymaktan bıktım. Yüzümde bir gülümsemeyle kendimi paralamaktan bıktım.

Derin bir nefes aldım, nefesimi verdim ve ayağa kalktım. Sonra giyindim, kameramı topladım ve kimsenin benden bir şey talep etmediği, çırpınan dalgalar ve çıplak ağaçların arasında huzur aramaya çıktım.

OTUZ YEDİ SEAN

Mikey olmadan ev çok boş kalmıştı. Normalde, Yeni Yıla kadar kendimi eve kapatır ve yalnızlığım için şanslı yıldızlarıma şükrederdim.

Bunun yerine, kendimi huzursuz ve rahatsız hissediyordum.

Margaret beni bir kitap gibi okuyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Lizzie ile ilişkiyi mahvetmişim. Aaron ve ailesiyle ilişkiyi mahvetmişim. Mikey ile ilişkiyi de mahvetmek üzere miydim? Hayatımın geri kalanında kendi acıma o kadar kapılacağım ki, gözümün önündeki şeyi göremeyecek miydim? Kendi oğlumun benden ne istediğini göremeyecek miydim?

Lizzie'nin evine gittiğimde evde değildi, ben de kaldırımda durup karanlık pencereleri o kadar uzun süre izledim ki kendimi bir tür sapık gibi hissetmeye başladım. Sonra derin bir nefes alıp arabayı vites taktım ve gitmek istemediğim tek yere doğru yola çıktım.

Aaron'ın Noel ağacı ışıktandırılmıştı ve oturma odasının penceresinden parıltıyordu. Boğazım kuruyup kalbim hızla çarpmaya başlayınca motoru durdurup arabadan indim. Zili çaldığımda zaman acı verici bir şekilde yavaşladı.

Emily kapıyı açtı. Gözleri hafifçe büyüdü. "Sean," dedi.

"Aaron evde mi? Arayacaktım. Özür dilerim." "Evet, evde. İçeri gel. Onu çağırayım."

"Teşekkürler."

Beni çalışma odasına götürdü, ben de koltukların birinin kenarına oturdum ve beklerken parmaklarımı birbirine geçirdim. Kasabaya döndüğümden beri geçen bir buçuk ayda bu oda bana tanıdık gelmeye başlamıştı. Şimdiyse rahatsız ediciydi. Sınırı aşıyordum.

Ama başından beri yaptığım şey buydu ve artık korkularıyla yüzleşme zamanı gelmişti.

Aaron odanın girişinde belirdi. Birkaç gündür tıraş olmamıştı, çenesinde her zamankinden daha fazla sakal izi vardı. Lizzie'ninkinden daha açık kahverengi gözleriyle bana baktı, sonra başını eğdi. "Sean."

Ayağa kalktım ve ellerimi pantolonuma sildim. "Beni gördüğün için teşekkürler "

O başını salladı ve karşımda oturdu. Sessizlik uzadı; Bunu benim için kolaylaştırmayacaktı. Onu suçlamadım.

Nefes aldım ve en bariz günahımdan başladım. "Lizzie'ye ilgi duyduğumu sana söylemeliydim."

Aaron gözlerini kırptı. Kaşlarını çattı. "Sen... Bu sadece... Bu bir süredir mi devam ediyor?"

Dudaklarımı yaladım. "Geri döndüğümünden beri, evet."

"O sana başka kadınlarla randevular ayarladı." "Onlar işkence gibiydi."

Aaron beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Noel'de ilk kez olduğunu sanıyordum."

"Ben... hayır."

Bir süre sessiz kaldık. Ellerime baktım ve ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken parmak eklemlerimi ovuşturdum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim, ama aynı zamanda kız kardeşinin bambaşka biri olduğunu da söylemek istedim. Onu takdir etmediği için ona öfkelenmek istedim, ama aynı zamanda ondan af dilemek de istedim.

Kafam çok karışık. Her şeyi *mahvetmiştim*.

Bunu düzeltmenin mükemmel yolunu bulmak imkansızdı, bu yüzden dürüst olmaya karar verdim. "Şükran Günü'nden bir hafta önce karşılaştık, ama onu gerçekten fark etmem Şükran Günü'ne kadar sürmüştü."

"Onu fark ettin," dedi Aaron, kaşlarını çatarak.

Çenemi çalıştırdım ve yerdeki bir noktaya bakarak gözlerimi ona çevirdim, sonra tekrar yere indirdim. "Evet. Mutfakta durmuş, pencereden dışarı bakıyordu ve, bilmiyorum... Işığın ona vurma şekli ya da yüzündeki ifade..." Sözlerim kesildi ve kendimi tekrar yukarı bakmaya zorladım.

Aaron bana sertçe baktı. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Her şeyi daha da kötüleştirdiğime dair içimde bir şüphe vardı, ama daha ne kadar kötüleşebilirdi ki? En iyi arkadaşım Noel Günü beni kız kardeşi ile yakalamış ve bana yumruk atmıştı. Eh, sanki yine ergenmişiz gibi benimle boğuşmuştu.

Tek yapabileceğim devam etmektir.

"O beni o randevulara çıkarmaya çalışırken birlikte biraz zaman geçirdik ve o gerçekten harika birisi. Komik ve zeki ve bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyor. Sanki içinde bir ışık var, anlıyor musun? Ve ben buluşmalarımızı iple çekmeye devam ettim, Mikey'i onun evine götürmek için bahaneler uydurmaya devam ettim. O sayede Noel'i gerçekten keyifle geçirdim."

"Noel'i sevmeni mi sağladı?"

Ben gülerek ellerimi açtım. "Onu düşünmemeye çalıştım, çünkü o senin kız kardeşin ve sen benim en iyi arkadaşımsın. Buraya taşınmamın tek nedeni Mikey'e destek olmak içindi, ama ilk yaptığım şey her şeyi mahvetmek oldu. Denedim dostum. Ama o bana sürekli başka kadınlarla randevular ayarlıyordu ve ben de onları onunla karşılaştırmaktan başka bir şey yapamıyordum. Hiçbirinde kıvılcım yoktu, ya da kahkahaları onunki kadar parlak değildi, ya da gözleri onunki gibi beni kendine çekmiyordu. Bana ayarladığı bu kadınlara kendimi çekici bulmaya çalışıyordum, ama hiçbirisi doğru değildi çünkü hiçbirisi o değildi."

"Tanrım," dedi Aaron sessizce.

Yutkundum ve ellerimi kaldırdım. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sana bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ama... ama..." Nefes verdim. "Bu beni çok şaşırttı, Aaron. Sanki kafama bir tahta parçası çarpmış gibi oldu."

Aaron bana yine o tuhaf bakışı attı, ama bakışının keskinliği yumuşamıştı. Yutkundu, sonra "Kız kardeşime aşıksın" dedi.

"Ben..." Onun sözleri aramızda yankılanırken gözlerine baktım. Tek cevap verebildiğim şey "Evet" oldu.

"Hay sıçayım."

"Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve..."

"Kavga etmiyorum. Sadece kabullenmeye çalışıyorum... *Kız kardeşim* mi? Ama o... Nasıl yaparsın... Başka o kadar çok kadın varken..."

"Ne var?"

"Bilmiyorum. O benim kardeşim. Onu hiç öyle düşünmemiştim..." Aaron sandalyesine yaslandı ve yüzünü ovuşturdu. "Bu çok garip dostum. Öpücüğü bir şekilde anlayabilirdim. Belki. Bir nevi. Bilmiyorum. Sarhoş olduğumu sandım, ya da... Sadece pisliğin teki olduğunu sandım. Ama bu?"

"Onu gerçekten önemsemem mi seni daha çok şaşırttı?" Sözlerim istediğimden daha sert çıktı ve Aaron ellerini yüzünden çekip bana baktı.

Omuz silkti. "Yani... evet? Lizzie sadece... O sadece Lizzie." "O sadece Lizzie," diye tekrarlardım.

"Evet. O her zaman çocuklarıyla meşgul ve ben hiç düşünmemiştim..." Bana kaşlarını çattı. "O da aynı şekilde mi hissediyor?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Eminim ki beni bir daha görmek istemiyordur."

"Oh." Rahatlamış gibiydi, bu da beni sinirlendirdi. "Annem az önce aradı ve Yeni Yıl'ı evinde kutlamak istemediğini söyledi."

"Mantıklı."

Aaron geri çekildi. "Neden mantıklı olsun ki?"

"Çünkü hepimiz ona çok kötü davrandık? Neden bizi görmek istesin ki?"

"Dur, dur! Bunun benimle ne alakası var? Sana asıldığı için sana kızgınsa, bu benim sorunum değil."

"Bana asıldığım için kızgın değil, gerizekalı. Onu savunmadığım için kızgın. Sen benimle yüzleştğinde onu yüzüstü bıraktığım için kızgın."

"Ne?" Aaron tamamen kafası karışmış görünüyordu. Kaybolmuş gibiydi.

"Ona senin ve diğerlerinin yaptığı şeyi yaptım ve şimdi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bu ne demek lan? Ben ona ne yapıyorum?" "Onu *kullanıyorsun*, Aaron!"

Aaron ağzını açtı. Tekrar kapattı. Kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi, sonra başını salladı. "Hayır, kullanmıyorum."

"Onu arayıp, hiçbir uyarı yapmadan her şeyi bırakıp bebek bakıcılığı yapmaya gelmesini istiyorsun."

"O çocukları seviyor!"

"Evinde partiler düzenliyorsun ve tüm yemekleri ona yaptırıyorsun."

"O yemek yapmayı seviyor!"

"O kadar da değil! Ara sıra biraz yardım istemeyecek kadar da değil."

"Yani, seninle konuşmak istememesi benim suçum mu şimdi?"

Ağzımı açtım ve ağzımdan çıkmak üzere olan sert sözleri zar zor geri tuttum. Bunun yerine, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve sonra şöyle dedim: "Gerektiğinde adım atıyor, ama bunun için takdir edilmiyor, Aaron. Ve ben, onu savunması gereken tek kişi olmam gerekirken, buna katkıda bulundum. Onu, eski kocasının yaptığı gibi davrandım. Kendi gururumu, kendi ihtiyaçlarımı onun ihtiyaçlarının önüne koydum."

Aaron itiraz etmek istiyor gibi görünüyordu ama çok şaşkın olduğu için bunu yapamadı. "Eski kocası mı?"

"O, diğer herkesin yükünü üstlendiği gibi, onun yükünü de üstlendi. Uzun zamandır yanında kimse yoktu. Ben bunu gördüm, ama yine de onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden hayır, benimle konuşmak istemiyor. Ve onu suçlamıyorum."

Aaron dirseklerini dizlerine dayadı ve yere baktı. "Boşanmasından sonra çok çabuk toparlandı. Fark etmemiştim..."

"Başka seçeneği olmadığı için toparlandı."

Avuç içlerini göz çukurlarına sürterek, Aaron uzun bir nefes verdi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum."

Uzun bir süre öylece oturduktan sonra Aaron sonunda, "Sanırım ona bir özür borçluyum," dedi.

Ben de homurdandım.

Aaron ayağa kalktı, gerindi ve çenesini bana doğru eğdi. "Barıştık mı?"

Ayağa kalkıp başımı salladığımda omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. "Evet."

Aaron başını salladı. "İyi."

Odayı terk etmek için döndüğünde, onu durdurmak için ses çıkardım. Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak bana bakan en iyi arkadaşım, konuşmamı bekledi. Konuştuğumda, sözler ağzımdan bir anda döküldü. "Hâlâ onu geri kazanmaya çalışacağım."

Bana baktı.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bu bir sorun mu?" "Onu incitecek misin?"

"Hayır. Elimden gelirse yapmam." "Tamam."

Ve hepsi bu kadardı. Arkadaşlığımız düzeldi ve kurtuldu. Aaron beni ön kapıya kadar geçirdi ve sırtıma vurarak sarıldı. Neden onunla yüzleşmekten bu kadar korktuğumu merak ettim.

Destek sisteminin amacı, düştüğünüzde sizi yakalamalarıydı. Genç yaşta, çevremdeki insanlara karşı çok dikkatli davranmam gerektiğini öğrenmiştim, çünkü işler zorlaştığında beni terk edeceklerini, öleceklerini, ihanet edeceklerini veya terk edeceklerini biliyordum.

Kamyonetime binerken, penceredeki parıldayan Noel ağacına tekrar baktım ve uzun bir nefes verdim.

Aaron öyle değildi. Arkadaşlığımız, ergenlik yıllarımızın çalkantılı dönemlerini atlatmıştı. Hayatın iniş çıkışlarını, mesafeyi, boşanmayı, çocukları, değişen koşulları atlatmıştı...

Bunu da atlatacaktı.

Kalbimin bir parçası yeniden bir araya geldi. Hayatımda ilk kez, bir şeyden, birinden emin oldum. Ne olursa olsun, Aaron ile olan dostluğumun süreceğini biliyordum. Mikey'e vermek istediğim destek sistemi, aslında kendim için arzulamam gereken bir şeydi, ama o ana kadar bunu hak ettiğimi düşünmemiştim.

Güvenlik, fırtınada bir sığınak, denizler çalkantılı olduğunda geri dönebileceğim bir liman gibi geliyordu.

Ve etrafımdaki rüzgârın dinlediğini hissettiğim anda, Lizzie'den vazgeçemeyeceğimi anladım. O hala denizdeyken, sızan bir teknede tek başına, kendisinden daha yüksek dalgaların arasında savrulurken vazgeçemezdim.

Eğer izin verirse, onun limanı olacaktım ve bir daha asla onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

OTUZ SEKİZ LIZZIE

ÇOCUKLAR YARIN babalarının evinden geri döneceklerdi ve yalnız geçirdiğim günlerin tadını çıkarmış olsam da, onları tekrar evde görmeye hazırdım. Hazel'ın parıldayan gülümsemesini ve Zach'in küçük yan gülümsemesini görmek için sabırsızlanıyordum. Onların haftalarını dinlemek ve onlara sıkıca sarılmak istiyordum. Onların evde olmasının getirdiği gürültü ve kaosu istiyordum. Zach'in huysuz sabah yüzünü bile, onu kucaklayabileceğim anlamına geliyorsa umursamazdım.

Banyom yarıya kadar doluyken, onlarla yaptığım son telefon görüşmesini düşündüm. Hazel, büyükannesinin elmalı turtasının benimkinden neden bu kadar kötü olduğunu ayrıntılı bir şekilde açıklamıştı. Bundan keyif almam çok önemsiz bir şeydi, ama ben asla mükemmel olduğumu iddia etmedim. Isaac'ın annesi beni hiç sevmemişti.

Suyun sıcaklığını kontrol etmek için parmaklarımı suya daldırdım, sonra dolaba gidip hangi banyo yağlarım olduğunu kontrol ettim. Son zamanlarda o kadar çok eski "lüks" ürün paketi açmıştım ki, banyoma her girdiğimde Bath & Body Works mağazasında yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Lavanta kokulu bir yağ seçtim ve banyoya bolca döktüm.

Ve sonra kapı zili çaldı.

Gözlerimi kapattım, iç geçirdim ve musluğu kapattım. Aşağı kata indim ve buzlu yan pencereden dışarı baktım, tek görebildiğim büyük bir gölgeydi. Kapının diğer tarafında kimin olduğunu bildiğimi düşünerek kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ama Sean değildi; kardeşim Aaron'dı. Hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissettiğimi anlayamadım, bu yüzden kapının eşiğinde durup ona göz kırptım.

"Selam," dedi Aaron, topukları üzerinde sallanarak. "Selam," diye cevap verdim.

"Sen, şey, iyi misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "İyiyim. Banyoyu hazırlıyorum."

Aaron boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. "Birkaç dakika içeri girmemin sakıncası var mı? Uzun sürmez, söz veriyorum."

En son kardeşimle konuştuğumda, tüm ailenin önünde bana bağırıyordu. Kapıyı yüzüne çarpmak benim hakkımdı.

Ama çocuklarımı özlediğim kadar ailemi de özliyordum. Genellikle Noel ile Yeni Yıl arasındaki günleri ailemin veya kardeşlerimin evlerinde geçirmek için ayırırdım. Ya da onları buraya davet edip evi gürültü ve kahkahalarla doldururdum. Kendime zaman ayırmam gerekiyordu.

—ve bundan zevk almıştım—ama bunun istediğim yaşam tarzı olduğundan emin değildim. Sonsuza kadar değil. Diğerleri de isterse, bir orta yol bulmanın bir yolu olmalıydı.

Bu yüzden kapıyı daha fazla açtım ve onu içeri aldım.

Yepyeni, ekstra yumuşak bornozumla sarınmış olarak Aaron'ı oturma odasına götürdüm ve kanepeye oturdum. O da kanepenin en ucundaki koltuğa oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Profiline baktım, gözlerinin altındaki lekeleri ve çenesinin sert hatlarını fark ettim.

"Sean dün beni görmeye geldi," dedi. "Ah."

"Konuştuk."

"Bu iyi."

Aaron bana baktı, sonra başka yere çevirdi gözlerini. Yutkundu. "O, şey, senden bahsetti."

Merakım uyandı, ama onu bastırdım. Sean'a ondan ne istediğimi çok net bir şekilde söylemişim ve bu değişmemiştir: hiçbir şey. Çocuklarımın evde olmasını ve ailemle ilişkilerimin düzelmesini isteyebilirdim, ama beni de sevecek mükemmel erkeği bulacağımı düşünecek kadar naif değildim.

Beni desteklemeyecek başka bir erkeğe özgürlüğümü teslim etmeden hayatımda dengeyi bulabilirdim.

"İkinizin birlikte olduğunu fark etmemiştim." "Değiliz," dedim ona.

Aaron başını salladı. "Doğru. Doğru." Parmaklarında evlilik yüzüğünü çevirdi ve boğazını temizledi. "Bu hafta seni özledik,"

dedi.

Acı hissetmemek zordu. Muhtemelen, onlar eğlenirken çocuklarına bakmamı özlemişlerdi. Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamamı özlemişlerdi, böylece onlar yıkamak zorunda kalmayacaktı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, Aaron uzun bir nefes aldı. "Lizzie, özür dilerim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. "Neden?"

Kollarını açarak çaresiz bir ifadeyle baktı. "Nereden başlasam? Ben..." Yüksek sesle nefes verdi. "Sana iyi bir ağabey olamadım. Seni hiçe saydım ve bunun farkında bile değildim."

Orada, tahtadan yapılmış gibi sert bir şekilde oturarak, kardeşimin tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Sonunda, "Evet. Öyle yaptın" diye cevap verdim.

"Ve tek ben değilim."

"Hayır," diye onayladım.

"Senin bunu yapmak isteyip istemediğini düşünmeden sana bebek bakıcılığı için güvendim. Senin çocukları sevdiğini ve bundan zevk aldığını düşündüm, *kendime öyle söyledim.*"

"Hayatım uzun zamandır çocuklar etrafında dönüyor," dedim. "Muhtemelen kendime yardımcı olmadım."

"Ama başka seçeneğin var mıydı?" Aaron bana baktı, kaşları yukarı kalkmıştı. "Sean bana seni kullandığımızı söyledi ve... Tanrım, bunu söylediğinde çok acıdı. Bunun doğru olmasını istemedim. Ama sonra yaptığın her şeyi düşündüm... Sonra annem bana bu yıl Yeni Yılı kutlamayacağımızı söyledi ve..."

"Ve?"

"Ve özür dilerim, Lizzie."

Onun özrünü duymak iyi geldi, ama bir parçam hala çekiniyordu. Bir başka aile partisini daha düzenlemeyeceğimi fark ettikten sonra benden özür dilediğini fark etmiştim. Her şeyin eskisi gibi olması için mi özür diliyordun?

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye cevap verdim, tereddüt ederek.

Aaron başını salladı. "Güzel. Güzel. Annem Yeni Yıl partisini düzenliyor. Gelir misin?"

Onun gözlerine baktım ve doğru cevabın kendiliğinden ortaya çıkmasını bekledim. Gerçek şu ki, annemin evine gidip uzun süredir üstlendiğim rolün aynısını oynamak çok kolay olurdu. Bunu çocuklarım için yaptığımı, onların tatili geniş aileleriyle geçirmelerini istediğimi söyleyebilirdim kendime.

Ama bu bir yalan olurdu.

Şimdi evet dersem ve kardeşim ve ailemin geri kalanı için geçmiş silersem, kendimi çok daha fazla duygusal yükün altına sokmuş olurum. Tanıdık bir partide tanıdık dinamiklerle başa çıkmak ve ne istediğimden bile emin olmadığım halde bu partiye nasıl uyum sağlayacağımı bulmak zorunda kalırım.

Henüz çok erkendi.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Burada, sadece ben ve çocuklar, sakın bir Yeni Yıl geçireceğiz."

Aaron'ın omuzları düştü. "Tamam. Evet. Bu adil."

Banyom siren şarkısı söylüyordu ve bu sırada yorgunluk üzerime çöküyordu. "Başka bir şey var mı?" diye sordum, ayağa kalkacakmış gibi hareketler yaparak.

"Evet," diye patladı

Aaron. Donakaldım.

Bana doğru eğildi, ellerini birleştirip uyluklarına dayandı. "Sana öyle konuştuğum için özür dilerim, Lizzie. Öyle patlamamalıydım."

Kardeşim benim bakışımı karşıladığında, yorgunluk sonunda beni vurdu. Kanepeye yığıldım ve başımı salladım. Onu affetmek, elimi sallayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim. Sorun şu ki, bunun doğru olduğundan emin değildim ve kendi duygularımı feda ederek başkalarının duygularını korumaktan bıkmıştım.

"Beni küçük düşürdün," dedim ona. "Sean da benim kadar oradaydı, ama öpücük için beni suçladın."

"Sen benim kız kardeşimsin,

Lizzie..." "Ee?"

Ağzını kapattı. Çenesini indirdi.

"Sean benim boşanma süremden yarısı kadar bir süredir boşanmış durumda ve hepiniz ona tekrar biriyle çıkmaya başlaması için baskı yaptınız. Neden hiç kimse bana

bana sormadı? Beni cesaretlendirmediydi? Neden hiçbiriniz *beni* merak etmediniz?"

Aaron kararsız görünüyordu. Kafasını salladı. "Bilmiyorum, Lizzie."

"Çünkü beni sadece çocukların annesi olarak görüyorsun, Aaron. Çünkü benim için gerçek bir insan değilim. Ben sadece yardımcı bir yan karakterim."

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Derin bir nefes aldım ve öfkemi yatıştırdım. Suçlu olan sadece Aaron değildi. Evet, aptalca davranmıştı. Ama herkesin işine gelen bir kalıba uymak için kendimi zorlayan bendim. Omurgamı, özgüvenimi, kendimi kaybeden bendim. Bana dayatılan rolleri kabul eden bendim.

Aaron'ı veya ailemin geri kalanını, bunu olduğu gibi kabul ettikleri için suçlayabilir miydim? Ben hiç karşı koymadığım halde?

"Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedim ona. "Bunu takdir ediyorum. Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

Aaron başını salladı. "Tabii. Evet. Bir gün çocukları almamı ister misin? Sana bir yıllık bebek bakıcılığı borcum var galiba."

Kalbimdeki düğüm çözüldü ve dudaklarımın gülümsemeye başladığını hissettim. "Bir yıldan biraz fazla diyebilirim."

Aaron homurdandı. "Muhtemelen, evet."

"Artık son dakikada arkadaşlarıyla barda takılmak için benden iyilik isteme."

Gözlerini indirdi. "Hayır."

"Artık düzenlediğin etkinlikler için her şeyi benim pişirmemi isteme."

Dudaklarını sıktı. "Gerçekten bunu yaptık, değil mi?"

"Evet. Tekrar tekrar. Ve sana biraz dolma ayırmanı istersem, bana biraz dolma ayırırsın. Tamam mı?"

Kardeşim gözlerini bana çevirdi ve bakışlarında gerçek bir pişmanlık gördüm. Başını salladı. "Tamam," dedi.

"Ve artık annemi bana gönderip senden özür dilememi isteme."

Aaron'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Beni aradı. Unutmam ve senden af dilemem gerektiğini söyledi, ayrıca Yeni Yıl partisi için bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu."

Kardeşimin bakışları yere düştü. Beni saran yorgunluk dalgası şimdi de ona ulaşmış gibiydi. "Onunla konuşurum." "Teşekkürler. Karşılığında, sana ne zaman

"

Rahat bir nefes aldı. "Bu çok yardımcı olur."

"Ve eğer tekrar biriyle çıkmaya başlamak istersem, bana harika göründüğümü ve akşamları çocuklarıma bakmaktan mutluluk duyacağını söylemek dışında bu konuda tek kelime bile etmemelisin."

Bir an sessiz kaldı, gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Öyle mi? Yeniden çıkmaya başlamak mı istiyorsun?"

Aslında değil, ama ona bunu söylemeyecektim. Bu yeni benimdi, dik duruşlu ve her şeyiyle. Bu yüzden çenemi kaldırıp ona alaycı bir bakış attım. "Buna ben karar veririm," dedim ve Aaron'ın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Anladım."

Ayağa kalktık ve onu kapıya kadar geçirdim. Kardeşim beni sıkıca kucakladığında, ben de ona sarıldım.

"Seni seviyorum," dedi, uzaklaşırken omuzlarımı sıkarak. "Bunu birbirimize çok sık söylemediğimizi biliyorum, ama seviyorum."

Gözlerim yaşardı. "Ben de seni seviyorum, Aaron."

"Yılbaşında uğramak istemediğinden emin misin? En azından geri sayım için?"

"Eminim," dedim kararlı bir şekilde.

O da başını salladı. "Fikrini değiştirirsen, gel. Önceden haber vermen gerekmez. Kapı açık olacak."

Ona teşekkür ettiğimde, boğazım düğümlenmişti. Kardeşimin arkasından kapıyı kilitleyip uzun bir nefes aldım, sonra merdivenleri çıkıp banyoyu tekrar açtım. Birkaç dakika sonra, lavanta kokulu ılık suya girdim ve vücudumdaki her kasın gevşediğini hissettim.

Bunu yapabilirdim. Ne kadar zor olursa olsun, ailemle ilişkilerimi yeniden yazabilirdim. İhtiyacım olduğunda kendime biraz zaman ve alan ayırabilirdim. Zach ve Hazel'ın annesinden daha fazlası olabilirdim. Zach ve Hazel'ın annesinden daha fazlasıydım.

Bu karar içimde yerini aldığında kendimi güçlü ve kontrol sahibi hissettim, ama kalbimin küçük bir köşesinde...

hüzün hala içimde yaşıyordu. O hüzün, her yalnız olduğumu fark ettiğimde yeniden açılan eski bir yaranın etrafında dolanıyordu.

Kendi parlak zırhlı şövalyem olmasını çok isterdim. Korunmuş ve desteklenmiş hissetmeyi, işler zorlaştığında arkamda birinin olmasını çok isterdim.

Ailemle ilişkilerimi yeniden yazmak zor olurdu. Kendime zaman ayırmak zor olurdu. Kendimde solup giden tüm parçaları bulmak sürekli bir mücadele olurdu. Ama bunu yapardım ve kendi başıma yapardım — çünkü yapılması gereken buydu.

Eski yara zonkluyordu ve içimdeki üzüntü acı verici bir şekilde kasılıyordu. Ama başka seçeneğim var mıydı?

Ya yeni bir versiyonum haline gelirdim ya da herkesin ilgisinin kırıntılarını kabul ederdim. Beyaz atlı bir şövalye gelip beni kurtarmayacaktı. Geçtiğimiz haftalar, baş dönmesi, şehvet ve fantezilerle dolu çılgın bir sis gibiydi ve artık gerçekliğe dönme zamanı gelmişti.

Kendi şövalyem olurdum, çünkü olmam gereken şey buydu.

OTUZ DOKUZ SEAN

MİKEY ön kapıdan içeri daldı, heyecandan yüzü kızarmış, kollarında bir sürü Noel hediyesi taşıyordu. "Baba!" diye bağırdı, ben kanepeden kalkarken bana gülümseyerek.

Gülerek ona sarıldım. "Eğlendin mi?" "Halfpipe'a girdim!"

"Vay canına." Kaşlarım yukarı kalktı. "Keşke görebilseydim."
"Harikaydı."

Gülümsemem ve Melody'nin çantasını ön kapımdan içeri taşıdığını gördüm. Çantayı ayakkabılarımızın yanına koydu ve bana başını salladı.

"Annene veda et, dostum," dedim ona.

Mikey hızla dönüp Melody'ye sarıldı. Melody, parmaklarını Mikey'nin saçlarına geçirirken yumuşak bir gülümsemeye karşılık verdi. Onlar ayrıldığında, eski karım gözlerime baktı. "Tatilin iyi geçti mi?"

"Pek sayılmaz," diye cevapladım.

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Her zaman gelecek yıl vardır."

Birkaç dakika konuştuk, sonra onun arabaya dönüp uzaklaşmasını izledim. Kapıyı kapatırken, o hüzünlü gülümsemeyi düşündüm. Şaşırmış ya da kızgın ya da kırgın görünmüyordu.

Acıma gibi görünüyordu. Teslimiyet gibi.

"Todd, gelecek yıl bana numaralar öğretmek için birine kayak dersleri için kaydolabileceğini söyledi. Yapabilir miyim, baba?"

Mikey'nin yanına oturma odasına gittim ve kanepeye çöktüm. "Duruma bağlı," dedim. "Todd ve annen kayak merkezinde başka bir kulübe kiralamayı mı planlıyorlar?"

"Sanırım öyle," dedi ve hediye kutusundan uzaktan kumandalı bir araba çıkardı.

Oğluma gülümsedim. "Onlardan bahsetmemiştin," dedim, ağacın altındaki paketlenmiş kutuları işaret ederek.

Mikey bana yaramaz bir gülümseme attı, sonra hediyelere doğru emekleyerek, üzerlerine yapıştırdığım isim etiketlerini okumaya başladı. "Üzerlerinde benim adım yazıyor."

"Aç bakalım."

Oğlumun hediyelerini açmasını izledim ve yüzümde bir gülümseme yayılmaya başladı. Yeni video oyununa heyecanla bağırdı, onu başının üstünde tutarak uludu. Ondan üç yaş büyük çocuklar için olan robotik kiti, bana hayranlık dolu, sessiz bir bakış kazandırdı. Güldüm ve son birkaç gündür göğsüme yayılan soğukluk biraz da olsa dağılmaya başladı.

Günü birlikte geçirdik ve neredeyse kendimi yeniden kendim gibi hissettim. O akşam, alt kattaki ışıkları kapatıp yatak odama giderken, Mikey'nin kapısında durup onun düzenli nefes alıp verişini dinledim. Onun evde olması güzeldi, ama Melody'nin her Noel'i geçirmesine izin vererek çok fazla şeyden vazgeçtiğim hissini bir türlü atamadım.

Mikey'e, kendime, içimdeki eski, çarpık yaraları iyileştirmek için mücadele etmek borcum vardı.

Yatmaya hazırlanırken, dişlerimi fırçalarken aynada kendime baktım.

Ve Lizzie'yi düşündüm.

Oğlumla geçirdiğim güzel bir günün göğsümde bıraktığı sıcaklık, onun yanında olma hissini yerini tutamazdı. O, gözlerimi yeni olasılıklara açmıştı, ama ben çok agresif davranarak ve işler zorlaştığında onu uzaklaştırarak karşılık vermiştim.

Ona haksızlık etmiştim.

Ve bunu düzeltmek istedim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yılbaşı gecesi hiç bir zaman en sevdiğim bayram olmamıştı. Her zaman maratonun sonundaki bitiş çizgisini ilk kez görmek gibi gelmişti. Takvimin değişmesinin getirdiği umut ve olasılıkları hiç hissetmemiştim

; sadece bir tatil sezonunu daha atlattığım için yorgunluk ve rahatlama hissederdim.

Bu yıl da farklı değildi. Gün boyu ve akşama kadar kendimi zorlayarak iyi bir yüz takındım, sonra Mikey'i kamyonete bindirip Butler'ların evine gittim. Bayan B kapıyı açtı ve bizi geniş gülümsemelerle ve sıkı kucaklamalarla karşıladı, sonra bizi içeriye davet etti ve hemen parlak parti şapkaları ve içecekler ikram etti. Ben bir kadeh şampanya aldım, Mikey ise köpüklü üzüm suyu. O, koridorlarda dolaşan çocukların yanına koşarken, ben Bayan B ile birlikte yetişkinlerin toplandığı oturma odasına gittim.

Gözlerim konukları taradı, ama onun burada olmayacağını biliyordum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama eve adımımı attığım andan itibaren, bu gece Lizzie'yi görmeyeceğime emindim. Sanki havada onun varlığını hissedebiliyordum; o yokken hava daha soğuktu.

"Gelmeye karar verdiğine sevindim," dedi Aaron, sırtıma hafifçe vurarak. Kadehimi kaldırıp onun kadehine çarptım ve Aaron omzumu sıktı. "Burada her zaman hoş karşılanırsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümlenmişti, bu yüzden sadece başımı salladım. "Bu geceyi keyfini çıkaralım," dedi.

"Evet. Teşekkürler, Aaron," diye cevap verdim. Ve bunu içtenlikle söyledim. Hâlâ burada olduğu, hâlâ sıcakkanlı olduğu ve hâlâ benim arkadaşım olduğu için minnettardım. Gözlerindeki bakıştan, ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Aaron başını sallayarak cevap verdi ve sonra amcalarından biriyle konuşmaya gitti. Bay Butler'ın yanına oturdum, o da bana başını salladı.

Sessizlik uzadığında, cevabını zaten bildiğim soruyu sordum: "Lizzie geliyor mu?"

Bay Butler bana uzun ve sabit bir bakış attı. Sonunda, bu etkileşimden kurtulmak üzereyken, başını salladı. "Akşamını çocuklarıyla geçiriyor," dedi.

Ben de başımı salladım.

"Annesi ve ben bugün onu arayıp Yeni Yılını kutladık," diye devam etti Bay Butler. "Uzun uzun konuştuk."

"Öyle mi?" diye sordum, yaşlı adamın konuşmayı nereye götürmek istediğini anlamadan. Aramızdaki sessizlik uzadı.

"Sonunda küçük kızımı geri kazanmış gibi hissettim," diye cevapladı sonunda. "Her zaman gülümseyen, inatçı ve dik başlı olan kızımı. Sadece gülümsemesinin geri gelmesini bekliyordum."

Boğazım düğümlendi. "O eşsiz biridir," diye cevap verdim.

Bay Butler bana uzun uzun baktı ve sonunda başını salladı. Sonra, ben rahat bir nefes alırken, konuşmayı Grant'teki yeni işime ve Lizzie'ye - ve onun yokluğuna - kaydırıldı.

Neşeli ve keyifli bir sohbetin olduğu bir akşamdı ve bu beni ölmek istememe neden oldu. Bu akşam Lizzie'yi burada görmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Onu bir kenara çekip, ilişkimizi mahvettiğim bu karışıklığı düzeltmek için doğru kelimeleri bulmayı ne kadar çok istediğimi.

Lizzie'siz bir hafta nasıl bu kadar uzun gelebilir?

Dakikalar saatlere dönüştü, şampanya ve içkiler diğerleri için serbestçe akarken, benim dilimde acı bir tat bırakıyordu. Çocuklar, yatma saatlerini geçerek Yeni Yılı karşılamak için heyecanla duvarlarda zıplıyorlardı. Cildimin altında hissettiğim kaşıntıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ama saat on birden on bir buçuk olduğunda, düşüncelerim tek bir kişi etrafında dönüp duruyordu.

Sevdiğim kadın.

Lizzie.

Soğuk hava yüzüme çarptığında, dışarıda olduğumu fark ettim. Sonra kamyonetime binip, hayatın sadece yaşamaya değer değil, kutlamaya da değer olduğunu hatırlatan kadına doğru yola çıktım.

Her yıl tatillerde kış uykusuna yatmaya devam edemezdim ve bunun sebebi sadece Mikey'i hayal kırıklığına uğratmak değildi. Yaşamamı gereken hayatı yaşamıyordum. Margaret'in de işaret ettiği gibi, kendimi eski yaralara bağlamıştım. Babamın davranışları, annemin vefatı ve Melody'nin ihaneti mutluluğuma engel oluyordu.

Ve şu anda, mutluluğun bir yüzü vardı. Derin kahverengi gözleri ve güneş ışığıyla dolu bir gülümsemesi vardı. Sadece gerçek bir gülümsemeyle ortaya çıkan iki sevimli gamze. Kıvrımlı vücudu ve yumuşak dudakları vardı ve o, başımı döndüren tek kadındı.

Bununla m¼cadele etmeye çalıştım. Kağıt ¼zerinde benim için m¼kemmek ve o kadar da m¼kemmek olmayan kadınlarla çıkmaya çalıştım. G¼ğs¼mdeki kemiren acıyı g¼rmezden gelerek onu elde etmeye çalıştım.

Ama artık gerçeği biliyordum.

Onu geri kazanmanın tek yolu dizlerimin ¼zerine ¼k¼p affetmesi için yalvarmaktı. Ona kalbimdekini s¼ylemek zorundaydım. Hayatımı değiştirdiğini, *beni* değiştirdiğini ona kanıtlamak zorundaydım.

Ruh ikizimi bulmuştum ve onu bırakmaya hazır değildim.

KIRK LIZZIE

EV, ekranın alt kısmında yer alan büyük saatin bu yılın bitmesine kaç dakika kaldığını duyurduğu televizyonun sesi dışında sessizdi. Birkaç dakika kalmıştı.

Çocuklar saat on civarında kanepede battaniyelere sarınarak uykuya dalmışlardı. Ben de onların yanına oturup bir fincan sıcak kakao içerek, kendi yeni başlangıcımın nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

Aileme sırtımı dönmeye hazır değildim. Bu gece ve Noel'den sonraki hafta, aile etkinliklerinin kaosundan çok ihtiyacım olan bir mola olmuştu, ama yıllarımı böyle geçirmek istemiyordum. Partilerimizin kahkahalarını ve gürültülü sohbetlerini özliyordum. Annemin her yıl saat 11 civarında getirdiği, hamurla sarılmış küçük sosisleri özliyordum. Kötü şampanyayı ve saat gece yarısını gösterdiğinde tüm çocukları güldüren kulakları sağır eden gürültücüleri özliyordum.

Ama ben bebek bakıcısı, aşçı ve hizmetçi olmak istemiyordum. Kendim olmak istiyordum ve bunu gerçekleştirmek benim sorumluluğumdu.

Dakikalar sessizce geçerken, kendimi bu gerçeği kabullenmeye bıraktım. Önümde yapmam gereken işler vardı. İlişkilerimi yeniden kurmak ve yeniden yapılandırmak için yapmam gereken işler. Kendime zaman ayırmak ve en rahat olduğum yer olduğu için şehit gibi davranmayı bırakmak için yapmam gereken işler.

Ve Sean'ı düşündüm.

Aramızda işler yolunda gitmemişti, ama bunun için ona kızgın değildim. Başından beri aramızda işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordum. Yine de, daha fazlasını hak ettiğimi fark etmemi sağlamıştı. Bana kraliçe gibi davranmıştı... ta ki davranmayı bırakana kadar.

Belki zamanla, ellerinin tenimde dolaştığı hissi unuttur ve o ailemize entegre olurken onunla gülümseyip hoş sohbetler edebilirim.

Kendi mutluluğumu bulurdum.

Benim için acı tatlı bir yeni yıl kararıydı. Son birkaç ay yeniden doğmuş gibi hissetmişim: Daha fazlasını hak ettiğimi fark etmişim. Ama belki de düşündüğüm kadar fazlasını hak etmiyordum. Çocuklarımın ötesinde hobilerim, bir hayatım ve bir kimliğim olabilirdi, ama imkansız derecede çekici bir erkek ve tutku ve seks dolu gecelerim olamazdı.

Rahat evimde, uyuyan çocuklarımın yanında oturup yeni yılın gelmesini beklerken, bunun adil bir takas olduğunu hissettim.

Ve sonra motorun sesini duydum.

Motor durduğunda kaşlarımı çatarak, araba kapısının çarpma sesine doğru döndüm. Kapı çalındığında, kalbim hızla çarparak oturma odasının girişinde duruyordum.

Kapıyı açmadan onun olduğunu biliyordum. Nasıl bildiğimi sorma, sadece biliyordum.

Kısa saçları ve turkuaz gözleriyle her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Bedenimi ve ruhumu paramparça eden dudakları açıldı ve nefes nefese adımı söyledi: "Lizzie."

Kalbim güm güm attı. "Sean."

Yutkundum. Aramızda gerginlik vardı ve ben bunu nasıl bozacağımı bilmiyordum. Bozmalı mıyım, bilmiyordum.

Sonunda, ben pes ettim. "Burada ne yapıyorsun?"

Sean bana göz kırptı ve sanki kendine de aynı soruyu soruyormuş gibi bir nefes verdi. Bir an gözlerini kapattı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Özür dilemek için buradayım."

"Oh," boğazımı sıkan mendenle zorlukla konuştum.

"Seni takip ettim, sonra da seni savunmam gerekirken seni soğukta bıraktım. En çok ihtiyacın olan şey birinin arkanda olmasıyken, seni orada tek başına bıraktım."

Hareketsizce nefes alıp verdim. Sözlerini, sanki kalbime kazınmış gibi, açıkça söyledi.

"Seni incittim," dedi, sesi kısılmıştı.

Gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Evet."

"Özür dilerim. Bunu hak etmedin. Çok üzgünüm, Lizzie."

Yarı gülme, yarı ağlama gibi bir ses çıkardım. "Artık neyi hak ettiğimi bilmiyorum."

Bana uzandı, sonra elini tekrar yanına indirdi. Gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğumda, yüzü gergindi. Başını salladı ve fısıldadı, "Sen dünyayı hak ediyorsun. Her şeyin en iyisini hak ediyorsun, Lizzie. Benim sana verebileceğimden daha fazlasını."

O sözleri söyleyene kadar kalbimin incinmemiş bir parçası olduğunu düşünmüyordum. Bu, onun beni istemediğini, asla birlikte olamayacağımızı doğruluyordu. Elbette bunu biliyordum. Geçen hafta boyunca kendime bu sözleri defalarca söylemiştim. Onlara *inanıyordum*, en azından öyle sanıyordum.

Ama Sean bunları yüksek sesle söyleyene kadar, içimde bir parçamın bizim tekrar bir araya gelmemiz için bir yol olmasını umduğunu fark etmemiştim. Savaşmaya değer bir bağın olduğunu.

Ama o bana hak ettiğimi düşündüğü şeyi veremedi. Benim için öyle bir adam olmak istemedi.

Bunun benim yeni gerçekliğim olduğunu bilerek, elimden geldiğince omurgamı düzelttim ve bu son acıyı kalbimin derinliklerine gömdüm. "Kendini çok suçlama, Sean," dedim ona, sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Kendimizi kaptırdık. Tatillerin senin için her zaman zor geçtiğini biliyorum. Hepimiz sana Yeni Yıl öpücüğü bulman için cesaret verdik ve bunun herkesin yüzüne patlaması hiç de şaşırtıcı değil. Bana gösterdiğin ilgiden etkilendim ve..."

"Lizzie. Dur."

Gözlerimi kırıştıtarak, onun boğazına bakakaldığımı fark ettim, bu yüzden bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Sean'ın gözleri çılgındı.

"Ne?" dedim. "Gerek yok, sorun değil Sean. Kardeşimle olan arkadaşlığınıza engel olmayacağım. Bana kendim hakkında çok şey öğrettin ve sana her zaman minnettar olacağım. Ama sen ve ben? Aramız iyi. Eskisi gibi devam edebiliriz. Sen kendin söyledin, bu ilişkiye girmek bir hataydı..."

"Seninle ilişki kurmak bir hata değildi," dedi ve bu sefer bana uzandı. Elini bileğime doladı ve beni eşikten geçerek soğuk kış gecesine sürükledi. "Yaptığım tek hata, gerektiğinde senin yanında olmamaktı. Ailenin sana attığı pisliklerden seni korumamaktı." Serbest eliyle çenemi okşadı, başparmağıyla yanağımı okşadı.

Kafamda, rüzgârın savurduğu kar taneleri gibi kafa karışıklığı dönüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzları gevşedi. "Seni seviyorum diyorum, Lizzie. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni görmeden bir hafta daha geçirmeyi düşünemiyorum bile. Sen benim güneşimsin. *Oğlum* dışında, tabii," diye ekledi, bu da beni güldürdü. Sean derin bir nefes aldı. "Hayatımdaki tek güzel şey siz ikisiniz, Lizzie."

"Ama..." Ona göz kırptım. Avucumu göğsüne koydum ve kalbinin atışlarını hissedebiliyordum. "Bana verebileceğinden daha fazlasını hak ettiğimi söyledin. Beni nazıkçe reddediyordun."

Sean'ın güçlü kolları beni sıkıca sardı ve kısa bir nefes verdi. "Bana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun Lizzie, çünkü her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Benden daha iyisini. Ama bu, denemeyeceğim anlamına gelmez."

İçimdeki kar fırtınası duruldu. Ellerim boynundaki sakallara dokunmak için kayarken, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki görüşüm bulanıklaştı. "Sen..."

"Seni seviyorum. Seni iyi bir anne yapan tüm yönlerini ve gizli kalmış tüm yönlerini seviyorum. Detaylara olan dikkatini ve fotoğrafların aracılığıyla dünyayı görme şeklini seviyorum. Gamzelerini ve gözlerinin karanlığını seviyorum. Vücudunu, kahkahalarını ve ışığını seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz yaşayamam Lizzie. Lütfen beni bunu denemeye zorlama."

Gözleri değerli taş parçaları gibiydi. Soğuk bizi sarmıştı, ama vücudunun ısısı beni sıcak tutuyordu. Arkamda, televizyondaki spikerler Yeni Yılı karşılamak için geri sayımı yapıyordu: "Beş! Dört!"

Sean başını eğip dinledi. "Üç!
İki!"

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bana bir Yeni Yıl öpücüğü borçlusun, Lizzie," diye mırıldandı, parmak uçlarıyla çenemi kaldırarak.

"Bir!"

Sonra Sean, söylediği her şeyin ne kadar ciddi olduğunu bana ağzıyla gösterdi. Bu öpücük, havai fişek ve dinamitten oluşuyordu. Beni ateşe verdi, onun hakkında ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yok etti. Bu bir yemin, bir söz ve geçen hafta boyunca unutmaya çalıştığım her şeydi.

Bu saf, yanan bir aşktı ve ben de onu sevdim.

Ayrıldığımızda başım dönüyordu. Başparmağı nazikçe yanağımı okşarken, kolu sırtımı sıkıca sardı, sanki beni bırakmaya dayanamıyor, ama kollarında güvende ve sevildiğimi bilmemi istiyor gibiydi.

Ve ben anladım. *Anladım*. Bu gerçektir.

"Sean?"

Alnını alnıma yasladı. "Mm?" "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Nefesini içinden attı, rahatlamıştı. "Tanrıya şükür," dedi ve beni tekrar öptüğünde güldüm. Onun dokunuşunda kendimi kaybettim, ya da belki de saklamaya çalıştığım parçalarımı buluyordum. İhtiyaçlı ve bağımlı olduğunu düşündüğüm tüm parçalarımı. Hayatımı tükürük ve koli bandıyla bir arada tutmaya çalışırken görmezden gelmeye çalıştığım tüm zayıflıklarımı.

Artık onları saklamama gerek yoktu, çünkü Sean benim için onları saklayacaktı.

"Anne?"

Zıplayarak, Hazel ve Zach'in bizi geniş gözlerle izlediklerini görmek için dönüp baktım. Sean kolunu omzumda tuttu, ama arkamda dikleştiğini hissettim.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Az önce Sean'la öpüşüyor muydun?" diye sordu Zach, burnunu kırıştırarak. "Şey," dedim. "Evet."

"Aşık mısın?" diye sordu Hazel, kelimeyi iki heceye ayırarak.

Sean kolunu bana daha sıkı doladı ve yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Evet."

Nefesimi tutarak çocuklarımın tepkisini bekledim. İkimize bakarak gözlerini kırptılar, haberleri sindirirken başlarını zıt yönlere eğdiler.

Sonra Zach alnını kırıştırarak televizyonu işaret etti. "Geri sayımı kaçırdık mı?"

BİRAZ SONRA, dördümüz kutlamaların sonuna yetişmek için ailemin evine gitmeye karar verdik. Bu ilişkileri hemen düzeltmeye başlamak bana doğru geldi. Ayaklarımın altı sağlandı ve ayrıca herkesi görmek istiyordum. Kazoo çalmak ve annemle bir kadeh şampanya içmek istedim. İnâtçı veya soğuk davranmam gerekmiyordu. Yeni başlangıcım Yeni Yıl ile birlikte başlayabilirdi.

Çocuklar heyecanla konuşarak Sean'ın kamyonetine doğru koşuştular. Pijamaları, kışlık botları ve ceketleri vardı ve geri sayımı kaçırmış olmaktan rahatsız görünmüyorlardı

—ama yatma saatlerini çoktan geçmiş olmanın getirdiği yenilik ve yaramazlık muhtemelen onları biraz heyecanlandırmıştı.

Ön kapıyı kilitledim ve Sean'a gülümsedim. "Hazır mısınız?"

Başını salladı ama kıpırdamadı. Sonra ceketinin göğüs cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. "Bunu sana hiç vermedim."

O zarfı bana doğru uzattığını görünce kaşlarımı çattım. "Nedir bu?"

"Noel hediyen."

Donakaldım. "Oh. Hayır, gerek yok..."

"Al şunu, Lizzie. Her şeyi mahvetmeden önce senin için almıştım."

Alt dudagımı ısırarak zarfı aldım ve açtım. İçinde, altın harflerle Art's Cove yazan kalın, lüks görünümlü bir kartvizit vardı. Kartın arkasında, biri bir telefon numarası yazmıştı.

Zarfin içine bir kez daha baktım ve başka bir şey olmadığını gördüm. Kartı kaldırdım. "Bu ne?"

"Cove Boulevard'daki sanat galerisinin sahibi Georgia Neves'i tanıyor musun?"

Altın harflerle yazılmış isme göz attım. "Onu tanıyorum." "Onunla konuştum. Ona senin fotoğraflarından bazılarını gösterdim." Gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

Yüzünde bir parça suçluluk belirdi. "Sadece bana gönderdiğin fotoğrafları "

"Onların telefonunun arka planı için olduğunu söylemiştin!"

Elleri havaya kalktı, avuç içleri yatıştırıcı bir hareketle açıldı. "Sen . Georgia da aynı fikirde. Galeride birkaç fotoğrafını sergilemek istersen, baskı ve çerçeveleme masraflarını seve seve karşılayacağını söyledi."

Birkaç saniye boyunca balığa dönüştüm, ağzım açılıp kapanıyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu. Sonra kartı tekrar baktım. "Ne?"

Sean'ın alçak gülüşü beni sıcak bir kucaklama gibi sardı. "Onlardan birini bastırıp çerçeveletip sana onun kartıyla birlikte vermek istedim, ama..."

"İşler biraz ters gitti."

O mırıldandı. "Onu arar mısınız?"

Dünya yeniden altımda sallanmaya başlarken, parmağımı kartın kalın kenarı boyunca gezdirdim. "Ben..."

"Evet de," diye fısıldadı.

Eski ben bunu asla yapmazdı. Korkutucu ve alışılmadık bir şeydi. Konfor alanımın dışındaydı. Ama çocukların arka koltuğa kemerlerini takmaya çalıştıkları kamyonetine, sonra da Sean'ın bekleyen yüzüne baktım.

Yeni yıla gireli birkaç dakika olmuştu ve vücudumun her zerresinde o anın önemini hissettim. Sean'la, ailemle, kendimle yeni bir başlangıçtı. Bilinmeyene açılan bir kapı.

Bu kapıdan geçmek kendime olan borcum değil miydi? "Onu arayacağım," diye söz verdim.

Sean'ın gülümsemesi beni ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıttı. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni kamyonetine doğru çekti.

ve kapıdan içeri girdiğimizde ışık, kahkaha, neşe ve her zamanki tanıdık kaosla dolu bir evle karşılaştık.

Annem bizi ilk gören oldu. Bir çığlık attı, sonra beni omurgam çatlayacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. Gözlerinde yaşlarla uzaklaşırken tek söylediğı şey, "Buradasın" oldu.

"Buradayım."

"Mutfağa girmek yasak," dedi bana. "Bu gece herhangi bir anda kirli bir tabak alırsan, hemen gitmen gerek."

Gölerek başımı salladım. "Anlaştık."

Elini yanağıma koydu ve anne şefkatiyle okşadı. Sean'a da aynısını yaptığında, harika bir şeyin başlangıcında olduğumuzu anladım.

EPILOG

LIZZIE

On buçuk ay sonra...

Hayatımda harcadığım en iyi 20 dolar, yerel ofis malzemeleri mağazasından bir sürü Sharpies kalem almaya gittiğimde bir anlık hevesle satın aldığım ambalaj bandı dağıtıcısıydı. Mutfağımdaki son kutuyu, üstüne tek bir tatmin edici hareketle bantladığımda, doğrulup mutlu bir nefes aldım. Zach, güvenilir Sharpie kalemini kullanarak kutunun üstüne KITCHEN (MUTFAK) yazdılar, sonra kalemin kapağını kapattı ve bana gülümsedi.

"Sonuncusu," dedi.

"Sonuncusu," diye onayladım.

Ağır ayak sesleri ikimizi de koridora doğru döndürdü. Sean, bej renkli Carhartt ceket, siyah bere ve soluk renkli kot pantolonuyla ortaya çıktı. Kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

"Hazırız!" dedi Zach.

"O zaman ilk yükü götürelim," dedi Sean, oğlumun saçlarını karıştırarak.

Zach, Sean ve ben onu izlerken, tüm gücüyle koşmaya başladı. Sonra Sean aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini kalçalarıma kaydırđı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Gergin. Heyecanlı."

"Buradan ayrılacağın için üzgün müsün?"

Odadaki eski, turuncu renkli dolaplara, kirli beyaz fayanslara, taş şömineye ve eski halıya göz gezdirdim. "Biraz," diye itiraf ettim, "ama çoğunlukla iyi hissediyorum."

Sean kollarıyla beni sardı ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Lizzie."

Son on aydan fazla bir süredir bana bunu söylemeyi hiç bırakmamıştı ve her seferinde göğsüm mutlulukla titriyordu. "Ben de seni seviyorum," dedim ve yüzümü yukarı kaldırarak öpücüğünü kabul ettim.

"İğrenç!" Zach, ceketini ve ayakkabılarını giymiş olarak koridorun ağzından bağırdı. "Anne, iğrenç!"

Sean'dan uzaklaştım ve oğluma dilimi çıkardım, o da hemen dilini çıkardı. Sonra üçümüz kahkahalar attık ve Sean parmaklarını benimkine geçirip beni ön kapıya doğru çekti.

O, kamyonetinin kasasına birkaç kutu yüklemişti ve plan, Sean ve kardeşlerim taşınmanın büyük kısmını yaparken, benim Hazel, Mikey ve annemle birlikte yeni evimize gidip temizlik ve eşya boşaltma işlerini yapmamdı. Arkamdan kapıyı kapattım ve kamyonete doğru yürüdüm, sonra dönüp yirmi yılın büyük bir kısmını yaşadığım eve bir kez daha baktım.

Sean kolunu omuzlarıma doladı ve ben başımı göğsüne yasladım.

"Isaac ve ben evlendikten kısa bir süre sonra bu evi birlikte satın aldık," dedim ona. "Çocukların bildikleri tek ev burası."

"Anılarla dolu," diye cevapladı Sean.

Başımı salladım, sonra onun mavi-yeşil gözlerine baktım ve çekinerek gülümsedim. "Ama hepimizi sığdırmak için çok küçük."

Dudaklarından çıkan yumuşak, rahatlamış bir iç çekiş, tam da duymak istediği şeyi söylediğini gösterdi. Artık devam etmeye hazır olduğumu ve bu yeni adımı birlikte atmaktan heyecan duyduğumu. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, sonra geri çekildim, evime bir kez daha uzun uzun baktım ve kamyonetin yolcu koltuğuna oturdum.

Yeni evimize yarı yolda geldiğimizde Zach, "Anne, Mikey ile aynı odayı paylaşabilir miyiz?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Odalarınızı çoktan seçtiğinizi sanıyordum."

"Bir odaya ranza koymak istiyoruz, diğerini de bilgisayarlar ve robotlar için kullanmak istiyoruz."

"Anlıyorum," dedim, Sean'a bakarak.

Sean, bakışlarımla karşılaştığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bence çok güzel bir fikir."

"*Harika* olacak," dedi Zach. "Peki, yapabilir miyiz anne?"

"Neden olmasın?" dedim ve taksinin arka koltuğuna baktım. Zach bana coşkulu bir gülümseme attı. Ona gülümseyerek karşılık verdim, koltuğuma yerleştim ve evlerin geçip gitmesini izledim. Daha fazla alan karşılığında şehir merkezinden biraz daha uzak bir mahalleye taşınıyorduk. Okula uzaklığı hemen hemen aynıydı, ancak işimden biraz daha uzaktı ve ailemin ve kardeşlerimin evlerine gitmek için birkaç dakika daha fazla yol gitmem gerekiyordu.

Ancak geçen yıl, sadece bir kez acil bebek bakıcılığı için çağırıldım ve bu gerçekten acil bir durumdu. Levi hastalanmış, Aaron iş için uzaktaydı ve ailem de müsait değildi. Emily Levi'yi hastaneye götürürken Jacob'a bakmaktan mutluluk duydum. Sonrasında içten bir teşekkür aldım ve bu, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerliydi.

Hala tatiller, doğum günleri, yıldönümleri ve rastgele yaz barbeküleri için birçok aile etkinliğimiz vardı ve ne getireceğim ve kaç kez ev sahipliği yapacağım konusunda bazı sınırlar koymak zorunda kalmıştım. Bazı şikayetler olmuştu, ama Sean her seferinde beni desteklemişti ve ben de saatlerce mutfakta görev yapmak yerine ailem ve arkadaşlarımla vakit geçirebilmişim.

Laurel ve ben birbirimize daha da yakınlaşmıştık, bu da hayatıma taze bir soluk getirmişti. Ayda bir kez kızlar gecesi düzenliyorduk ve o, kendimi yeni bir kadın olarak yeniden yaratmak için aceleyle attığım tüm kıyafetleri yenilemek için beni alışverişe sürükledi. Beni Audrey ile tanıştırdı ve Audrey, Laurel ile yaptığım aşırı alışverişin ardından, Audrey'nin sunduğu arkadaş ve aile indirimi olsa bile karşılayamadığım muhteşem bir dolap sistemi tasarlamama yardım etti. Ancak yeni evimde hayalimdeki dolabı almak için özel bir para biriktirmiştim.

Çocuklar hala sınırsız enerjiyle doluydu ve ben hala iş, okul, ilişkiler, ev işleri ve yoğun bir anne olmanın getirdiği diğer tüm sorumlulukları idare ederken kendimi milyonlarca işi aynı anda yapmaya çalışırken buluyordum.

Farklı olan şey, artık yalnız olmamamdı. Haftada birkaç kez, eve geldiğimde akşam yemeği hazır ve ocakta pişiyor olurdu. Henüz resmi olarak birlikte yaşamaya başlamamıştık, ama Sean yine de benim yükümü paylaşıyor ve çocuklarımız için harika bir rol model oluyordu. Her geceyi onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Hayat hala kaosla doluydu. İnişler ve çıkışlar vardı.

Ama *dengeliydim*. Sabit bir temelden tabakları döndürdüm. Ve bir tanesini düşürdüğümde, kimse yaralanmasın diye parçaları toplamama yardım edecek bir düzine insan vardı.

Yeni evimize vardığımızda, derin ve memnun bir nefes aldım. Sonra ön kapı açıldı ve Hazel dışarı koştu.

Sean motoru durdurmadan önce "Anne!" diye bağırdı. Bir ayağından diğerine atlayarak "Anne!" diye bağırdı.

Kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Ne oldu?"

"Ben de ranza alabilir miyim? Ama alt yatak istemiyorum, sadece üst yatak. Merdivenli olsun. Ve odamı mor renge boyayabilir miyim?" Bana doğru zıplayarak geldi ve yüzümü güldüren bir gülümsemeyle baktı. "Lütfen?"

Gülerek başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Tabii ki."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırdı, sonra Zach'e koşarak iyi haberi verdi.

Sean, kamyonetinin kaputunun üzerinden bana alaycı bir gülümseme attı. Hepimiz ön kapıya doğru yöneldik, çocuklar önde, Sean yanımda. İçeriden Mikey'nin sesini duyabiliyordum ve garip bir şekilde, sanki birini susturuyormuş gibi geliyordu. Sean bana ondan önce içeri girmem için işaret etti, ben de eşiği geçtim ve donakaldım.

Ailem ve kardeşlerim, Dorothy, Margaret, Laurel ve birkaç arkadaş ve akraba ile birlikte oturma odasındaydılar. "TEBRİKLER" yazan bir pankartın altında duruyorlardı ve hep birlikte "Sürpriz!" diye bağırdılar.

"Neler oluyor?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

Annem göğsünde ellerini birleştirirken gözleri dolmuştu. Başını salladı, sonra bakışları arkama kayd.

Döndüğümde Sean diz çökmüş, elinde siyah kadife bir kutu tutuyordu. Gözleri parlak, turkuaz renginde ve sevgiyle doluydu.

"Lizzie," dedi boğuk bir sesle ve gözlerim yaşlarla doldu.
Gözlerimi sildim ve ona doğru bir adım attım. "Ne oluyor

"Ne?"

"Lizzie," diye tekrarladı, gözleri de yaşlarla dolmuştu.

"Sen hayatımın aşkımsın. Bana mutlu olmanın ne demek olduğunu gösterdin. Beni tamamlanmış hissettirdin. Lütfen, yalvarıyorum sana, bebeğim, lütfen beni dünyanın en şanslı adamı yap ve benim karım olacağını söyle."

"Oh, Sean," dedim ve o kutunun kapağını açtı. Parlak bir elmas yüzük - tek taş, tereyağı rengi altın bir bantla - bana göz kırptı. Ellerimi göğsümde birleştirdim. "Sean - evet. Evet, seninle evleneceğim."

Gülümsemesi daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. O kadar parlak ve mutluydu ki, onunla evlenmeyi kabul ederek bu gülümsemeyi yüzüne kondurduğuma inanamıyordum. Titreyen parmaklarıyla yüzüğü kadife yuvasından çıkardı ve uzattığım parmağıma taktı. Tam uydu.

Taştan yansıyan binlerce rengi izledim, sonra Sean önümde ayağa kalkarken çenemi kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. Sonra kolları belime dolandı ve tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde beni öptü.

Bu sefer, yumruklaşma ile sonuçlanmadı. Ondan uzaklaştığımda, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Sevdiğim tüm insanların etrafımı sarmasıyla birlikte, onların tebriklerini kabul ederken gülüp ağlayarak arkamı döndüm.

Gürültünün içinde Sean'ı buldum ve göğsüne yaslandım. Oturma odasındaki duvarı işaret ettim. "Afiş biraz küstahça değil mi sence? Ya hayır deseydim?"

Gülümsemesi yumuşak ve kendinden emindi. "Biz birbirimiz için yaratılmışız, Lizzie.

Nasıl hayır diyebilirdin ki?"

Karşı çıkıyormuş gibi davranamadım bile. Hazel bize koşarak gelip yüzüğü görmek istediğinde, kalbim mutlulukla doldu. Sean'a sıkıca sarıldı ve "Ne zaman evleneceksiniz? Çiçek kız olabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, tatlım," dedim ona.

"Noel'i düşünüyordum," diye Sean, onun ilk sorusuna cevap verdi.

Hâlâ göğsüne yaslanmış halde donakaldım, sonra uzaklaştım ve ona şaşkın şaşkın baktım. "Noel? Bu yıl mı? Altı hafta sonra evlenmek mi istiyorsun?"

"Altı dakika içinde evlenmek istiyorum Lizzie. Altı hafta benim için kesinlikle en fazla süre."

"Altı hafta içinde bütün bir düğünü halledemeyiz!" "Öyle mi?"

Dudaklarımı ısırdım, sonra Hazel'a baktım. Zach ve Mikey yaklaşmış, yüzlerinde tereddütlü gülümsemelerle beni izliyorlardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Noel'i severim," dedi Hazel. "Ben de," diye onayladı Mikey.

"Ben de," dedi Zach.

Sean bana daha sıkı sarıldı. "Ben de," dedi sessizce ve ben dönüp gözlerine baktığımda, bunun doğru olduğunu anladım. Ve tatille ilgili tüm kötü anılarını yenileriyle yazmak istediğini görebiliyordum.

Bunun için düğünden daha iyi bir başlangıç olabilir mi?

"O zaman Noel Günü evleneceğiz galiba," dedim ve Sean beni eğip dudaklarıma bir öpücük daha kondurduğunda güldüm, sanki sözümü dudaklarıyla mühürlemesi gerekiyormuş gibi.

Yeni başlangıçlarla dolu yılım henüz bitmemişti... ve bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

LIZZIE VE SEAN'IN ROMANTİK TATİL DÜĞÜNÜNE ÖZEL BİR BAKIŞ ATMAK İSTER MİSİNİZ?

[BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

FIONA VE GRANT'IN HİKAYESİ, *DIRTY LITTLE MIDLIFE CRISIS*'İN ÖN İZLEMESİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN!

BİR FIONA

EN İYİ ARKADAŞIMIN paslı eski Toyota'sından yorgun bir inilti geliyor. Bu... pek iyiye işaret değil.

İyi tarafı, Simone'un hurda arabası bizi Los Angeles'ın 300 mil kuzeyindeki tatil beldemize başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla yol alabilecek gibi görünmüyor.

Yıpranmış plastik kapı kolunu, sanki bu arabanın bir arada kalmasına yardımcı olacakmış gibi sıkıca tutuyorum. Simone arabasının bozulmasından endişe duyuyorsa da, bunu hiç göstermiyor. Dağınık bir topuzla başının üstüne bağlanmış kızıl saçları ve soluk mavi gözlerini çerçeveleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone, kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor — bu durum, benim kendi güvensizliğimi sık sık gıdıklıyor. Zaman bana pek de nazik davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine döndüğümüzde arabanın kaputundan yine gıcırtilı bir ses çıkıyor ve ben caddede bir tamirci tabelası aramaya başlıyorum. Simone bu hurda yığını için endişelenmiyor olsa da, iki haftalık konaklamamızın sonunda buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Motor tekleyip araba sallanmaya başlayana kadar yaklaşık 15 metre daha ilerledik, sonra araba caddenin ortasında durdu. Simone, kaputtan kalın siyah dumanlar yükselirken, ustaca arabayı kaldırırma doğru sürdü. Yarı uygun bir yere park edip hiçbir şey olmamış gibi davranarak el frenini çekti ve alev kırmızısı saçlarını kulağının arkasına attı.

En iyi arkadaşıma bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık."

"Senin arabayı alamazdık. Sana Voldemort'u hatırlatıyor."

"Voldemort mu?"

"Adı Anılmaması Gereken Adam. O parlak beyaz Mercedes, o pislik boşanmada sana bıraktığı tek şey ve ona bakınca..."

sana onun aldatan pisliğini hatırlatıyor. Anahtarı kontağa her taktığında bunu gözlerinde görüyorum. Senin arabana binmemiz *mümkün değildi*. Big Bertha gayet iyi iş çıkardı." Bertha'nın kaputundan koyu dumanlar çıkmıyormuş gibi, sevgiyle ön panele hafifçe vurur. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış attı. "Bu tatil bizimle ilgili, kendimizi şımartmakla ilgili, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, başardık, değil mi?"

"Zorlukla," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı kıvırmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ederek.

"Öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta arabaya ihtiyacımız olmayacak, Heart's Cove'daki her şey Heart's Cove Hotel'e yürüme mesafesinde. Broşürde yazıyor."

Ön camdan, dumanın ötesinde, otel kapısının üzerinde soluk yeşil-beyaz bir tente görüyorum. Bir sineklik kapısı hafifçe eğri asılı duruyor ve her pencerenin içini dantel perdeler çerçeveliyor. Eski dış cephe kaplamasının boyası dökülüyor, ancak otelin önü düzgünce kesilmiş çimlerle çevrili ve her direğe rengarenk çiçeklerle dolu sepetler asılı. Düşük bir çit, küçük bir otoparka giden kaldırımın kenarını süslüyor, diğer tarafında ise ön kapıya giden bakımlı bir yol var.

Bu konaklama yeri şirin, ancak biraz yıpranmış. Tam olarak ilk tercihim olmazdı.

Ya da belki eski kocam John'un hoşuna gitmeyecek bir yer. Bu yer *gerçekten* hoşuma gitmiyor mu? Üç bacaklı, tüyleri dökülmüş, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi, bir şekilde sevimli. Simone'a inanacak olursak, harika yorumlar almış ve muhteşem bir kontinental kahvaltısı var.

John burayı bir kez görse, başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, hatta belki de tüm tatili iptal ederdi — ama o burada değil. O, Los Angeles'taki şık ofisinde, içine girmeye karar verdiği genç ve seksi asistanıyla birlikte. Ya da belki bir hukuk asistanıyla. Ya da genç bir ortağıyla. Ya da bir stajyerle. Ya da hepsiyle.

Derin nefes al.

Simone dudaklarımı büzüştüğümü görmüş olmalı ki koluma yumruk attı. "Limon emmeyi bırak, Fi. Hadi. Yapacak sanatımız var."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden büyük kendini gerçekleştirme kaçamağımız için bir sanat kampı seçmek zorundaydın?"

Kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden sanat kampını seçtin? Ben titiz biriyim. Düzenliyim. Planlıyım. Neden iş arama gibi bir tatil yapmıyoruz? En azından faydalı olurdu."

Simone burnundan soluyor ve arabadan çıkıyor, kaputundan hala çıkan dumanlara hızlıca bir bakış atıyor. Önlem olarak lastiğe tekme atıyor, sonra çantasını omzuna asıyor ve bana ilerlemem için el sallıyor. "Hadi! Kapıdaki tabelada içeride check-in yapın yazıyor."

Eski sevgilimi düşünmekten vazgeçip Simone'u takip ederek arabadan inerim. Bertha'nın ölmek üzere olan motorunun kokusunu görmezden gelerseniz, buradaki hava çok temizdir. Çiçek kokuları ve denizden gelen hafif tuz kokusu, omuzlarımdaki gerginliği giderir. Simone haklı. Tatile ihtiyacım var. Neden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyelim?

Los Angeles'ta benim için bir şey kalmadı. Geçen hafta lüks çatı katı dairesi John'un adına devredildi ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma yatırıldı, artık resmen evsizim. Boşanma davası sonuçlandı, yani resmen bekârım da. Tepelere taşınıp, beyaz çitli evim ve mükemmel küçük ailem olma hayallerim penthouse ile birlikte yok oldu, ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone, kendimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. *Kendimi bulmak* umuduyla iki hafta boyunca sanat, yoga ve meditasyon dersleri alacağım, ancak keşfedeceğim şeylerden çok korkuyorum. Her sabah aynada kendimi görüyorum ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı sanmıyorum. Kırk beşin ötesindeyim ve her gün yeni kırıksıklıklar beliriyor. Eskiden hiç sarkmayan yerler sarkıyor, eskiden gergin olan yerler yumuşuyor.

John'un daha genç, daha güzel ve daha uysal oyuncaklarına kıyasla, kendimi kesinlikle çirkin hissediyorum. Bir haftalık resim ve ohm yapmanın bu konuda yardımcı olacağından emin değilim.

Ben bir adım attığımda Simone kapıya kadar gelmiş bile. Arkasını dönüp ellerini beline koyuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Fiona, dünyaya dön! Acele et kızım. İlk dersimiz yarım saat sonra başlıyor."

Durup başımı eğiyorum. "Yarın ilk gün olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim. Kabullen." Alnındaki kırmızı saç telini iterek, hiç pişmanlık duymadığını belli ediyor. Gözleri caddeyi taradıktan sonra bana dönüyor, omuzları hafifçe düşüyor. Daha nazik bir sesle, "Bugün bir şeyler çizmen gerektiğini bilseydin, arabaya binmeyeceğini biliyordum. Konfor alanın seni esir tutmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden, bilirsin, çaresiz zamanlar falan."

"Kime çaresiz diyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Simone sırtıyor, ama cevap vermek için ağzını açmadan, bizi ayıran asfalttan bir gürültü geliyor. En iyi arkadaşımın gözleri, kaldırımda bir çatlak açılan yere bakarken büyülüyor. Bir adım geri çekiliyorum, elim göğsümde.

Sonra Heart's Cove Hotel'in otoparkı patlar. Hayır, gerçekten. Patlar.

Her yer asfaltla kaplı. 15 metre yüksekliğe fışkıran bir su fıskiyesi üzerimize yağmur gibi yağıyor. Çıglık atarak çantamı başımın üzerine koyup çömelıyorum. Etrafıma taşlar ve asfalt parçaları yağmur gibi yağıyor, yere düşerken cildimi çiziyorlar. Elimini enseme koyup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Ne oluyor...?

Su hala üzerime yağarken, bağırışlar yükselir. Kapılar açılır ve uzaktan siren sesi duyulur. Hala kaldırımda çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Bu kasabanın kendini gerçekleştirme adına nesi var böyle? Simone beni nereye getirdi böyle? Belki de buradan kaçmalıyım, ama bunu nasıl yapabilirim ki? Arabamız bozuk.

Sıkıştım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Asla yaşamak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Hayatım yavaş ve acı verici bir şekilde akıp giderken, ben ölüyormuşum gibi hissederken, dalkavuklar ve kibirli ev hanımlarının arasında sıkışıp kaldım.

Su elbiseme sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Başka bir asfalt parçası kafama düşmesin diye endişelenerek kendimi bir top gibi kıvrılıyorum.

Düşüncelerim etrafımda dolaşıyor ve rahatlık alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana ihtiyacı olursa? Ev aramalı ve iş bulmaya çalışmalıyım. Tatil, ihtiyacım olan son şey. Neden tatili hak edeyim ki? Kendimi toparlamalı ve hayatımı nasıl yeniden kuracağımı düşünmeye başlamalıyım.

Duygular boğazımı sıkıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben yıkılan türden bir insan değilim. Ben kaya gibiyim. Ailemi bir arada tutan benim.

Bu pek iyi gitmedi, değil mi?

Gözyaşları yanaklarımdan akmak üzere ve kendimi tutmak için çılgına dönmüş duygularımla mücadele ediyorum. Sadece bir su borusu patlamış. Boynumun arkasında küçük bir kesik var ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su duruyor ve açık şemsiyeye çarpan bir gayzerin tıkrıtlarını duyuyorum. Üzerime yağmur gibi yağan suyun kesilmesi, derin bir nefes almamı sağlıyor. Kafamı kaldırıp, şu anda kendi akıl sağlığımı korumama yardım eden şemsiyenin sahibini görüyorum.

Aman Tanrım.

Islak tişörtlü bu görüntüye bakılırsa, Heart's Cove o kadar da kötü bir yer olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı demek yetmez. Bu adam, Heart's Cove adlı uykulu bir kasabada değil, kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasında yer alması gereken birine benziyor. Geniş omuzlu ve ıslak tişörtünün göğsüne yapıştığına bakılırsa, ciddi kasları olduğunu söyleyebilirim. Gözlerim göğüs kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarını, kollarını ve ince belini tarıyor. Gözlerim tehlikeli bölgeye ulaşmadan önce geri çekiyorum ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum.

"Merhaba," diye kekeliyorum, ayağa kalkarken lacivert sargılı elbisenin önünü ellerimle düzeltiyorum. Elbisenin arkası sıırılsıklam olmuş. Elbise bana, onun gömleğinin ona sarıldığı kadar yapışıyor ve gizemli adamın gözlerinin beni süzerken ısındığını fark ediyorum. Siyah kahverengi saçlarımin bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, mide boşluğumda garip bir sıcaklık hissediyorum. Hala kurtarıcıma bakarken yutkunuyorum.

Koyu renk saçları ve zengin, bronz teni var, şakaklarının üzerinde iki gri saç yaması var. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde bir tarafa toplanmış, bunlardan biri alnına doğru kayıyor.

O, geniş elini kaldırıp saçındaki bir tutamı geriye doğru tararken, gri-mavi gözleri hala beni inceliyor. O gerçek mi acaba? Gerçek hayatta bu kadar yakışıklı insanlar var mı, emin değilim. Belki de son on beş ayın korkunçluğundan sonra sonunda kafayı yedim. Gayzer bardağı taşıran son damla oldu. Bertha'nın motor dumanındaki bir şey beynimi lapa haline getirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Onun zengin, derin sesi omurgamda bir titreme yaratıyor. Kulağa yeterince gerçek geliyor.

Zar zor bir cevap çıkardım. "Fiona."

Dudakları, sanki benim adım onu memnun etmiş gibi bir gülümsemeye kıvrılıyor. Karnımın altında bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve o rahatsız edici noktaya elimi koyuyorum. Hissediyorum... Ben...

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Grant elini bana doğru uzatır ve o boynumun arkasına uzanırken dişlerimin arasından nefes alırım. Gözlerimi kapatırken, beni kendine çekip, o muhteşem göğsüne sıkıca bastırıp dudaklarımı dudaklarına götürdüğünü hayal ederim.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektriksel çekimde bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırır ve son yirmi yıldır kaçırdığım şeyleri gösterirdi. Vücudumdaki her sinir ucunu ateşler ve gerektiği kadar sert, otoriter ve talepkar olurdu.

Ve ben onun dilinde eriyen tereyağı gibi ererdim. Tanrım, dili... Keşke onun üzerinde eriyebilseydim. Tercihen elleri beni sıkıca kavradığında ve onun devasa vücudunda kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve tuhaf bir şekilde duygusal*, ha? Evet, hala doğru.

Ama Grant'in dokunuşu, parmak uçları boynumun arkasını okşadığında tüy kadar hafif. Parmakları nasırlı, sert. John'un, birbirimize dokunduğumuz günlerde cildimi okşadığı yumuşak, hamur gibi ellerine hiç benzemiyor.

Grant'in cildi pürüzlü olabilir, ama dokunuşu yumuşaktır. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçır, ısı bacaklarımdan yayılır,

bacaklarımın arasına yayılır, içime doğru yayılır ve kulaklarımın ucuna kadar ulaşır.

Bu... Oh, hayır. Bu menopoz mu? Park yerinin ortasındaki bir gayzerin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım?

Ama gözlerimi açtığımda, Grant'in ifadesi yumuşaktır. "Kanaman var," der, neredeyse kendi kendine. Onu durduramadan, bana şemsiyeyi uzatır, sonra gömleğinin kenarını tutup bir şerit koparır.

Adam *lanet olası gömleğini yırtıp*, itiraf etmeliyim ki çok küçük olan yarama sürerek temizliyor.

Bayılabilirim.

Bu bir ateşli rüya. Bu gerçek hayat değil. Olamaz.

Grant'in pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde, yırtık nedeniyle ortaya çıkan deri şeridini izliyorum. Karnı sert ve o deri parçası üzerinde dilimi gezdirmek için içimde uyandırılmamış bir arzu belirliyor.

"Fiona!" Simone'nin sesi zihnimi bulanıklaştıran şehveti kesiyor. En iyi arkadaşım koşarak geliyor, gülerek yüzünü elleriyle kapatıyor. "İnanabiliyor musun? Bence bu bir işaret."

"Neyin? Kötü belediye su tesisatının mı?"

Grant sözlerime gülerek karşılık verir ve onu tekrar güldürme isteği beni sarar. Simone bana doğru yürürken ona bir bakış atarım, yanımda duran bu örnek karşısında gözleri fal taşı gibi açılır.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynatır, sonra Grant'in önünde reverans yapar.

Sanki adam İngiltere Kralıymış gibi reverans yapıyor. En iyi arkadaşım bir manyak.

"Grant," diye gülümseyerek cevaplar, Simone'un deli olması onu hiç rahatsız etmez. "İkizleri kontrol etsem iyi olacak. Son zamanlarda otelin bakım hizmetleriyle sorunları var ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Ona şemsiyeyi vermek için uzanırım ama o başını sallar. "Sen al. İslanmam sorun değil." Gözleri dudaklarıma kayar ve sonra hızla başka yere yönelir, o kadar hızlıdır ki hayal mi gördüm diye merak ederim.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü olduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolumu koluna takarken çığlık atıyor ve Grant'in gayzerin etrafında büyük adımlarla yürüdüğünü izliyoruz, beyaz gömleği sıırıslıkılam olmuş ve sırtındaki her kasın üzerine yapışmış. "O çok çekici. Bu kesinlikle bir işaret."

"Ne için bir işaret?"

"Bu tatilin *tam* da ihtiyacın olan şey olduğunun." "O sadece dost canlısı bir yerli."

"*Umarım* dost canlısıdır," diye cevapladı Simone, ama bu kelime onun ağzından çıktığında çok farklı geliyor.

Gülerek başımı sallayıp otele doğru başımı sallıyorum. "Neler olduğunu öğrenmeye gidelim mi?"

"Evet, ama önce mendil alayım. O *dost canlısı yerliyle* aynı odada kalacaksam, otel zeminini salya ile kirletmek istemem."

Gözlerimi devirip, yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ve başımı yeşil-beyaz tentenin yönüne doğru sallıyorum, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'in gittiği yöne doğru yola çıkıyorum.

Belki Simone haklıdır. Belki de bu tatil iyi bir fikirdi, ne de olsa...

FIONA SADECE TATİL İÇİN ŞEHİRDE, TA Kİ SEL BASAN OTEL ODASI ONU ALTERNATİF KONAKLAMA ARANMAYA ZORLAYANA KADAR... ŞEHRİN ÇEKİCİ TAMİRCİSİYLE.

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

[HTTPS://GENI.US/KTWYR](https://geni.us/ktwyr)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatasını](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sürprizini](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde](#)

[Romantizm Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Krizi Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Kaçamağı](#)

[Neşeli Küçük Orta Yaş Çöpçatan](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı

Romantizm Seni

İstememelisin

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Onun

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru

Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

